

Giới thiệu Chỉ Cần Có Em

Có đọc và cảm nhận câu chuyện trong tác phẩm Chỉ Cần Có Em của tác giả yukichan, bạn mới nhận ra cuộc sống này mỗi người đều mãi miết đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, nhưng đôi khi lại quên mất những điều vô giá ngay bên cạnh ta.

Dù chỉ là một cuộc sống ngôn tình hiện đại bình yên nhưng cũng có cái hay của nó, no ấm đủ đầy hay vui buồn cười khóc thì chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Hạ Yên luôn thỏa mãn với cuộc sống hiện tại ý xuân hòa hợp, chỉ vì nơi đó luôn có sự hiện diện của người mà cô yêu thương nhất.

Đình Nam từ khi còn nhỏ đã biết được đâu mới là hạnh phúc chân thực của mình, người ngoài nói anh lạnh nhạt, nhưng đâu ai biết được tất cả ảm áp của anh đã dành hết cho một người là cô. Đọc truyện online và cảm nhận thật đầy đủ về câu chuyện hay này các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Cô chủ, chào mừng cô trở về”.

“Chào cô chủ”.

“Chào cô chủ”.

Hạ Yên bước qua cổng lớn nhà họ Hạ, tiếng giày cao gót gõ từng nhịp đều đặn, tiếng vang lạnh lẽo vang lên như chính khuôn mặt lạnh lùng của chủ nhân khi đó.

“Ba tôi đâu rồi”.

Hạ Yên đưa hành lý cho người làm mang lên phòng, còn cô thì nhân nhả ngồi xuống sofa uống trà.

Nghe thấy cô hỏi, quản gia cung kính trả lời:

“Ông chủ đang tiếp khách trong thư phòng, cô đợi một lát, chắc cũng sắp xong rồi đấy ạ”.

“Tôi biết rồi, bác cứ làm việc tiếp đi”.

Quản gia được cô lệnh cho lui xuống thì thầm thở phào nhẹ nhõm, đây là cô con gái ông chủ hết mực cung chiêu, hôm nay mới là thứ sáu, chẳng phải cô chủ nhỏ vẫn còn phải đi học sao, tự nhiên hôm nay lại đột ngột về nhà, còn mang theo hành lý nữa. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy.

Hạ Yên nhìn lá trà xoay xoay trong ly, càng nhìn càng thấy chán ghét. Cô dẫn mạnh ly trà xuống bàn. Âm thanh chói tai vang lên làm cho người làm ở gần đó sợ thót tim, chỉ sợ mình đã là sai điều gì khiến cô chủ tức giận.

Từ Vũ vừa đi đến cầu thang thì nghe thấy tiếng động chói tai phát ra từ phía bàn trà, ánh mắt anh sắc lạnh nhìn về phía phát ra âm thanh đó.

Đình Nam đi ngay trước mặt Từ Vũ cũng phải nhíu mày, anh nhanh chóng nhìn về phía phòng khách, khi nhìn rõ người ngồi đó là ai thì trái tim anh cũng đập chậm đi một nhịp.

“Cô ấy là Hạ Yên, là con gái út của chú Hạ”. Đình Nam giải thích sơ qua về sự đường đột của cô lúc nãy, dù sao đây cũng là nhà riêng, có hành động vô lễ như vậy cũng không phải điều gì quá đáng.

Lời nói của Đình Nam khiến sắc mặt của Từ Vũ miễn cưỡng hòa hoãn hơn một chút, thế nhưng ánh mắt vẫn độc địa như cũ.

Lúc này thì Hạ Yên đã nhìn thấy hai người phía cầu thang rồi, có lẽ là khách của ba. Cô biết hành động lúc nãy của mình có chút luống cuống, nhưng người không quen biết thì cô cũng chẳng muốn giải thích làm gì. Cô hơi nhìn đi hướng khác, xem như không thấy mấy người kia.

Bản tính Hạ Yên ương bướng, người có công dưỡng thành tính cách này của cô chính là ba Hạ. Ông từ nhỏ đã xem cô như tâm can bảo bối, việc gì cũng không nỡ la mắng cô nữa lời, huống chi Hạ gia cũng là một gia tộc lớn, người muốn lấy lòng cô rất nhiều thế nên cô chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. Cũng vì lẽ đó nên mới xảy ra chuyện kia.

Hạ Yên năm nay 20 tuổi, cô mới học năm hai đại học, kinh nghiệm sống không nhiều thế nên mới xảy ra chuyện tranh cãi với bạn cùng phòng ký túc xá tối hôm qua. Phòng cô ở gồm 4 người, ngoại trừ Lăng Tiểu Tiểu ra thì cô đối xử với những người khác rất lạnh nhạt. Đó vốn dĩ là tính cách của cô chứ không phải cố tình tỏ ra thanh cao gì, thế nhưng những người kia hà cớ gì lại xúc phạm cô như vậy.

Chuyện vốn chẳng có gì to tát, đại học giống như một nồi lẩu thập cẩm, loại người nào cũng có thể gặp phải, nhưng đến hôm nay Hạ Yên mới biết mình gặp phải loại cực phẩm gì. Cô cực kỳ ghét người khác dùng đồ của mình thế nên lúc nào dùng xong cũng cất cẩn thận vào một góc riêng, bạn cùng phòng cũng hiểu nên từ khi sống chung với nhau đều xem như tạm ổn. Hôm qua Lì Lì, một cô gái học cùng lớp với cô, là con gái Giang Nam điển hình, nói chuyện ngọt ngào như rót mật vào tai, cô ta đi dự sinh nhật bạn nhưng lại không có quần áo mới để mặc. Hạ Yên chẳng mấy để tâm đến chuyện này, cô vẫn thản nhiên nghịch điện thoại trong khi Lì Lì than thở cho hai người khác trong phòng nghe. Ban đầu cô cứ tưởng chuyện không liên quan đến mình, nhưng đột nhiên Lì Lì hỏi cô:

“Yên Yên, cậu có thể cho mình mượn bộ váy tuần trước cậu mới mua không, làm ơn đi mà, mình thực sự không có quần áo mới để mặc đi sinh nhật”.

Hạ Yên hơi nhíu mày.

Lăng Tiểu Tiểu biết thói quen của Hạ Yên, cô vội nói đỡ thay bạn.

“Chiếc váy đó Yên Từ còn chưa mặc lần nào, sao có thể cho cậu mượn được. Chỉ là một buổi tiệc sinh nhật thôi mà, cậu mặc lại mấy bộ cũ cũng có sao đâu, mình thấy chiếc váy đó lần trước cậu mặc cũng đẹp lắm mà”.

Lăng Tiểu Tiểu đã nói vậy nhưng Lì Lì vẫn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm Hạ Yên.

Hạ Yên chán ghét nhìn Lì Lì một, cô im lặng đã là lịch sự lắm rồi, vậy mà vẫn có người làm như không hiểu.

“Không cho cậu mượn được”. Nói xong cô tắt điện thoại, nằm xuống giường tỏ vẻ muốn ngủ.

Câu từ chối trực tiếp của Hạ Yên làm Lì Lì ngượng đỏ cả mặt, cô ta lúng túng một lúc rồi tức giận thốt ra một câu:

“Không cho mượn thì thôi, ai biết được cậu làm gì mới có được bộ váy đó”.

Lì Lì nói ra câu này dựa trên suy đoán chung, chiếc váy đó cô đã xem qua, là thiết kế mới nhất của một nhãn hiệu danh tiếng thế giới, Hạ Yên chỉ là sinh viên, làm gì để có tiền mua nó thì không cần nói ra mọi người cũng đoán được. Cô ta đúng là loại con gái chẳng ra gì, nhìn điệu bộ đã biết là hồ ly tinh rồi, không biết phải lên giường với bao nhiêu người mới đủ tiền mua bộ váy kia đây.

“Cậu nói cái gì”. Hạ Yên muốn ngủ, nhưng câu nói của Lì Lì khiến cô hơi bực mình.

“Mình có nói gì đâu, ai có tật thì giật mình thôi”.

Cô ta cũng xoay người chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ chưa kịp nhắm mắt thì đã thấy từng miếng từng miếng vải đỏ bay là tả rơi xuống giường mình. Lì Lì tròn mắt nhìn, hai cô bạn cùng phòng còn lại cũng đứng hình luôn rồi.

Hạ Yên dùng kéo cắt rời chiếc váy mà Lì Lì muốn mượn của cô, cắt xong xuôi còn nhìn Lì Lì đầy khinh bỉ.

“Tôi có cắt nát nó cũng không cho cô mượn”. Nói xong liền ngang trở về giường mình.

Cô còn chưa kịp xoay người đi thì Lì Lì đã to tiếng hét lớn.

“Hạ Yên, cô đừng xem thường người khác quá đáng, chiếc váy đó đắt như vậy, cô lấy đâu ra tiền để mua chứ”.

“Tiền là của tôi, không cần cô quan tâm xuất xứ như vậy”. Với những loại người như vậy, cô không muốn nhiều lời làm gì.

“Đừng tỏ vẻ thanh cao như vậy, là tiền không tiện nói ra chứ gì, cậu đừng tưởng việc mình làm không ai biết”.

Lời này Lị Lị vừa nói ra, hai cô bạn cùng phòng còn lại ngay lập tức can ngăn.

“Lị Lị, chuyện đồn lung tung cậu tin làm gì”. Cao Surong Surong lên tiếng trước.

“Cậu không có bằng chứng thì đừng phát ngôn bậy bạ”. Lăng Tiểu Tiểu cũng lên tiếng cảnh cáo cô ta.

“Cái gì mà bậy bạ, cô ta không biết đã ngủ với bao nhiêu thằng đàn ông trên đời này rồi, một học trưởng khóa trên còn nói là đã chơi chán cô ta từ lâu rồi kia kìa. Đúng là đi mà cứ tỏ vẻ thanh cao”. Lị Lị càng nói càng quá đáng.

Lời của cô ta khiến mọi người trong phòng đều im lặng, Lị Lị càng tin là mình đã nói đúng thế nên Hạ Yên mới không dám cãi lại, cô ta cười tự tin như một nữ hoàng, vừa tính nói thêm một vài câu cho đỡ tức thì đột nhiên cảm thấy đau rất trên má phải.

Lị Lị không tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm Hạ Yên vừa giơ tay đánh mình.

“Cô... cô dám”.

Lị Lị còn chưa dứt lời thì lại bị Hạ Yên đánh tiếp lên má còn lại.

“Nể tình cô là bạn học nên tôi chỉ đánh nhẹ như vậy, lần sau nếu còn để tôi nghe được những lời này thì cô không sống yên ổn được nữa đâu”.

Nói xong Hàm Yên đi luôn ra khỏi phòng.

Khí thế bức người của Hạ Yên khi này khiến cho Lị Lị hơi sợ, nhưng khi trấn tĩnh lại rồi cô ta lập tức muốn đuổi theo Hàm Yên tính sổ.

Cao Surong và Lăng Tiểu Tiểu thấy vậy vội vàng can cô ta lại, khuyên nhủ hết lời mới khiến cô ta chịu đi ngủ. Dù sao bây giờ đã khuya, không nên kinh động đến các phòng xung quanh.

Hạ Yên đi ra khỏi phòng ký túc xá rồi mới phát hiện bản thân không mang theo tiền và điện thoại, cô chán nản ngồi tạm trên ghế đá một lúc. Trời càng về đêm càng lạnh, bóng dáng cô gái ngồi một mình trong đêm càng thêm hiu quạnh.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu, làm mình lo muốn chết”.

Lăng Tiểu Tiểu vừa thở hắt hắt vừa đưa túi xách cho cô.

“Trong đó có cả ví tiền và điện thoại của cậu luôn đó. Thật tình, cậu đánh con nhỏ kia cho sưng tay rồi mình lại phải chạy ra mang đồ cho cậu, nếu có bản lĩnh thì cậu phải đuổi nó đi chứ không phải là một mình chạy ra đây phơi gió phơi sương như vậy”.

Lăng Tiểu Tiểu vừa giận vừa thương, giáo huấn cô bạn của mình một hồi, cuối cùng vẫn quan tâm hỏi.

“Bây giờ cậu có về phòng với mình không, hay là ra ngoài tìm phòng ở”.

Hạ Yên cười khổ.

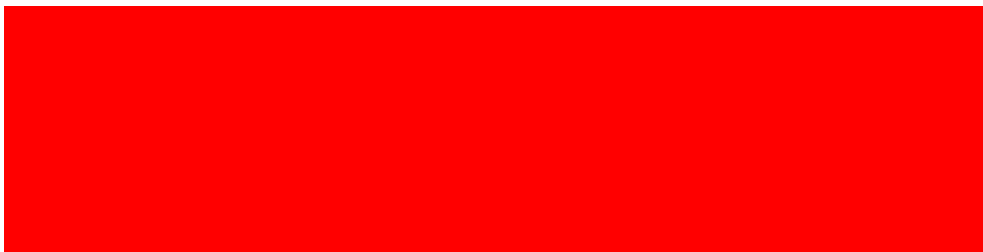
“Sao mà về phòng được nữa, cậu cứ về trước đi, mình ngồi ở đây thêm một lát rồi ra quán net trước cổng trường ngồi cho đến sáng thôi”.

Lăng Tiểu Tiểu thấy như vậy cũng được, dặn dò Hạ Yên các kiểu cuối cùng mới không an tâm rồi đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hạ Yên lẩn lộn cả đêm ở tiệm net, sáng hôm sau nhân lúc các bạn trong phòng đi học thì cô quay trở lại ký túc xá, dọn dẹp một số đồ dùng cần thiết rồi đón xe về nhà. Sau chuyện hôm qua thì cô và Lị Lị không thể nào sống chung hòa bình với nhau được nữa, cô cũng chán cuộc sống khổ sở phải nhìn sắc mặt người khác này ở đây lắm rồi, nhân cơ hội này chuyển về nhà ở luôn cho tiện. Lối đồn về cô trong trường này đã quá nhiều, cô không muốn cả ngày phải chạy đi giải thích với từng người một, người không quan tâm đến cô thì hà tất cô phải bận lòng làm gì.

Thế nên bây giờ mới có Hạ Yên ngồi một mình tức giận trong phòng khách Hạ gia.

Đình Nam tiễn Tử Vũ về rồi mới quay lại.

“Hôm nay sao em lại về nhà vậy, không đi học sao”.

Hạ Yên rầu rĩ nhìn anh thờ dãi.

“Hôm nay em xin nghỉ”.

Đình Nam hơi nhíu mày nhìn ly trà trên bàn, thản nhiên phân phó người làm, giống như không nghe thấy câu trả lời của cô.

“Cô Lý, đổi bánh điểm tâm khác đi, còn nữa, mang luôn trà này xuống, đổi lại một ly nước trái cây cho tôi”.

Hạ Yên bĩu môi nhìn anh, con trai gì đầu mà khó tính hơn cả cô, ngay cả ăn uống cũng yêu sách này nọ.

Sống với cô từ nhỏ đến lớn, Đình Nam không cần nghĩ cũng biết được vì sao cô lại đột nhiên đòi chuyển về nhà sống như vậy. Cô từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều, tính cách lại ngày càng ngang bướng, cuộc sống trong trường phức tạp như vậy không hợp với cô chút nào. Thậm chí cô chịu được đến hôm nay cũng là ngoài dự kiến của anh rồi.

Anh đưa ly nước trái cây người giúp việc vừa mang lên cho cô.

“Uống nước trước đi, mà em đã ăn gì chưa”. Bây giờ cũng hơn 3 giờ chiều rồi.

“Chưa ăn gì cả, từ tối hôm qua đến giờ em tức muốn no luôn rồi”. Hạ Yên nũng nịu với anh, giọng nói đáng thương đến tội nghiệp.

Đôi mày Đình Nam càng nhíu chặt hơn. Giọng anh nghiêm khắc hơn hẳn.

“Em có phải trẻ con ba tuổi đâu mà không biết tự chăm sóc mình như vậy, ăn uống không đầy đủ làm sao có sức mà học chứ”.

Hạ Yên nghe anh nói thế càng tủi thân hơn, bất giác lớn tiếng cãi lại:

“Em đã bị người ta ức hiếp rồi, bây giờ đến cả anh cũng ghét bỏ em nữa hả”.

“Em lớn tiếng như vậy còn ra thể thống gì nữa chứ, anh nói như vậy là muốn tốt cho em thôi, từ nhỏ em đã hay bị bệnh, nếu lần này ốm đau gì thì đừng khóc lóc với anh”. Chỉ cần nghĩ đến việc cô không biết chăm sóc bản thân mình thì người bình tĩnh như anh cũng bị cô làm cho không bình tĩnh nổi nữa rồi.

“Anh...anh”. Hạ Yên đúng là bị anh làm cho tức đến điên luôn rồi, nước mắt từ hôm qua đến giờ kiềm chế bỗng chốc tuôn ra như mưa.

“Em có chết cũng không cần anh lo”. Nói xong cô chạy luôn ra khỏi nhà, không thèm để ý đến sắc mặt Đình Nam cũng đang khó coi muốn chết.

“Chết tiệt”.

Đình Nam ngồi một lát trong phòng khách, một lúc sau thấy không yên lòng đành phải đuổi theo cô.

Hạ Yên vừa mới đi được một lúc đã thấy mỏi chân, cô vừa đói vừa mệt làm gì có sức lực mà đi xa, lúc này chỉ là ra oai với Đình Nam một tý thôi, với bản tính của anh thì nhất định sẽ đuổi theo cô.

Hạ Yên ngồi xuống ven đường, cô chẳng thèm để ý hình tượng gì gì cả, dù sao thì bây giờ cũng có ai ở đây đâu, cô làm trò cho ai xem chứ.

Đình Nam vừa chạy xe ra khỏi Hạ gia đã thấy cô bé kia ngồi khóc một mình bên vệ đường, trái tim anh vì hình ảnh đó mà bất giác đau thắt lại.

“Em khóc một lúc lâu rồi đấy, không sợ mắt sẽ sưng lên sao”.

Đình Nam đưa cho cô một chai nước lạnh.

Hạ Yên giật dỗi, chẳng thèm nhìn anh lấy một cái.

“Lên xe đi, anh đưa em về, chẳng lẽ em định ngồi ở đây mãi hay sao”.

“Kệ em”.

Đình Nam vẫn kiên nhẫn mở nắp chai nước giúp cô.

“Uống chút nước đi, mặt em đỏ hết cả lên rồi kia”.

Hạ Yên ngẩng mặt lên nhìn anh chăm chăm.

“Ý anh là em xấu chứ gì”.

“Không xấu, không xấu, em có tức giận gì thì cũng theo anh về nhà đi được không, ngồi đây lâu sẽ mệt lắm”.

Hạ Yên nghĩ cũng thấy đúng, cô xuống nước, lẻo đẻo theo sau anh.

Đình Nam định đưa cô về lại Hạ gia, nhưng nghĩ lại, cô đang khóc lóc thảm thiết như vậy, bác Hạ mà biết nhất định tình hình càng thêm loạn cả lên.

Anh quay đầu xe, chuyển hướng đi vào nội thành.

Hạ Yên ngồi trong xe một lúc mới bình tĩnh một chút, cô thấy đói bụng nên lục tìm xem trong xe Đình Nam có gì ăn được không. Lần trước cô mới để một hộp bánh quy ở đây, chắc giờ vẫn còn.

Cô lục lục một hồi không thấy hộp bánh kia đâu cả.

“Bánh của em mua lúc trước đâu rồi”. Cô hỏi anh.

“Hết từ lâu rồi mà”. Đình Nam vừa lái xe vừa nhàn nhạt trả lời cô.

Hạ Yên có thói quen ăn vặt, thế nên trên xe của anh cũng bị cô để rất nhiều đồ ăn, ngoài ra còn có nhiều thứ linh tinh khác, lần trước một đôi tác đi nhờ xe của anh đã mất tròn mất dẹt khi nhìn thấy mặt nạ dưỡng da trên xe. Lúc đó anh khóc không ra nước mắt, đúng là oan mà không nói được mà.

“Anh ăn?” Cô mới mua, hình như chưa từng ăn mà. Từ khi nào Đình Nam lại có sở thích với bánh quy chứ.

“Tuần trước em than đói, ăn hết rồi còn đâu”.

“Anh đừng lừa em, sao em ăn mà chẳng nhớ gì hết vậy”. Hạ Yên đúng là chẳng có chút ký ức gì về chuyện này.

“Anh lén ăn của em đúng không”. Cô nghi ngờ hỏi lại.

“Thực sự không nhớ gì hết sao, có cần anh gợi ý một chút không”. Đình Nam cười cười hỏi cô.

Nụ cười mờ ám của anh khiến Hạ Yên ngờ ngợ, không thể nào, mặt cô phút chốc đỏ bừng, con thèm ăn cũng hết hẳn. Cô quay mặt nhìn ra ngoài xe, làm bộ như không biết gì cả. Đùa gì vậy, chuyện đó ai muốn nhớ lại chứ.

Nói thì như vậy thôi, nhưng câu chuyện của một tuần trước cứ như thước phim quay chậm, từng đoạn từng đoạn một hiện lên trong đầu cô. Hạ Yên ôm mặt, cô đúng là đen tối mà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: (H+)

Chuyện mới xảy ra tuần trước nhưng Hạ Yên chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Đình Nam đi công tác cả tháng mới về, vì chuyện đó nên Hạ Yên nghỉ luôn tiết học chiều thứ 6 để đến chơi với anh. Bình thường mỗi cuối tuần cô đều ngoan ngoãn về nhà để ba mình yên tâm, nhưng lần này thì khác, cảm thấy nghỉ học một buổi chiều còn chưa đủ, cô nói dối ba là trong trường có hoạt động tập thể, cuối tuần không về nhà được. Mặc dù thấy có lỗi trong lòng, nhưng chỉ cần nghĩ đến sắp được gặp Đình Nam là cô lại vui quên hết tất cả.

Từ nhỏ cô đã lớn lên bên cạnh anh, chưa bao giờ hai người xa nhau lâu đến vậy, thế nên vừa lên xe, được nhìn thấy anh là cô đã quăn quýt mãi không buông.

Đình Nam ôm chầm lấy cô gái nhỏ đang xà vào lòng mình.

“Nhớ anh như vậy sao?”

Vừa nói môi anh đã tìm đến môi cô, nuốt hết tất cả ngọt ngào của cô vào miệng. Hạ Yên bị anh hôn đến đắm đuối, mãi một lúc sau cô mới nhớ ra đây là cổng trường đại học, vội vàng giãy giụa thoát khỏi người anh.

“Ồ đây không được, anh mau lái xe đi, đừng để người khác nhìn thấy?”

Hạ Yên bị anh hôn đến mức đôi môi sưng đỏ lên, ánh mắt ngày càng mơ màng, bộ dáng quỵt rũ đến chết người. Đình Nam nhìn cô mà lòng ngứa ngáy không yên, anh phải cố dằn lòng cho xe chạy.

Nhân lúc đèn đỏ, hai người lại quăn quýt lấy nhau không buông, Hạ Yên như con rắn nhỏ bám chặt lấy anh, vừa hôn vừa cắn mút như tiểu yêu tinh khiến Đình Nam không thể nào chịu nổi. Đèn vừa chuyển sang màu xanh, anh ngay lập tức tăng tốc độ. Chiếc xe thể thao băng băng trên đường, quẹo trái rồi lại phải, cuối cùng dừng lại trước một ngõ cụt vắng người qua lại.

Hạ Yên mờ mịt nhìn anh.

Nhà anh đâu phải là ở đây, chẳng lẽ mới chuyển nhà sao.

“Tiểu yêu tinh, em gây họa rồi bây giờ lại làm như vô tội sao?”

Giọng anh trầm khàn như thôi miên, Hạ Yên nhìn thấy đám lửa nhỏ trong mắt anh, cơ thể bỗng chốc trở nên nóng bừng.

“Em... em có làm gì đâu...”

Lời nói của cô bị nụ hôn đột ngột của anh nuốt chửng. Đình Nam thêm khát chiếm giữ từng chút nhỏ trong khoang miệng cô, bàn tay cũng không chịu yên phận, chỉ bằng một vài động tác đơn giản đã lột sạch quần áo của cả hai người.

Trong lúc đó Hạ Yên vẫn đắm chìm trong cơn mê man, chậm rãi đáp lại nhiệt tình như lửa của anh. Hai người đã một tháng rồi chưa làm, cô cũng rất thêm khát anh.

Bàn tay to lớn của Đình Nam nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực của cô, anh yêu đến chết sự mềm mại của cô lúc này, vừa to lại vừa mềm khiến anh chỉ muốn bóp nát nó mà thôi. Nụ hôn của anh từ từ di chuyển xuống bên dưới, ngấm mút hai đầu nhũ hoa Hạ Yên.

“Đau, anh nhẹ chút đi”. Hạ Yên bắt đầu, mỗi lần anh kích động quá thường dùng sức cắn cắn bầu ngực cô, nơi đó vốn là chỗ mềm cảm của phụ nữ, anh kích thích trực tiếp như vậy khiến cô không chịu nổi.

Đình Nam đặt cô ngồi trên đùi mình, bàn tay dần di chuyển xuống phía dưới, sờ đến bộ phận nữ tính của cô. Có trời mới biết lúc này anh chỉ muốn vắt bóp tất cả để trực tiếp đi vào, nhưng sợ cô chưa chuẩn bị kịp nên anh mới phải cố gắng nhẫn nại.

Hạ Yên hơi bất ngờ bởi sự nóng vội của anh, thường ngày Đình Nam đều kích thích cô rất lâu, đợi đến khi cô không chịu được cầu xin anh đi vào thì anh mới chịu cử động. Thế nhưng sự nóng lòng lúc này của anh càng khiến cô cảm thấy kích thích, nước ở phía dưới vì thế cũng càng ra nhiều hơn.

Một ngón tay của Đinh Nam khẽ vuốt nhẹ nơi nữ tính khiến Hạ Yên run lên vì phấn khích, cô nũng nịu xoay xoay bờ mông căng mọng, vô tình càng làm cho cậu bé của Đinh Nam phấn khích hơn.

“Anh đi vào nhé”. Giọng anh đang rất kiềm chế hỏi cô.

“Không được, anh to lắm”.

Mặc dù rất muốn nhưng cô vẫn hơi sợ vật đó của anh, nó to một cách khủng khiếp, mỗi lần anh đi vào chỉ cần vài cú nháp đã khiến cô có thể lên đỉnh, nó vừa dài lại to như cánh tay em bé, ma sát mọi góc ngách trong cơ thể, đầu khắc còn chen vào tận tử cung, mặc dù Hạ Yên thấy mình rất dâm đãng, nhưng loại kích thích đó cô vẫn không tài nào chịu nổi.

“Lần trước không phải em rất thích sao”.

Đinh Nam nhẹ giọng dụ dỗ cô, anh hơi nâng người cô lên một chút, khi anh hạ cô ngồi xuống đùi mình thì vật đàn ông của anh đã thành công chen sâu vào trong âm đạo cô.

Hai người đều đồng thời thở dài thỏa mãn.

“ahhh...”

“Mới như vậy đã thích rồi sao”. Đinh Nam khẽ cười bên tai cô.

Động tác của anh vẫn rất đều đặn ra vào, Hạ Yên lúc này chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, cô chỉ biết nhắm mắt hưởng thụ loạt khoái cảm mà anh mang đến. Mỗi lần anh vào sâu bên trong đều khiến cơ thể cô run lên bần bật, rất nhanh Hạ Yên đã chẳng còn chút cảm giác e dè nào cả. Thậm chí cô còn muốn vật kia của anh to và dài thêm nữa.

“Một tháng qua có nhớ anh không”. Vừa nói anh vừa cố ý xoay tròn vật đàn ông của mình trong cơ thể cô khiến Hạ Yên đầu vầng mắt hoa.

“Nhớ”

“Nhớ anh hay nhớ cậu bé của anh”. Lời anh nói ra càng lúc càng bí ối.

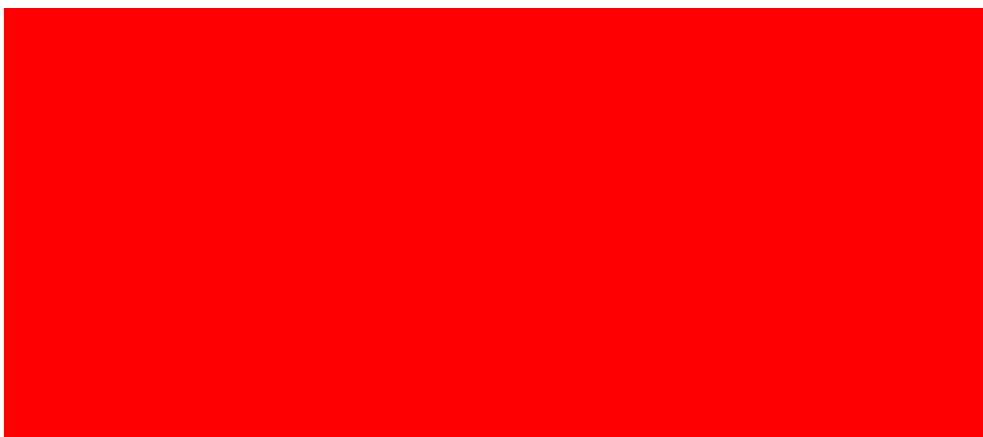
Hạ Yên không dám trả lời, có trời mới biết một tháng qua cô đã nhớ anh nhiều thế nào, thỉnh thoảng cảm giác trống vắng lại xuất hiện khiến cô không biết phải làm sao. Nam nữ trưởng thành chỉ cần một lần nếm trải loại chuyện này thì đều sẽ thêm khát nó. Hơn ai hết Hạ Yên biết mình dâm đãng như thế nào, mỗi lúc thêm khát cô chỉ muốn ngay lập tức có một người xuất hiện để chơi cô. Cho dù là ai cô cũng không từ chối. Thế nhưng Hạ Yên vẫn cố gắng kiềm chế bản thân mình, cô rất thích Đinh Nam nên chỉ nguyện ý quan hệ với một mình anh thôi.

Lúc này đây cô bé của cô đã được lấp đầy, Đinh Nam mạnh mẽ ra vào hết lần này đến lần khác, âm thanh dâm đãng vang lên khắp xe. Anh biết đây không phải nơi thích hợp để làm loại chuyện này, nhưng nếu nhịn đến khi về nhà thì anh sẽ hỏng mất. Cô mềm mại, ngọt ngào lại nhiều nước như vậy, phàm là đàn ông thì không ai có thể cưỡng lại được sức quyến rũ từ cô. Từ rất lâu anh đã muốn cùng cô lăn lộn trên giường, muốn thỏa sức chơi cô cho chán thì thôi, và quả thật anh cũng làm như vậy. Từ khi Hạ Yên 16 tuổi đã lăn lộn trên giường của anh, bao nhiêu năm qua cơ thể cô vẫn có ma lực mạnh mẽ đối với anh, không làm cô khiến anh không thể nào chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Về đến nhà Đình Nam, Hạ Yên liền nằm uòn ở trên giường, anh lay mãi mà cô không chịu dậy.

Cuối cùng Đình Nam cũng bỏ cuộc, anh chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, kéo rèm lại cẩn thận, đắp chăn lại cho cô rồi mới đi ra ngoài. Nhìn bộ dạng cô mệt mỏi như vậy, chắc hẳn ở trường đã xảy ra chuyện lớn rồi. Cô gái này anh hiểu, tính cách cô tuy ngang bướng kiêu kỳ nhưng tuyệt đối không chủ động gây chuyện với người khác.

Đình Nam vừa vào thư phòng thì điện thoại của anh vang lên.

“Con bé đang ở chỗ cháu sao”. Hạ Lập Quần lo lắng cho con gái nên lập tức hỏi luôn.

“Yên Yên vừa ngủ, có lẽ hơi mệt ạ”.

“Thật là, ngay từ đầu bác đã bảo nó đừng vào ở ký túc xá làm gì, chỗ đó thì làm sao mà ở được chứ, thế mà nó không nghe, cứ một mực làm theo ý mình”. Ba Hạ gà trống nuôi con bao nhiêu năm nay nên cũng mang tính cách của một bà mẹ, chỉ cần có chút chuyện xảy ra là lại nhải mãi không thôi.

“Sau lần này cháu sẽ khuyên cô ấy chuyển ra ngoài ở, nhưng mà chuyện đi học thì e là hơi có chút bất tiện”.

Hạ Lập Quần nghe đến đây lập tức có chút nóng vội, cắt ngang lời Đình Nam:

“Bất tiện cái gì chứ, ta sẽ kêu tài xế đưa đón nó mỗi ngày”.

Đình Nam day day thái dương, anh cố gắng để giọng nói của mình trở nên chân thành nhất có thể:

“Nhưng mà Yên Yên không dậy sớm được, cháu e là...”

“...”

Hạ Lập Quần cảm thấy bản thân mình thật là thiếu sót, ban đầu con gái yêu nhất định đòi ở lại trường chẳng phải vì chuyện này sao.

“Hơn nữa thân thể cô ấy không tốt, ngủ không đủ giấc thì lại càng mệt mỏi hơn, sẽ ảnh hưởng đến việc học”. Thấy ba Hạ bên kia đã có chút dao động, Đình Nam không ngần ngại tấn công thêm một bước.

“Chuyện này cháu nói cũng phải, nhưng mà bác không muốn con bé phải ở trong ký túc xá, ai biết được là nó có bị ai ức hiếp không”.

Đến mức này thì Đình Nam cũng phải sợ ba Hạ luôn rồi, con gái ông chẳng lẽ ông lại không hiểu hay sao, Hạ Yên không chủ động trêu chọc người ta, thế nhưng cô tuyệt đối chẳng để yên cho người đã hại mình. Bây giờ cô an ổn ngủ trên giường anh, chỉ sợ là người kia ở trường cũng chẳng dễ dàng gì.

“Về vấn đề này cháu cũng có chủ ý”. Đình Nam ngập ngừng mở lời.

“Chủ ý gì, cháu mau nói xem nào”. Bên kia Hạ Lập Quần đã sớm không chịu được nóng vội hỏi.

“Nhà bác ở ngoại ô, khoảng cách đến trường đại học của Yên Yên rất xa, nếu vậy bác chỉ cần để Yên Yên ở trong nội thành, vừa không phải chịu cảnh cực khổ trong trường, mà đi lại cũng tiện hơn”.

Chuyện này không phải Hạ Lập Quần chưa từng nghĩ tới, nhưng mà...

“Để con bé ở một mình bác không yên tâm”.

“Không sao đâu ạ, cháu đã nghĩ kỹ rồi, khu cháu ở có một căn hộ vừa rao bán, chủ nhà đi Mỹ định cư nên muốn bán càng nhanh càng tốt, nếu Yên Yên thích thì có thể chuyển đến ở bất cứ lúc nào”.

“Tốt quá rồi, có cháu ở gần thì bác cũng yên tâm phần nào”. Hạ Lập Quần mừng rỡ nói.

“Có cháu ở đây thì bác không cần phải lo lắng đâu ạ, khi nào Yên Yên tỉnh lại cháu sẽ nói chuyện với em ấy”.

“Nếu nó không đồng ý thì cháu cố gắng khuyên bảo nó một chút, từ nhỏ cháu nói gì nó cũng nghe, lần này nhờ hết vào cháu vậy”.

“Vâng ạ, bác cứ tin tưởng vào cháu”.

Đình Nam hết lời hứa hẹn, cúp điện thoại với Hạ Lập Quần xong, tâm trạng anh trở nên tốt lạ thường, vừa xem báo cáo vừa ngân nga vài điệu dân ca vui nhộn.

“Sếp, ngài có chuyện gì phân phó ạ”. Elly, thư ký toàn năng của Đình Nam căng thẳng nghe máy. Chẳng phải hôm nay sếp có chuyện nên không ở công ty sao, tự nhiên lại gọi điện đến.

“Tôi muốn mua thêm một căn hộ nữa trong khu mà tôi đang sống, cô sắp xếp một chút đi”.

“Nhưng mà... chẳng phải là khu đó đã không còn phòng trống từ năm ngoái rồi sao”. Elly rụt rè lên tiếng, khu đó là nơi mà giới thượng lưu sinh sống, nhà còn chưa rao bán đã có chủ hết rồi, bảo cô đi đâu tìm một căn nhà mới bây giờ.

“Tôi biết, thế nên mới phải nhờ đến cô”.

“Nhưng mà sếp ơi...”. Giọng Elly nghe như sắp khóc đến nơi rồi.

“Thế nhé, tôi có việc bận”.

Đình Nam nói xong thì lạnh lùng tắt máy, anh phải chuẩn bị xem phải nói chuyện với Hạ Yên như thế nào để cô đồng ý nghe theo sắp xếp của anh đây.

Hạ Yên ngủ một giấc đến 6 giờ chiều mới thức dậy, chủ yếu là vì đói quá mà tỉnh. Cô nhìn một lượt căn phòng xa lạ, một lúc sau mới nhớ được là mình đang không ở trong trường. Dù sao mai cũng là cuối tuần, cô cũng có hai ngày để chuẩn bị chỗ nương thân sau này.

Hạ Yên mơ mơ màng màng đi ra ngoài, có vẻ như Đình Nam không ở nhà, cô rất quen thuộc với nơi này nên chẳng e dè chút nào, thành thạo đến tủ lạnh tìm sữa tươi uống. Đang đói, uống chút sữa cảm hơi vậy.

“Em làm gì vậy”.

Đình Nam nhìn thấy Hạ Yên thì hết hồn, anh tự thấy định lực của bản thân rất tốt mới không hết lên như trong phim truyền hình. Hạ Yên vừa mới tỉnh dậy, tóc tai bù xù, chiếc váy trắng xinh đẹp cô mặc hồi chiều cũng trở nên nhăn nhúm, hình tượng thật không dám khen ngợi, lại cộng thêm cô không mở đèn, ánh sáng mờ mờ ảo ảo nhìn rất dễ khiến người khác có liên tưởng kỳ quái.

“Em uống sữa, anh có muốn uống không”.

Hạ Yên còn đưa chai sữa khác trong tủ lạnh cho anh, đáng vẻ như không hề có chuyện gì.

Đình Nam nhìn chai sữa lạnh trong tay cô, lại nhìn xuống chân cô.

Tốt lắm, không mang dép, lại còn uống đồ lạnh, cô chán sống rồi chắc.

Hạ Yên nhìn nhìn theo ánh mắt anh, cảm thấy có chút gì đó không ổn, cô vội buông chai sữa ra, chạy lại cọ cọ người anh.

“Em đói, anh mau nấu cơm đi”.

Đình Nam đẩy cô ra, giọng anh lạnh nhạt.

“Anh tưởng em uống sữa như vậy là đủ no rồi”.

“Sao mà no được, em còn phải ăn tối với anh nữa mà”. Hạ Yên không biết xấu hổ, anh đẩy cô ra thì cô lại càng bám chặt người anh hơn.

“Anh ăn rồi, em uống sữa của mình tiếp đi”.

Đình Nam nói xong quay người định đi vào thư phòng.

Hạ Yên đã cố gắng nhẫn nhịn anh lắm rồi bây giờ thì không thèm kiêng nể gì nữa.

“Anh nói vậy thì em uống, uống cho hết sữa nhà anh luôn”.

Cô mở tủ lạnh ra, mang chai lớn chai nhỏ sữa tươi ra, hừ, uống không hết thì dùng để tắm, để ngâm tay, ngâm chân, ngâm đủ thứ hết. Đình keo kiệt, có vài chai sữa mà anh cũng tiết kiệm với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đình Nam quay lại phòng ngủ, cầm dép đi trong nhà mang ra cho Hạ Yên, ai ngờ cảnh tượng trước mắt làm anh hết hồn.

Cô gái kia dùng hai tay khệ nệ mang hết chai sữa này đến chai sữa khác để lên bàn, gương mặt bùng bùng khí thế, kiểu như không uống hết chúng thì cô không là Hạ Yên nữa.

“Em đừng trẻ con như vậy nữa được không?”

Đình Nam muốn để mặc kệ cô, thế nhưng cô bé này bản tính nóng nảy, e rằng sẽ thật sự uống hết chỗ sữa kia mất thôi, anh không nhịn được phải can ngăn.

Hạ Yên nhìn anh tức tối.

Cô vẫn mang sữa đặt hết lên bàn, chẳng thèm ngó ngang gì đến anh.

Đình Nam ngồi xuống bên cạnh cô, Hạ Yên vẫn dùng sức mở nắp chai, anh khẽ nâng bàn chân cô lên, chân cô nhỏ xíu, trắng nõn rất đáng yêu.

Hạ Yên lặng yên nhìn anh mang dép đi ở nhà vào chân mình, động tác vặn nắp chai của cô bỗng chốc dừng lại.

“Em tưởng anh không thèm quan tâm em nữa rồi?”

Tiếng của cô nhỏ xíu, nhưng Đình Nam ngồi ngay bên cạnh nên vẫn có thể nghe thấy được.

Anh vói tay lấy đồ cột tóc trên bàn trà, vén mái tóc rối bời của cô lên, bàn tay nam giới to lớn thô kệch nhưng lại cố gắng vuốt vuốt mái tóc cô vào nếp gọn gàng.

“Anh không quan tâm em thì quan tâm ai chứ, sau này dù có chuyện gì cũng phải chú ý đến bản thân mình. Em từ nhỏ đã hay ốm vặt, nếu không cẩn thận một chút thì sẽ phải vào bệnh viện đấy?”

Anh nói vô cùng từ tốn nhưng thật sự lại có thể làm con giận vô cớ của Hạ Yên tiêu tan không còn một mảnh. Từ nhỏ ba đã cưng chiều cô, cũng chỉ có Đình Nam mới áp chế được suy nghĩ muốn gì được nấy của cô thôi.

“Sao hôm nay em lại về nhà vậy, không đi học sao?”

“Em cãi nhau với bạn cùng phòng”. Cô uất ức nói.

“Từ khi nào?”

“Tối hôm qua”.

“Sao em không nói cho anh biết. Hôm qua em ngủ ở đâu?”. Với tính cách nóng nảy của cô chắc sẽ không ở yên trong phòng rồi.

“Em...” Hạ Yên ấp úng không nói được.

“Ở đâu?”. Đình Nam vẫn kiên nhẫn lặp lại câu hỏi.

“Em ra quán net ngoài cổng trường, ở đó mở cửa cả đêm”. Giọng cô càng ngày càng bé hơn.

Đình Nam khẽ nhú mày, nhưng Hạ Yên đang tựa đầu trên vai anh nên không thể thấy được.

“Xảy ra chuyện sao không gọi cho anh, em là con gái, một mình ở mấy nơi như vậy cả đêm có biết là nguy hiểm như thế nào không hả”.

Hạ Yên hơi chột dạ, nhưng cô nghĩ anh đã quá quan trọng vấn đề lên rồi.

“Có rất nhiều sinh viên về trễ cũng ở ngoài quán net đến cả đêm, em thấy cũng có sao đâu”.

“Em không thể giống như vậy được”. Cô quá non nớt, chưa từng trải đời, làm sao có thể ra vào những chỗ như vậy được.

“Có gì mà không được chứ, lúc đó cũng khuya lắm rồi, anh còn phải nghỉ ngơi để hôm sau đi làm, em làm sao mà nỡ gọi anh đến chứ”.

Một câu nói của cô khiến cho con giận trong lòng Đinh Nam vơi đi hơn nửa.

Hạ Yên thấy anh không còn truy hỏi nữa mới thở phào nhẹ nhõm, may quá, lần này xem như thoát rồi. Cô nhận cơ hội này chuyển hướng chú ý của anh.

“Anh không biết đâu, bạn cùng phòng của em đây, cô ta rất quá đáng, đồ đặc của em mà cứ thích mượn, em không cho lại còn nói lung tung. Ai kêu nhà cô ta không giàu, không có tiền mua váy mới thì lo mà kiếm tiền đi, đằng này lại chỉ biết suốt ngày nói xấu người khác. Còn nữa, em bức mình cô ta từ lâu rồi, mỗi lần em mua quần áo mới là lại sẫm soi đủ thứ, không có tiền thì chịu đi, so sánh với em hả, cô ta không có cửa đâu”. Hạ Yên nói liên tục một hồi lâu, càng nói càng thấy Lị Lị đáng ghét.

Đinh Nam nghe cô kể lể một hồi, mặc dù cô không nói hết nhưng anh cũng hiểu được vài phần. Trường đại học vốn phức tạp, sự ganh đua ngầm ngấm trong đó là điều khó tránh khỏi. Thế nhưng Hạ Yên kể như vậy, chắc chắn cũng đã thêm mắm dặm muối vào đó rồi, cô từ trước đến nay có bao giờ chịu thua thiệt trong mấy chuyện như vậy đâu.

“Yên Yên, mọi người đều cực khổ mới kiếm được đồng tiền, cô bạn em cũng chỉ là ghen tị với em nên mới làm vậy. Sau này em sẽ thấy chuyện nhỏ như vậy không đáng để quan tâm, cứ sống theo nguyên tắc của mình là được rồi, có hiểu không”.

Hạ Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Em hiểu như thế nào”. Đinh Nam hơi nghi ngờ hỏi lại cô.

“Em giàu em có quyền, không cần quan tâm đến loại người như cô ta”. Cô nói như chém đinh chặt sắt, vô cùng chắc chắn về nguyên tắc sống của mình.

Đinh Nam giờ tay đỡ trán, anh nên trách mình hay trách ba Hạ quá nuông chiều cô mới khiến cô có suy nghĩ lệch lạc như vậy. Cũng may trẻ nhỏ dễ dạy, từ nay về sau anh phải thay đổi cách nghĩ của cô mới được.

“Anh không nói với em như vậy”. Đinh Nam ngay lập tức phản bác lời cô.

Hạ Yên ngờ ngác nhìn anh.

“Cuộc sống của em may mắn hơn người khác, em không phải lăn lộn ở bên ngoài để kiếm tiền, nhưng không có nghĩa là em được quyền xem nhẹ giá trị của vật chất. Với những người như bạn cùng phòng của em, em chỉ cần tránh xa, không giao tiếp gì là được, còn nữa khi ra ngoài cũng đừng khoe khoang giàu có, sống ở đâu thì phải thích nghi với nơi đó. Em ở trong ký túc xá, nếu nổi bật quá sẽ khiến mọi người xung quanh dị nghị, dần dần sẽ tạo nên những tin đồn không hay.” Anh cố gắng nói nhẹ nhàng để cho cô hiểu.

“Nhưng mà em sinh ra đã giàu có đâu phải lỗi của em, em cũng không thể trách ba em giàu quá được”. Cô hiểu những gì anh nói, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, còn cố cãi bướng.

Đinh Nam phì cười, anh gõ nhẹ lên trán cô, trách móc:

“Vậy em nghĩ lỗi là do ai”.

“Ai kêu kiếp trước bọn họ không giải cứu ngân hà như em chứ”. Cô nói xong còn nhìn anh cười tinh nghịch, ôm ôm lấy người anh làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Anh nói cái gì cơ”. Hạ Yên không tin vào tai mình hỏi lại.

“Từ hôm nay em sẽ chuyển qua sống với anh”. Đinh Nam bình tĩnh nhắc lại từng câu từng chữ.

“Ba em... ông ấy đồng ý sao”. Đây mới là vấn đề cô quan tâm nhất, ba cô tuyệt đối sẽ không đồng ý để cô ở chung với Đinh Nam, huống chi quan hệ của bọn họ còn chưa công khai ra bên ngoài.

“Ba em đồng ý rồi”. Đinh Nam không nói dối, chỉ là anh chưa nói hết mà thôi.

Hạ Yên chọc chọc miếng trứng trong đĩa, ba thân yêu đã bán cô ra ngoài rồi sao.

“Em mau ăn sáng đi, anh sẽ đưa em đến trường”.

Nghe đến đây hai mắt Hạ Yên sáng lên.

“Vậy còn buổi chiều thì sao”. Cô há hức hỏi thêm.

“Trợ lý của anh sẽ đưa em về”. Công việc của anh rất bận, tuyệt đối không thể đón cô mỗi ngày được, trợ lý sẽ làm việc này tốt hơn anh.

Tốc độ ăn của Hạ Yên lại càng chậm hơn nữa, cô ai oán nhìn anh.

“Anh đem con bò chợ, đưa đi mà không đón về. Em phải méc ba mới được”.

Đinh Nam liếc cũng không thèm liếc cô, tàn nhẫn đe dọa.

“Em mà không ăn mau lên thì anh cũng không đưa em đến trường đâu”.

Hạ Yên thấy vậy thì liền không có tiền đồ, vội vàng ăn thật nhanh.

“YênYên yêu dấu, lâu lắm rồi mới gặp cậu”.

Lăng Tiểu Tiểu ôm chầm lấy Hạ Yên đầy thân thiết, bộ dạng cứ như hai người họ mấy năm rồi không gặp mặt.

Hạ Yên đẩy đẩy cô bạn quá khích của mình ra, rất có lòng tốt nhắc nhở:

“Đây là lớp học”. Ý là cậu chú ý hình tượng một chút đi.

Lăng Tiểu Tiểu vừa bỏ cặp sách lên bàn vừa không ngừng nói chuyện với Hạ Yên:

“Mấy hôm nay hôm nay cậu không ở đây, Lị Lị mừng ra mặt”.

“Mặc kệ cô ta, mình không quan tâm, dù sao thì mình cũng quyết định chuyển ra ngoài ở rồi”.

Lăng Tiểu Tiểu tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô:

“Cậu định bỏ mình ở lại một mình sao, không có cậu làm sao mình sống nổi”.

Mặt Lăng Tiểu Tiểu vốn tròn trịa, lúc này lại còn bày ra vẻ mặt đáng thương, nhưng tiếc là Hạ Yên lại không chút động lòng.

“Mình đã nói chuyện với thầy chủ nhiệm rồi, dù sao thì trường mình cũng có nhiều sinh viên không sống trong ký túc xá, chuyện này cũng dễ giải quyết”.

Lăng Tiểu Tiểu biết là Hạ Yên sống bên ngoài sẽ tốt hơn nhiều, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn buồn.

Hạ Yên nhìn mặt bạn mình càng ngày càng xị ra thì nhéo nhéo gò má cô ấy.

“Ngày nào chúng ta chả gặp mặt ở trường, cậu bày ra vẻ mặt bị ức hiếp như vậy làm gì chứ”.

Lăng Tiếu Tiếu nằm dài trên bàn, nghĩ đến ngày tháng sau này mà không khỏi cảm thán.

Hạ Yên thấy cô ấy như vậy cũng không còn cách nào khác. Cô và Lì Lì đã không còn cách nào sống chung được nữa, nếu cứ miễn cưỡng thì cả hai càng cảm thấy ngột ngạt, xung đột lẫn trước chỉ là chuyện nhỏ, nếu còn sớm chiều chung đụng thì mọi chuyện lại càng gay gắt hơn thôi.

Thấy sắp đến giờ vào học, Hạ Yên mở sách ra xem bài một lát. Cô chỉ mới đọc được vài trang thì thấy ánh sáng trước mặt mình tối đi. Hạ Yên ngẩng mặt lên nhìn.

Một nam sinh ngại ngùng cầm một bó hoa hồng đứng trước mặt cô.

Hạ Yên cũng tròn mắt nhìn cậu ta, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Học sinh cả lớp cũng đồng loạt nhìn về hướng hai người. Dù trong hoàn cảnh nào cũng vậy, tò mò vốn là bản tính của con người.

Dường như cảm thấy ánh mắt cổ vũ của quần chúng xung quanh, nam sinh kia lấy hết can đảm đưa bó hoa đến trước mặt cô.

Hạ Yên lạnh lùng nhìn cậu ta, ngoài mặt cô tỏ ra vô cùng bình thản, nhưng thực chất trong lòng lại đang dậy sóng. Để tránh những phiền phức không đáng có, khi ở trường cô luôn là bộ dạng một mỹ nữ lạnh lùng người lạ chớ lại gần, không hiểu sao lần này lại có người can đảm như vậy, xem ra biện pháp kia đã không còn tác dụng nữa rồi.

"Tặng...tặng cậu".

Hạ Yên chây một tảng mờ hồi lạnh, cô không biết phải ứng phó với tình huống này như thế nào. Nhận hoa thì phiền, mà không nhận thì lại càng phiền phức hơn.

Thấy cô im lặng, cậu nam sinh kia càng thêm hồi hộp, giọng nói cũng run run.

"Hạ Yên, cậu...cậu".

Hạ Yên bộ dạng lạnh lùng, vẫn một mực lặng im không tiếng động.

Cả lớp cũng nhìn chăm chăm theo nhất cử nhất động của cô.

Hạ Yên lén lén nhìn đồng hồ trong ngăn bàn, mắt thấy sắp đến giờ vào lớp, cô hơi hoảng, suy nghĩ một lúc mới can đảm đưa tay ra nhận bó hoa kia.

"Cám ơn". Tiếng nói lạnh lùng không một chút xúc cảm, hy vọng cậu bạn kia hiểu ý của cô.

Thấy cô cuối cùng cũng chịu nhận hoa, bạn nam kia mừng rỡ như điên, lấy từ túi áo ra một bức thư. Lần này cậu ta trực tiếp để lên bàn Hạ Yên rồi nhanh chóng chạy ra khỏi lớp.

Đúng lúc này giáo viên bước vào, các bạn học khác cũng ngay lập tức ổn định chỗ ngồi.

Người dạy môn này là bà cô ba không nổi tiếng toàn trường, không chồng, không người yêu, không con cái, tính tình vì thế cũng trở nên đặc biệt kỳ quặc. Đây là môn quản lý kinh doanh, là môn chuyên ngành quan trọng nên lúc nào mọi người trong lớp cũng bày ra bộ mặt chăm chỉ học hỏi, chỉ sợ bỏ lỡ chút kiến thức quan trọng nào. Thế nên lần đầu tiên thấy lớp học ồn ào như vậy, bà cô già cảm thấy vô cùng tức giận.

"Đã đến giờ học rồi mà sao cả lớp còn ồn ào vậy hả, các anh chị không có khái niệm thời gian sao".

Vừa nói ánh mắt sắc bén của bà ta vừa nhìn khắp giảng đường, khi nhìn thấy bó hoa vô cùng nổi bật trên bàn Hạ Yên thì ngay lập tức hiểu ra. Bà ta nhìn Hạ Yên đầy tức giận, sau đó mới mở sách ra bắt đầu bài giảng.

Hạ Yên oan ức mà không nói thành lời. giáo viên môn này rất ghét các nữ sinh trẻ đẹp hơn mình, lại thêm chuyện hôm nay nữa thì môn này của cô càng thêm khó qua rồi.

Không biết có phải cô nhạy cảm quá không, nhưng hôm nay giáo viên có vẻ đặc biệt quan tâm cô. Cả lớp cả trăm sinh viên như vậy mà lại vô tình kêu trúng cô đến ba lần, được đề ý như vậy không biết là may mắn hay xui xẻo đây. Cũng may cô đây thông minh từ nhỏ, mấy bài tập chuyên ngành này làm sao làm khó được cô chứ, bà ta muốn thể hiện gì thì cứ thể hiện hết ra đi, xong rồi để cho cô yên là được. Người ta thì cầu mong danh lợi, còn cô cả đời chỉ mong hai chữ bình an cũng quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Khó khăn lắm mới qua được tiết học kinh khủng kia, Hạ Yên nhìn lại bó hoa và thư trên bàn mà thực sự muốn khóc. Thế nhưng trước mặt bạn bè cả lớp cô vẫn phải tỏ ra như không có chuyện gì, thản nhiên cầm hoa và thư rời khỏi lớp học.

Trong trường quá đông người, tùy tiện lúc nào cũng có thể bắt gặp người quen, thế nên Hạ Yên nhủ thầm, chỉ cần ra khỏi cổng trường cô sẽ tìm chỗ xử lý bó hoa tai họa này. Nếu để Đình Nam biết được thì càng phiền phức hơn.

Nhưng cô đã sớm quên mất rằng người tính không bằng trời tính.

Hạ Yên vừa ra đến cửa lớp thì gặp Lị Lị và bạn của cô ta.

“Đúng là người đẹp thì đi học cũng khác người”. Lị Lị vẫn còn tức chuyện bị Hạ Yên đánh hai bạt tai hôm trước, thế nên vừa nhìn thấy cô đã không nhịn được châm chọc.

Hạ Yên thấy vậy cũng chẳng thêm nề mặt cô ta nữa.

“Đương nhiên rồi, chỉ sợ có người muốn như tôi cũng không được nữa kia”.

Cô còn cố tình đưa bó hoa lên trước mặt, ngắm nghía thật kỹ từng cánh hoa một, vừa lúc ánh nắng lấp lánh chiếu lên người cô, tạo nên quang cảnh lung lẫy khác thường.

“Đúng là không biết xấu hổ, suốt ngày liếc mắt đưa tình hết người này đến người khác mà còn tỏ vẻ thanh cao”. Lị Lị càng nói càng lớn, thu hút không ít ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh.

Hạ Yên vốn là người đẹp lạnh lùng nổi tiếng cả trường đều biết, thế nhưng xưa nay cô luôn lạnh lẽ, mọi người ít khi thấy cô lại gây náo nhiệt như hôm nay nên đều dừng lại xem.

Lăng Tiểu Tiểu này giờ vẫn đứng bên cạnh Hạ Yên, thấy bạn mình bị ức hiếp, không chịu nổi cũng lên tiếng.

“Nói Yên Yên nhà tôi quyền rũ người khác, sao cô không nhìn lại mình đi. Không biết ai mượn áo người khác để đi sinh nhật, không mượn được nên cố tình gây sự nhì. Đừng tưởng chúng tôi không biết, cô thậm chí học trường từ lâu nên mới mượn dịp sinh nhật kia để gây sự chú ý chứ gì. Tiếc là người ta đã là hoa có chủ rồi. À, hay cô muốn là tiểu tam”.

Lăng Tiểu Tiểu không nói thì thôi, nói ra là cả một tràng dài khiến mặt Lị Lị hết xanh rồi trắng, chỉ lắp bắp được mấy tiếng:

“Cô...cô đừng nói lung tung”.

Hạ Yên thấy thế cũng buồn cười, cô ngửi ngửi mùi thơm của bó hoa hồng, bộ dạng kiêu hãnh như một nữ hoàng, liếc mắt nhìn cô ta.

“Tiểu Tiểu cậu đừng nói như vậy, với nhan sắc của cô ta thì sao mà làm tiểu tam được chứ”.

Lời này nói ra khiến mọi người xung quanh đều cười ồ lên, Lị Lị càng thêm xấu hổ. Nói thật lòng cô ta cũng không phải xấu, thế nhưng giữa một ngôi trường nhiều người đẹp như vậy thì cô cũng chỉ là hạng thứ dân bình thường mà thôi. Huống chi trước mặt cô ta đang là một đại mỹ nữ kiêu ngạo trời sinh, càng làm cho sắc vóc Lị Lị trở nên tầm thường hơn bao giờ hết.

Lị Lị khuôn mặt đỏ bừng, liền lôi kéo bạn mình chạy trốn khỏi đám đông.

Thấy vậy Hạ Yên và Lăng Tiểu Tiểu cũng rời khỏi đó. Sau lần này chắc chắn trong trường lại nổi lên một loạt tin đồn mới, hình tượng mỹ nhân lạnh lùng

của cô lại càng thêm đáng ghét trong mắt nhiều người, nhưng cô không quan tâm, nhiều khi như vậy lại tránh được một vài phiền phức không đáng có.

Bạn bè xung quanh cô không nhiều, ở trường cô chỉ thân với mình Tiểu Tiểu, nói không cô đơn là nói dối, nhưng bạn bè đâu phải cứ nhiều mới tốt, từ nhỏ mọi người xung quanh đều coi cô là trung tâm của vũ trụ mà nịnh nọt, sao biết được ai mới là người thật tâm đối với mình.

Hạ Yên một mình sai bước ra cổng trường. Ở đây còn rất nhiều bạn học qua lại, cô không tiện xử lý bó hoa kia. Nghĩ nghĩ một lúc, cô định mang về nhà rồi tính sau, dù sao thì bây giờ vẫn còn sớm, chắc chắn Đinh Nam sẽ không đến đón cô được. Chưa bao giờ cô lại cầu mong điều này như hôm nay, nếu anh phát hiện ra hoa và thư cô nhận được thì không biết sẽ phiền như thế nào nữa.

Cổng trường có rất nhiều sinh viên qua lại, Hạ Yên đi bộ đến ngã tư phía trước, tài xế thường sẽ dừng xe ở đó đợi cô, như vậy sẽ tránh bị nhiều người để ý. Một sinh viên đại học mà suốt ngày có người đưa rước cũng không hay, cho dù có là xe nhà mình thì cũng bị bàn tán. Hạ Yên rất muốn hét lên rằng tại sao cô lại phải để ý đến con mắt mọi người xung quanh làm gì, nhưng cũng chỉ dám hét trong lòng mà thôi, sau tất cả cô nhận ra rằng chú ý phòng tránh mọi thứ cẩn thận thì vẫn hơn.

Chưa đến giờ cao điểm nên xe cộ không đông lắm, nhưng Hạ Yên nhìn xung quanh vẫn không thấy chiếc xe quen thuộc của trợ lý Đinh Nam đâu, chẳng lẽ là có chuyện nên đến muộn. Cô hơi bực mình, đến muộn cũng phải gọi điện báo một tiếng chứ, để cô một mình cầm bó hoa to đứng đứng ở vệ đường như vậy thật quá khác người.

Hạ Yên còn đang chán nản đá đá mấy cái lá khô dưới chân thì một chiếc xe đột ngột dừng lại bên cạnh cô. Hạ Yên ngẩng đầu lên, nhìn chiếc xe kia.

Lại cúi xuống, tiếp tục đá đá mấy chiếc lá khô dưới chân.

Tự nhiên cô nghĩ ra điều gì đó, ngay lập tức đưa mắt nhìn lên, sau khi nhìn kỹ lại thì mặt cô cũng chuyển sang tái mét.

Không thể nào, chẳng lẽ cô lại xui xẻo đến như vậy.

Ông trời lúc này cũng lên tiếng khẳng định, con gái à, con đúng là xui xẻo như vậy đấy.

Trong lúc cô còn đang thất thần thì Đinh Nam hạ cửa xe xuống:

“Em còn đứng đó là gì vậy, mau lên xe đi”.

Hạ Yên chậm như rùa bò lên xe, cô cố dùng ba lô che đi sự tồn tại của bó hoa kia, nhưng sự thật chứng minh đó là một hành động ngu ngốc.

Cô vừa lên xe Đinh Nam đã phát hiện ra sự bất thường của cô, khuôn mặt lấm lét, luôn né tránh ánh mắt của anh. Khoa trương hơn nữa là một tay cô luôn để ra đằng sau, ba lô lại được đặt lên đùi phía trước, cô kỳ lạ như vậy muốn anh không thắc mắc cũng là chuyện khó.

Đinh Nam kỳ quái nhìn Hạ Yên.

Hạ Yên xem như không thấy, cười ha ha với anh.

“Anh mau chạy xe đi, khu vực này không cho đỗ xe đâu”. Trên trán cô đã tuôn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Đinh Nam đen mặt một hồi cuối cùng cũng khởi động xe. Chiếc xe nhanh chóng hướng về phía khu nhà của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Có nên thú tội hay không.

Nếu anh vặn hỏi thì phải trả lời thế nào.

Lỡ như ngày mai anh không cho cô đi học nữa thì sao.

Suốt đường đi trong đầu Hạ Yên hiện lên hàng loạt câu hỏi, cô mãi suy nghĩ nên không hề nhận ra sắc mặt của Đình Nam đang ngày một xấu đi.

Cô bé kia, lén lút lút mang hoa về nhà, anh còn chưa kịp hỏi gì thì cô đã bày ra vẻ mặt xoắn xuýt đó là sao. Chẳng lẽ thực sự bị người tặng hoa làm cho cảm động rồi, đang suy nghĩ đến chuyện phân chia khoảng cách với anh sao.

Cả hai mỗi người đều mang trong lòng những suy nghĩ riêng, không khí trên xe có phần trầm lắng, chẳng ai nói gì với nhau cả.

Thấy Đình Nam không hỏi gì về sự xuất hiện của bó hoa kia nên cô nàng Hạ Yên cũng dần dần tự tin hơn hẳn. Chắc anh không để ý mấy chuyện còn con này đâu. Chẳng trách Lăng Tiểu Tiểu suốt ngày nói cô nào ngẩn, EQ thấp, sự thật chứng minh đúng là thấp thật. Hai người vừa về đến nhà là Hạ Yên cũng tự an ủi bản thân mình xong, ném chuyện kia ra sau đầu luôn rồi.

Đình Nam về nhà liền vào thư phòng giải quyết công việc, anh cố làm ra vẻ lạnh lùng cứng nhắc trước mặt Hạ Yên, nhưng xem ra cô chẳng mấy để ý. Tài liệu mở hết trang này đến trang khác, thế nhưng anh chẳng đọc vào chữ nào, trong đầu cứ hiện đi hiện lại hình ảnh cô bé kia vui vẻ ôm hoa trong tay, càng nghĩ càng thấy tức.

Lần này anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cô không chịu nói rõ mọi chuyện thì anh cũng không thêm nói chuyện với cô nữa. Thế nên mới có cảnh tượng kỳ lạ diễn ra như sau.

Có một người làm việc điên cuồng trong thư phòng nhưng hai tai lại đóng lên theo dõi mọi động tĩnh ngoài phòng khách. Còn cô nàng ngoài kia thì xem tivi đến quên trời quên đất luôn rồi.

Tiếng cười của Hạ Yên từ phòng khách vọng lại làm khuôn mặt Đình Nam đen thui, tâm tình cũng ngày càng xấu. Anh từ nhỏ đã cưng chiều cô, thế nhưng không thể tiếp tục như vậy mãi được, sao cô có thể nhận hoa của thằng con trai khác mà không hỏi ý kiến anh chứ. Anh còn sống sờ sờ đây mà cô xem như không thấy là sao, chưa bao giờ sự tồn tại của anh bị người khác xem nhẹ như thế này, không được, tuyệt đối không được.

Hạ Yên xem hết chương trình truyền hình rồi mà vẫn chưa thấy Đình Nam làm việc xong, chẳng lẽ dạo này anh nhiều việc như vậy sao. Có vài lần cô định ngó nghiêng nhìn vào thư phòng nhưng lại sợ ảnh hưởng đến anh nên lại thôi.

Cô nhàm chán nhìn xung quanh, trông thấy bó hoa bị cô vất bên bàn trà mới chợt nhớ ra là phải xử lý nó, nhà Đình Nam vốn chẳng có bình hoa, mà cô cũng chẳng có ý định giữ bó hoa này lại. Thế thì vất đi thôi. Nghĩ là làm, bạn Hạ Yên của chúng ta tất tưởi, cầm bó hoa kia muốn mang đi vất. Nhưng dèp còn chưa kịp thay thì một cái gì đó nhanh như chớp lướt qua mặt cô, đến khi Hạ Yên tỉnh táo lại thì bó hoa đã bị Đình Nam giành lấy.

Cô tròn mắt nhìn anh, tay chỉ chỉ bó hoa.

“Anh...anh làm gì vậy”.

Đình Nam hơi ngại, gương mặt anh phút chốc ửng hồng, cũng may là ánh đèn không sáng lắm nên Hạ Yên không nhận ra được. Anh cũng thầm trách bản thân không biết kiềm chế, nhìn thấy cô vui vui về về ôm bó hoa kia ra ngoài khiến anh không bình tĩnh nổi, hành động nhanh hơn đầu óc, đến khi tỉnh táo lại thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Hạ Yên vẫn nhìn anh đầy tò mò khó hiểu.

“Anh...”

Nói một tiếng rồi im luôn vậy sao. Hạ Yên càng không thể hiểu nổi, sao hôm nay anh ấy khác thường thế nhỉ, có khi nào là do....

“Anh...bị ốm...hả”. Cô chậm chạp thăm dò từng chút một.

Đình Nam bị cô quan tâm hỏi thăm như vậy càng không biết phải làm sao mới tốt, anh ném bó hoa xuống dưới chân mình, hai tay ôm lấy gương mặt kiêu kiêu trước mặt kia. Không đợi cô lên tiếng hỏi han này nọ, anh đã dùng đôi môi mình chặn lại tất cả thắc mắc của cô.

“Umm...”

Hạ Yên bị anh hôn đến bần rần tay chân, cô khó thở đập đập lên vai anh. Nào ngờ Đình Nam lại càng hôn điên cuồng hơn nữa, gần như không cho cô cơ hội kháng cự, tay chân anh dài, chỉ cần vài động tác đã khống chế được sự giãy giụa yếu ớt của cô.

Hạ Yên khó khăn lắm mới thoát khỏi triền miên của anh, trên mặt cô vẫn là một mảng đỏ ửng, hai mắt uơn ướn khiêu khích tự chủ của đàn ông. Cô hơi

tức giận bởi sự bá đạo của anh, miệng nhỏ không ngừng trách móc.

“Anh làm sao vậy hả”.

Hơi thở cô vẫn chưa ổn định lắm, lời nói ra càng thêm vài phần nũng nịu, nhưng ánh mắt kia lại như có lửa, chắc chắn là đã tức giận thật rồi. Đinh Nam càng thêm phiền não, tại sao anh lại mất khống chế như vậy chứ.

Anh cúi xuống nhặt bó hoa kia lên nhét vào tay cô. Giọng điệu cứng nhắc.

“Em thích thì cứ cầm lấy mà ôm đi”. Nói xong anh quay đầu đi luôn, không thèm liếc mắt nhìn Hạ Yên lấy một cái.

Hạ Yên đứng ngây ra một lúc, thần kinh cô có thô thì cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, không lẽ anh nghĩ cô tức giận vì bị anh giật lấy bó hoa kia.

Đinh Nam tức giận đẩy cửa thư phòng. Cánh cửa còn chưa kịp khép lại thì một thân thể mềm mại ôm chặt lấy anh từ đằng sau.

Anh toan đưa tay muốn gỡ bàn tay đang dính chặt trên bụng anh ra, nhưng Hạ Yên nào chịu, hai chân cô cũng quăn lấy chân anh, không cho anh tiến dù là nửa bước.

Cô cọ cọ trên lưng anh, giọng nói thủ thủ như kể chuyện hàng ngày.

“Một cậu bạn lớp bên cạnh tặng hoa cho em thôi mà, người ta có lòng như vậy em cũng không thể nào vất đi ngay trong trường được đúng không”.

“Với tính cách của em từ xưa đến nay thì có khi em còn ném đi ngay trước mặt người ta đấy chứ”.

“Nhưng chẳng phải anh bảo em phải bớt ngang bướng lại sao”.

“...”

Thấy anh im lặng cô lại giải thích thêm

“Huống chi nếu em còn gây chuyện, lần sau ba không cho em ở cùng với anh nữa thì biết làm thế nào”.

Nói đến đây thì Hạ Yên cũng muốn khóc luôn rồi, cô từ nhỏ thích gì làm nấy, có bao giờ lại chịu nhẫn nhịn đâu cơ chứ. Không ngờ lâu đầu tiên cô nghĩ trước nghĩ sau cũng là vì anh, thế mà anh chẳng may may cảm động, còn tức giận với cô nữa.

Đinh Nam nghe giọng cô ghen lại làm lòng anh mềm nhũn, anh xoay người ôm cô gái nhỏ trước mắt mình, bắt lực nhìn cô thút thít đầy uất ức.

“Sau này đừng như vậy nữa, không được nhận hoa của ai hết nghe chưa”.

Thấy cô im lặng không lên tiếng, trong lòng anh có chút nóng nảy.

“Nghe anh nói không hả”.

“Nghe...rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hôm nay trường đại học tổ chức hội thảo cho toàn bộ sinh viên năm 2, vì điểm rèn luyện nên Lăng Tiểu Tiểu đã đăng ký cho cả mình và Hạ Yên. Mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng dạo gần đây ngày nào Tiểu Tiểu cũng than vãn với cô rằng cô có sắc quên bạn, không quan tâm cô ấy như lúc trước, Hạ Yên cứ rằng đồng ý tham dự. Nếu cô không đồng ý thì không biết lúc nào cô bạn Tiểu Tiểu này mới thôi kiểu hành động năn nỉ ỉ ôi bên tai cô nữa.

Nghe đồn là sẽ có một nhân vật vô cùng uy vũ xuất hiện, danh tính chưa được công bố nhưng mọi người đều tò mò tham gia rất đông. Khi Hạ Yên đến nơi thì hội trường đã chật kín, cô phải mất rất nhiều sức lực mới chen được đến chỗ Lăng Tiểu Tiểu đã giữ cho cô.

“May mà mình đến sớm, nếu không thì chắc là đứng cả buổi rồi”. Tiểu Tiểu vừa nhìn đoàn người xếp hàng dài ngoài kia vừa cảm thán.

Hạ Yên lại chẳng nói gì, hôm qua Đinh Nam dày vò cô một lúc lâu, gần 2 giờ sáng cô mới được ngủ, chưa kịp nghỉ ngơi thì trời đã sáng. Bây giờ hai mắt cô cứ nhử lại, người ngồi đây nhưng hồn cứ mơ về chiếc giường êm ái ở nhà.

“Hồi nãy mình có thăm dò một đàn anh trong hội sinh viên, nghe nói nhân vật thần bí kia là một quan chức cấp cao của thành phố, đích thân đến tận đây để truyền lửa học tập cho sinh viên. Trường chúng ta thật là vinh hạnh quá mà”.

“Ồ”. Đáp lại sự nhiệt tình của cô bạn bên cạnh, Hạ Yên vẫn mơ mơ màng màng.

Lăng Tiểu Tiểu bĩu môi khinh bỉ Hạ Yên, đúng là không biết trân trọng cơ hội gì cả, mấy khi được tận mắt nhìn thấy người nổi tiếng chứ, thế mà con bé kia cứ làm như chả quan tâm thế này.

Hạ Yên chán nản lôi điện thoại ra chơi game, miệng vẫn không quên lầu bầu với Tiểu Tiểu.

“Người ta là quan chức cao cấp, cho dù có đến đây diễn thuyết thì cậu cũng có làm gì được người ta không, làm gì mà phải háo hức như thế chứ”.

Tiểu Tiểu nghe như vậy không phục đáp lại:

“Mình thì không làm gì được, nhưng còn cậu thì sao chứ. Người đẹp nổi tiếng toàn trường như cậu nhất định phải tận dụng cơ hội này quỵên rũ ông ta, sau này vận mệnh tương lai của tớ nhờ hết vào cậu đấy”.

Lúc này thì Hạ Yên đã chán đến mức chẳng thèm đôi co với bạn mình làm gì nữa, cứ để con bé kia sống trong ảo tưởng hết ngày hôm nay đi.

Cả hội trường nháo nhào như ong vỡ tổ, mặc dù MC cố gắng giữ trật tự nhưng người tham dự quá đông, giọng cậu ta như lạc đi trong biển nước. Cũng may lúc cậu ta sắp bắt lực trước hoàn cảnh thì thầy hiệu trưởng xuất hiện, dáng vẻ vô cùng kính cẩn mời người diễn thuyết hôm nay lên trên khán đài.

Người đẹp đi đến đâu cũng được chú ý, trai đẹp thì lại càng được ưu ái hơn. Tất cả sinh viên đều tự giác im lặng, cả hội trường không một tiếng động khiến người nãy giờ chơi điện thoại đến nhàm chán như Hạ Yên cũng phải ngẩng đầu lên nhìn nhân vật mới xuất hiện là ai.

Đôi mày xinh đẹp của cô khẽ nhíu lại, nhưng rất nhanh cô chẳng quan tâm đến nhân vật kia nữa, hai bàn tay cô lướt nhanh trên phím điện thoại, tiếp tục mải mê nhắn tin với Đinh Nam của cô.

Lam Hàm, thị trường trẻ nhất, đẹp trai nhất, phong độ nhất của thành phố C xuất hiện quả thực gây hiệu quả kinh người. Thông thường những nhân vật cấp cao như anh ta chẳng mấy khi xuất hiện ở những nơi thế này, không hiểu sao hôm nay lại tự mình tham gia loại hoạt động nhằm chấn chỉnh trong trường đại học của thành phố C.

Lam Hàm nói chuyện rất thu hút, đề tài mới mẻ, dẫn chứng thuyết phục, cộng thêm việc chính bản thân anh ta cũng là một tấm gương để toàn bộ sinh viên đại học C noi theo, kết hợp với phong thái đỉnh đặc rèn luyện đã nhiều năm nên dễ dàng thu phục người nghe, trái tim của toàn bộ nữ sinh ngồi phía dưới kia chỉ sợ đã đập loạn nhịp từ khi anh ta mới xuất hiện rồi.

Buổi nói chuyện kéo dài 1 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc trong sự tiếc nuối của toàn bộ người tham dự. Lam Hàm lịch sự cúi chào mọi người, hoàn toàn không hề có thái độ xa cách như phần lớn quan chức cấp cao khác. Hành động đơn giản này khiến hình tượng của anh ta bỗng chốc đẹp hơn rất nhiều trong mắt sinh viên đại học C.

Thầy hiệu trưởng lại một lần nữa đích thân dẫn đường cho anh ta rời khỏi đây. Sinh viên lúc này đã chen lấn hết lên trên để được tận mắt nhìn thấy vị thị trưởng tuổi trẻ tài cao của thành phố, khung cảnh bỗng chốc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đúng là người thân chinh qua nhiều chuyện, Lam Hàm mặt không đổi sắc, tươi cười hòa ái đáp lại sự nhiệt tình của sinh viên, nhưng hai chân anh ta không hề dừng bước, một đường đi thẳng ra bên ngoài.

Thư ký thấy Lam Hàm đi ra vội vã mở cửa xe. Anh ta cũng nhanh chóng ngồi vào vị trí, bỏ mặc hiệu trưởng vẫn nhiệt tình khúm núm bên cạnh từ nãy đến giờ.

Hạ Yên ngồi chờ cho sinh viên ra về gần hết mới từ từ rời khỏi chỗ ngồi, cô chán ghét cảnh chen chúc đông đúc như thế này.

Lăng Tiểu Tiểu vẫn đang đắm chìm trong dư vị của thị trường đẹp trai lúc nãy, không còn xác định được phương hướng nữa, phó mặc cho Hạ Yên dẫn cô ra ngoài.

"Tĩnh, tĩnh lại đi".

Hạ Yên vỗ vỗ vai cái lên đầu Lăng Tiểu Tiểu để gọi hồn.

"Yên Yên yêu dấu, cậu có thấy anh ta đẹp trai quá đáng không".

Hạ Yên kinh bi loại câu hỏi này, Lăng Tiểu Tiểu bây giờ đã bị bắt mất hồn, cô có khuyên bảo cũng không được bèn trực tiếp đưa cái túi trong tay cho Tiểu Tiểu.

"Cái gì vậy". Tiểu Tiểu không hiểu hỏi.

"Bánh ngọt của Lan Phưởng, mình sợ mập nên cậu ăn giùm mình đi".

Nghe vậy hai mắt Lăng Tiểu Tiểu lập tức phát sáng, ôm chặt túi bánh vào trong ngực mình.

"Mình biết là cậu quan tâm mình nhất mà".

Hạ Yên cũng bật cười vì phản ứng quá khích của Tiểu Tiểu. Bánh ngọt này là sản phẩm mới của Lan Phưởng, còn chưa đưa ra thị trường, Đinh Nam mang về cho cô ăn thử, nhưng Hạ Yên sợ mập nên nén đau đưa cho Tiểu Tiểu, dù sao bạn của cô cũng mũm mĩm bao lâu nay rồi, hiện tại vẫn chưa có ý định giảm cân.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hạ Yên lại một mình đi bộ ra ngã tư gần trường học chờ tài xế đến đón. Vị trí quen thuộc kia đã sớm có một chiếc đang đậu, Hạ Yên hơi khựng lại nhưng rồi vẫn quyết định đi về phía chiếc xe kia.

Cô vừa lên xe thì tài xế ngay lập tức cho xe chạy. Hạ Yên nhìn người trong xe, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng chào hỏi.

"Anh rồ".

Lam Hàm từ nãy đến giờ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng của Hạ Yên mới mở mắt ra. Anh khẽ day day mi tâm, giọng nói không giấu được vẻ mệt mỏi, khác hẳn sự thanh nhả khi ở trường học lúc nãy.

"Không còn ở ký túc xá nữa sao".

Hạ Yên hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời thành thực.

"Có chút chuyện nên em chuyển ra ngoài".

"Ừ".

Lam Hàm khẽ trả lời một tiếng rồi im lặng.

Hạ Yên cũng chẳng biết nói gì hơn, không khí trong xe cũng vì thế mà trầm xuống. Cô nhàm chán đưa mắt nhìn bên ngoài, xe chạy ngược hướng về nhà cô, không biết là đang đi đâu đây. Hạ Yên muốn xuống xe, nhưng nghĩ đến chị gái mình nên lại thôi, dù sao cũng phải nể mặt anh rể một chút.

Xe dừng lại trước một hội quán tư nhân, phục vụ ngay lập tức mở cửa xe.

Lam Hàm đi ra trước, Hạ Yên không nói tiếng nào cũng vội vàng theo sau.

Cô đã từng đến đây rất nhiều lần, đặc biệt thích cách bài trí ở đây, tinh tế và sang trọng, mang đến cảm giác rất dễ chịu. Tuy nhiên đồ ăn thì không hợp khẩu vị cô cho lắm, Hạ Yên thích đồ ăn cay nồng, còn ở đây lại chuyên đồ ăn thanh đạm. Rất ít người biết được sở thích ăn uống này của cô, vì giữ vóc dáng nên cô chỉ thường ăn rau xanh, thế nên hội quán này miễn cưỡng cũng trở thành địa điểm mà cô hay ghé tới.

Nhân viên đưa hai người vào phòng riêng, Lam Hàm chủ động chọn món, còn chẳng thèm hỏi xem cô thích hay không mà đã tự ý quyết định luôn. Mặc dù Hạ Yên đã xác định là hôm nay chỉ ăn hương uống hoa thôi, nhưng nhìn thấy hành động của anh ta vẫn khiến cô hơi bất mãn. Cô rót một ly trà nhuận giọng, cũng là để bản thân mình không tự nhiên nổi nóng trước mặt anh ta.

Đến khi cô rót đến ly trà thứ ba thì vị anh rể Lam Hàm kia cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi cô:

"Em khát lắm sao".

Bàn tay đang rót trà của Hạ Yên khựng lại, cô gắng gượng cười cười xã giao:

"Cũng... hơi khát, anh có muốn uống không, trà ở đây rất ngon".

Lam Hàm khẽ nhún mày lại, không trả lời cô mà chỉ hơi lắc đầu.

Hạ Yên cũng chẳng thèm để ý anh ta, thôi thì uống nước cho no cũng là một loại giảm cân, hôm qua Đình Nam mới kêu cô dạo này ăn được uống được, không biết là đã tích tụ thêm bao nhiêu là mỡ thừa rồi.

Không khí trong phòng vô cùng tĩnh lặng, Hạ Yên vốn lạnh lùng thành thói quen cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn. Cô đang muốn lên tiếng phá vỡ cục diện khó xử này thì nhân viên phục vụ bước vào.

Nhà hàng cao cấp nên cung cách phục vụ cũng lịch sự hơn hẳn, cả một quá trình đều hết sức yên lặng, hành động kính cẩn nhẹ nhàng làm Hạ Yên khó chịu. Tâm trạng cô không vui nên cái gì nhìn cũng thấy bất mãn.

Món ăn được đưa lên, Hạ Yên đưa mắt nhìn qua một lượt, không phải đậu hũ trắng thì cũng là rau xanh, cô không nhận được phải ngẩng mặt lên nhìn Lam Hàm một cái.

Cô rất để ý vóc dáng nên chỉ ăn uống đạm bạc, còn anh ta không lẽ ăn chay trường sao. Cả căn phòng đã lạnh, nhìn đồ ăn mang lên Hạ Yên lại càng thấy lạnh hơn.

"Không hợp khẩu vị sao".

Lam Hàm thấy Hạ Yên không hề động đũa nên hỏi.

"Em dạo này đang giảm cân, chỉ nên uống trà là được rồi".

Vừa nói Hạ Yên còn cố tình rót thêm một ly trà nữa để uống.

Lam Hàm nghi ngờ nhìn Hạ Yên, vóc người như vậy mà còn phải giảm cân hay sao. Chẳng lẽ quan điểm về cái đẹp đã thay đổi, anh lạc hậu rồi sao.

Hạ Yên sợ anh ta lại nói về chủ đề ăn uống nữa thì càng thêm nhàm chán, cô nghĩ nghĩ một chút mới hỏi.

"Chị gái em dạo này vẫn khỏe chứ ạ".

"Vẫn bình thường". Lam Hàm không chút suy nghĩ mà trả lời ngay lập tức.

Hạ Yên thấy bản thân mình đã là người cao ngạo lạnh lùng, nhưng xem ra vẫn chưa là gì so với vị anh rể cao cao tại thượng này, sao chị gái cô lại có thể chịu đựng được anh ta bao nhiêu năm nay chứ.

"Lâu rồi hai anh chị chưa về thăm ba, tuần trước ba mới nhắc về hai người xong".

Lần này Lam Hàm không trả lời ngay, anh ta có vẻ suy tư một lát.

"Để anh bảo Vũ Thường về thăm ba thường xuyên hơn, dạo này công việc anh hơi bận nên không sắp xếp được".

Hạ Yên chỉ biết cười khan hai tiếng, rồi lại lặng lẽ uống trà của cô.

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc, dù sao thì Lam Hàm rất bận rộn nên Hạ Yên không muốn làm phiền anh ta nữa, cô chủ động nói là mình sẽ gọi điện kêu người đến đón, không cần anh ta đưa về.

Lam Hàm cũng không ép cô, trước khi rời khỏi hội quán còn đưa cho Hạ Yên một hộp trà.

Hạ Yên ngạc nhiên, cô không ngờ là anh ta lại để ý đến hành động hôm nay của cô nhiều như vậy. Không phải cô có ác cảm gì, nhưng Lam Hàm xưa giờ đều là nhân vật cao cao tại thượng, cô chưa bao giờ thích ở chung một chỗ với người này. Nếu không phải vì cuộc hôn nhân của anh ta với chị gái mình thì tin chắc là cả cuộc đời này cô cũng chẳng bao giờ ngồi ăn chung với anh ta như hôm nay.

Hạ Yên nhìn xe Lam Hàm đi khuất mới lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Nam.

"Em đang ở đâu vậy".

"Hội quán Tây Tây, anh không biết em vừa ăn cơm với ai đâu".

"Nhân vật nào mà có thể khiến em nể mặt như vậy, anh cũng đang tò mò đây". Đinh Nam không dấu nổi nghi vấn trong lòng.

"Là Lam Hàm, anh rể của em đấy".

Lần này thì Đinh Nam ngạc nhiên thật, Lam Hàm xưa giờ vốn lạnh lùng, đối xử với vợ mình cũng có vài phần xa cách, vậy mà hôm nay lại dẫn cô bé kia đi ăn, còn cố tình chọn đúng quán ăn mà cô hay tới nhất.

"Lam Hàm là anh rể em, mời em một bữa cơm cũng có sao đâu". Anh cố gắng làm cho mọi chuyện có vẻ như bình thường hơn một chút.

Hạ Yên nghe lời Đinh Nam nói cũng không biết là khác thường ở chỗ nào, nhưng chỉ cần nhân vật kia là Lam Hàm thì làm gì cô cũng cảm thấy sai sai ở điểm nào đó. Cô đưa mắt nhìn hộp trà trên tay mình, hội quán này từ khi nào lại bán trà vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thời tiết mùa thu mát mẻ làm tâm tình con người cũng trở nên dễ chịu khác thường. Mặc dù là buổi tối nhưng đường phố vẫn tấp nập người qua kẻ lại, ai ai cũng vui tươi trong bộ quần áo xinh đẹp, chỉ có một người duy nhất che chắn kín mít đến mức một chút da thịt cũng không lộ ra ngoài.

Hàm Vũ Thường nhìn trước ngó sau một lúc, thấy không có ai để ý đến mình mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô ta nhanh chóng đi vào phía trong trung tâm thương mại. Khoảng chừng 10 phút sau đi ra thì đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Chiếc váy dài chấm đất khiến cho Hàm Vũ Thường mang vẻ dịu dàng nữ tính, thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người đi đường. Thế nhưng ít ai thấy được khuôn cô ta mặt nóng bừng, ánh mắt lấp lém không dám nhìn xung quanh, chỉ một đường đi thẳng ra xe của mình.

Khi Lam Hàm về đến nhà đã hơn 9 giờ, thành phố đang có dự án mở rộng khai phá khu vực phía Nam, là thị trường anh luôn phải đích thân kiểm tra mọi thứ, công việc vô cùng bận rộn.

Đèn đóm trong nhà tối om, anh chán nản nhấn công tắc ngay cửa ra vào, chỉ chốc lát sau cả căn nhà bùng lên thứ ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta chán ghét. Anh nheo nheo mắt một lúc mới quen được ánh sáng đột ngột đó, nhưng chỉ một lúc sau đã đưa tay tắt phụt mọi thứ. Màn đêm buông dài khắp thành phố, căn nhà này cũng tối đen như mực.

Anh ngồi một mình trên sofa, day day trán cho đỡ nhức đầu. Cường độ công việc cao khiến anh vô cùng mệt mỏi nên hôm nay đã phá lệ về sớm hơn mọi ngày, không ngờ chờ đón anh lại là ngôi nhà lạnh lẽo không một bóng người này. Chẳng phải anh đã sớm quen với khung cảnh này rồi hay sao, tự nhiên bây giờ lại ngồi buồn chán làm gì cơ chứ.

Hạ Vũ Thường khẽ khàng mở cửa, hôm nay ham vui quá nên cô về muộn hơn mọi ngày, trong lòng thấp thỏm không yên. Nhìn giờ hiển thị trên điện thoại, mới có 10 giờ, bình thường thì anh ta vẫn chưa về, cô đến lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong nhà tối đen như mực, Hạ Vũ Thường dùng tay mò tìm công tắc điện, khi ánh sáng tràn ngập cả nhà, cô giật mình nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên sofa.

Anh ta, anh ta về nhà từ lúc nào, sao lại không bật đèn lên.

“Anh, anh về từ khi nào vậy”. Cô sợ hãi hỏi.

“Về một lúc rồi”.

Hạ Vũ Thường đang lo lắng anh ta sẽ chất vấn mình sao bây giờ mới về, hai tay cô bấu chặt vào váy, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Cô cũng quên luôn việc phải thay dép đi trong nhà, cứ đứng như trời trồng trước cửa.

Lam Hàm đưa mắt liếc về phía cửa, nhìn vợ mình đang bất an mà anh thầm cười lạnh trong lòng. Lúc vui đến quên trời quên đất không biết cô ta có nghĩ đến cảm giác này không. Anh đứng dậy đi về phòng mình, bỏ lại Hạ Vũ Thường hoảng hốt đến mức quên cả đi vào nhà.

Lam Hàm đi một lúc lâu cô ta mới nhớ ra mình này giờ vẫn đứng ở cửa, vội vã thay dép đi trong nhà, cô đi nhanh vào phòng bếp, rót cho mình một ly nước lạnh, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh trở lại.

Cả căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ, đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại làm cô giật nảy mình.

Hạ Vũ Thường nhìn tên người gọi đến, là Hạ Yên, cô bực tức ấn nút từ chối cuộc gọi, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng chính cô cũng không biết mình đang nhìn cái gì.

Hạ Yên nhìn cuộc gọi bị ngắt thì khó hiểu vô cùng, chẳng lẽ chị ấy đi ngủ rồi sao.

Đình Nam nhìn bộ dạng cô bứt rứt không yên thì vội vàng an ủi:

“Có chuyện gì thì em để mai hãy gọi, khuya rồi, để chị ấy nghỉ ngơi chứ”.

Hạ Yên thở dài một hơi, cũng không còn cách nào khác, cô lười biếng cầm điều khiển ti vi liên tiếp chuyển hết kênh này sang kênh khác.

“Lâu lắm rồi chị ấy không về thăm ba, sống cùng một thành phố chứ có phải xa xôi vạn dặm gì đâu”. Giọng cô có vài phần trách cứ, nhưng nhiều hơn vẫn là quan tâm lo lắng.

Đình Nam làm sao không hiểu Hạ Yên đang nghĩ gì chứ, lúc nào cũng lo lắng chị mình bị anh rể ngược đãi, cũng vì thế nên xưa nay cô luôn đối xử với Lam Hàm đặc biệt kính cẩn. Lần đầu tiên nhìn thấy cô khiêm tốn trước mặt Lam Hàm làm anh cười không nhin nổi, thực sự là một bộ dạng xa lạ hoàn toàn với vẻ kiêu hãnh thường ngày của cô. Nhưng chuyện vợ chồng của anh chị, làm sao Hạ Yên có thể quản được, mà Hạ Vũ Thường xem ra cũng chẳng cần đến sự quan tâm này của em gái mình đâu.

Đình Nam từ nhỏ đã lớn lên ở Hạ gia, cũng xem như nhìn hai chị em họ lớn lên, tính cách của cả hai anh đều biết rõ. Khác hẳn với Hạ Yên, Hạ Vũ Thường từ lâu đã sớm học được cách che giấu tâm tư của mình, cô ta luôn dịu dàng khi ra ngoài gặp người khác, nhưng chưa bao giờ dùng thái độ đó để cư xử với người nhà. Cũng chỉ có Hạ Yên luôn luôn xem trọng người chị gái này mà không hề so đo tính toán gì cả. Đình Nam cũng cảm thấy may mắn vì Hạ Vũ Thường nhanh chóng gả ra ngoài từ vài năm trước, nếu không anh sợ cô gái nhỏ của mình sẽ phải chịu thiệt thòi.

Hạ Yên mon men lại gần Đình Nam.

“Có chuyện gì vậy?”. Anh cảnh giác nhìn cô, mỗi lần cô như vậy thì chắc chắn là có việc muốn nhờ anh giúp đỡ.

“Hình như tuần sau sẽ có triển lãm tranh ở trung tâm hội nghị của thành phố”.

“Đúng vậy, mà em sao tự nhiên lại quan tâm đến thứ nghệ thuật tao nhã này vậy”. Đinh Nam không nhìn trêu chọc cô.

Hạ Yên nhìn bộ mặt nham nhở của anh mà tức quá hóa giận.

“Em vốn là một người tao nhã mà”.

Đinh Nam cố nhịn cười, liên tục gạt đầu đồng ý với cô.

“Ừ, em là người tao nhã mà, là người tao nhã nhất anh từng thấy”.

Hạ Yên dùng hai tay bóp bóp cổ anh, hai tay cô mềm mại chẳng có chút lực, nhưng giọng nói lại mủi lòng đe dọa.

“Anh mà còn cười nữa thì em sẽ ra tay không lưu tình đâu đấy”.

Đinh Nam xấu xa nhìn cô.

“Em đây là muốn mưu sát chồng hả”.

Mặt Hạ Yên thoáng chốc đỏ bừng, cô ấp úng cãi lại anh.

“Ai...ai thêm lấy anh chứ”.

Đinh Nam bèn ôm cô ngồi lên lòng mình, hỏi nhỏ:

“Không muốn cưới anh thật sao, hử”.

Hạ Yên xấu hổ vùi mặt vào trong ngực anh, không dám nói tiếp chuyện này nữa.

“Vũ Thường rất thích hội họa, anh mua giúp em hai vé đi, em tặng chị ấy”.

Đinh Nam rất cục cựa cũng hiểu, nhưng anh lại bật cười trước tâm tư nhỏ của cô.

“Người ta muốn đi xem thì đã có chồng người ta lo vé rồi, em quan tâm mấy chuyện này làm gì chứ”. Vừa nói hai tay anh vừa nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô khiến nó đỏ bừng lên.

Hạ Yên gạt tay anh ra giận dỗi nói:

“Nhưng mà em muốn tặng chị ấy, anh rề lúc nào cũng bận rộn làm sao quan tâm mấy chuyện này chứ. Vé xem triển lãm lần này rất khó mua, chắc chắn chị em cũng đang tìm mua nó, được em tặng thì chị ấy sẽ càng vui hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng mùa thu se se lạnh, Hạ Yên suy nghĩ một chút rồi quyết định mặc một chiếc áo len mỏng cùng chân váy dài. Cô sợ lạnh thế nên ngay từ mùa thu đã bắt đầu mặc quần áo đầu đông rồi. Hôm nay cô có hẹn đi mua sắm với Tiểu Tiểu, không thể đến trễ được, nếu không cô bạn kia nhất định sẽ rất tức giận.

Đình Nam đã đi làm từ sớm, cô lại lười kêu tài xế đến đón, suy đi tính lại cô quyết định bắt taxi. Mặc dù khu dân cư cao cấp chẳng thấy bóng dáng chiếc taxi nào, nhưng Hạ Yên biết chỉ cần đi một đoạn đường ngắn, ra đến đường lớn là có thể dễ dàng đón được xe. Tâm tình vui vẻ nên cô cũng chẳng ngại chút thời gian đi bộ, xem như tập thể dục giảm cân vậy.

Hạ Yên tung tăng đi trên vỉa hè, mắt chăm chú nhìn đường, chẳng hề ngoảnh nhìn xung quanh. Nào ngờ mới đi được một đoạn ngắn đã gặp ngay một vụ tai nạn giao thông.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn, mọi người nháo nhào hết cả lên, Hạ Yên không muốn chú ý đến nó, nhưng cô phải đi ngang qua đây nên không thể nào xem như không thấy được. Khung cảnh đổ nát, máu me lung tung khiến cô khiếp sợ. Hạ Yên cố gắng trấn định, bước chân không tự chủ cũng nhanh hơn một chút, chỉ hy vọng có thể bình yên thoát khỏi nơi đây.

Người bị thương là một cô gái chạy xe đạp, còn rất trẻ, chỉ khoảng 19, 20 tuổi. Chủ nhân chiếc xe ô tô có vẻ là một người rất giàu có. Hạ Yên không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng người đàn ông kia đang không ngừng nằng nặc mắng cô gái kia. Chiếc xe đạp đã gãy làm đôi vẫn nằm trên đường, mọi người xung quanh đứng lại nhìn rất đông, liên tục chỉ trỏ bàn tán rất ồn ào.

Trên trán và bắp chân cô gái kia đều chảy máu, vết thương tuy không nặng lắm nhưng mặt cô gái tái mét vì lo sợ, mọi người xung quanh chỉ trích nhiều quá khiến cô ta hoảng sợ, lại thêm người đàn ông là chủ nhân chiếc xe kia cũng không ngừng mắng chửi cô ta.

“Mày đi đường kiểu gì thế hả, không thấy xe tao đang chạy tới sao mà còn lao ra đường như thế. Có muốn chết cũng đừng liên lụy ông đây, cho dù mày muốn bồi thường thì tao cũng không đưa ra dù chỉ một xu đâu”.

“Cháu, Cháu xin... lỗi”. Cô gái kia vừa khóc vừa lên tiếng xin lỗi.

“Mày xin lỗi thì được gì, xe tao bị trầy xước mày có đền được không. Loại con gái như mày tao gặp nhiều rồi, muốn lừa tiền tao chứ gì, đừng có mơ”.

“Cháu không ... không cố ý”.

Cô gái đáng thương đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, mong tìm kiếm sự giúp đỡ. Nhưng bây giờ là ban ngày, mọi người sống trong khu nhà này hầu hết đều đã đi làm, còn lại chủ yếu là các bà các chị người giúp việc, hoặc học sinh được nghỉ học, những người đó đều bị khí thế bức người của người đàn ông kia làm cho sợ hãi, nào ai dám lên tiếng bênh vực.

Cô gái đáng thương tuyệt vọng đưa ánh mắt cầu xin từng người một, nhưng dường như nhận ra ở đây không phải người già thì cũng là trẻ em, ai có thể giúp mình được chứ. Vì thế nên khi nhìn thấy Hạ Yên, cô vội vàng kêu cứu.

“Chị ơi, chị làm ơn cứu em với”.

Tay Hạ Yên bấu chặt lấy túi xách, mặt tái mét không còn một giọt máu. Người tụ tập ở đây quá đông, cô có muốn cũng không thể nào nhanh chóng đi qua được. Hạ Yên hết chen rồi đẩy, khó khăn nhích từng chút một qua đoạn đường tai nạn này. Mồ hôi trên trán cô chảy ra như mưa, cô không dám nhìn ngó lung tung mà chỉ chăm chăm nhìn đường dưới chân mình. Trong lúc thần kinh cô đang căng như dây đàn, chợt Hạ Yên nghe thấy tiếng gọi.

“Chị ơi, chị làm ơn cứu em với”.

Tiếng nói vô cùng đáng thương, nhưng đầu óc cô lúc này rất hỗn loạn, Hạ Yên không suy nghĩ được gì nhiều, cô cố gắng hết sức đẩy người đang chắn trước mặt mình ra, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây, nếu không cô sẽ không chịu được nữa.

Cô gái bị thương kia nhìn về phía Hạ Yên đầy hi vọng, nhưng rồi cũng sớm tuyệt vọng nhìn Hạ Yên từ từ rời khỏi nơi đây, đầu cũng không hề ngoảnh lại.

Người xung quanh vẫn đang bàn tán, người đàn ông kia càng chửi càng hăng, không khí ồn ào đến mức Hạ Yên vừa rời khỏi nơi đó là ngay lập tức dùng hết sức mình chạy thật nhanh về phía trước. Cô sợ nếu không nhanh thì mình sẽ bị một ai đó bắt ngược trở lại.

Khi ra đến đoạn đường lớn thì Hạ Yên mới dám dừng lại thở dốc, cô vẫy một chiếc taxi.

Lúc ngồi yên ổn ở trên xe, Hạ Yên mới nhớ đến hình như lúc này có ai đó gọi mình. Cô nhớ đến gương mặt vẫn còn vết máu của cô gái kia, không hề do dự mà lấy điện thoại gọi cho cảnh sát. Hy vọng có thể giúp được cho cô bé ấy bình yên qua khỏi chuyện này.

Hạ Yên lúc nhỏ từng bị tai nạn giao thông một lần nên có nỗi ám ảnh với nó. Cho đến tận bây giờ cô cũng không dám tự mình chạy xe, cứ nghĩ đến cảnh hai chiếc xe va vào nhau là toàn thân cô lại cứng ngắc, thường ngày thì thấy chuyện này cũng không ảnh hưởng gì, nhưng chỉ cần gặp tình huống như lúc này là cô lại vô cùng căng thẳng. Có lẽ sau này ra đường phải chú ý nhiều hơn mới được.

Khi Hạ Yên đến được trung tâm thương mại thì Lăng Tiểu Tiểu đã sớm đứng ở cửa đợi cô rồi.

“Bà cô của tôi ơi, sao hôm nay cậu lại đến muộn thế hả”.

Hạ Yên mỉm cười cầu hòa:

“Xin lỗi, xin lỗi, trên đường kẹt xe quá, cậu đến lâu chưa”.

“Cũng vừa mới tới thôi, chúng ta mau đi mua thôi, nếu không lát nữa phải xếp hàng lâu lắm đấy”.

Lăng Tiểu Tiểu vừa giải thích vừa kéo Hạ Yên đi vào trung tâm thương mại.

Hạ Yên khó hiểu hỏi lại:

“Xếp hàng gì cơ, không phải cậu rủ mình đi mua quần áo sao”.

“Thì đúng rồi, nhưng mà hôm nay của hàng đó có khuyến mãi lớn, người đi mua chắc chắn sẽ rất đông, nếu chúng ta không mau lên là chẳng đến lượt đâu”.

Hạ Yên hơi chùn bước, sao Lăng Tiểu Tiểu không nói sớm, cô mà lại phải xếp hàng mua quần áo giảm giá hay sao.

Lăng Tiểu Tiểu thấy Hạ Yên vẫn còn ngần người không chịu xếp hàng với cô thì không nhịn được thúc giục:

“Mau lên, mau lên, nếu không hôm nay chúng ta đến đây là uổng phí đấy”.

Hạ Yên nhìn hàng dài người xếp hàng trước mặt mà không biết phải nói gì. Thấy cô chần chừ không chịu xếp hàng, một cô gái ở phía sau không nhịn được bèn tiến lên phía trước, đẩy cô sang một bên.

Hạ Yên vội vàng tránh ra chỗ khác, cô chưa bao giờ mua quần áo kiểu này cả.

Lăng Tiểu Tiểu thấy thế bèn lôi cô đến đứng cạnh mình.

“Đại tiểu thư, hôm nay mình sẽ tận tình chỉ bảo cậu cách mua hàng giảm giá, cứ đi theo mình là được”.

Hạ Yên không còn cách nào khác đành đi theo cô ấy, vừa xếp hàng vừa nhìn ngắm xung quanh. Hôm nay cô mới biết trong trung tâm thương mại này cũng có những cửa hàng như vậy. Quần áo của cô từ trước đến nay đều là hàng thiết kế riêng, nếu cô tự đi mua thì cũng luôn trực tiếp đến tầng cao nhất để chọn lựa, chưa bao giờ đi đến những cửa hàng giảm giá như vậy. Hôm nay xem như là được mở rộng tầm mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Xếp hàng cả tiếng đồng hồ, cuối cùng Hạ Yên và Tiểu Tiểu cũng vào được bên trong cửa hàng.

Theo thói quen mua sắm từ trước đến nay, Hạ Yên nhanh chóng nhìn một lượt khắp xung quanh, đánh giá phong cách thời trang của cửa hàng. Thế nhưng cô thất vọng nhận ra rằng ở đây kiểu quần áo nào cũng có, phong cách lung tung không theo một xu hướng nào cả.

Vì là hàng khuyến mãi nên mọi người chen lấn nhau lựa chọn, Tiểu Tiểu biết Hạ Yên không quen đến những chỗ như thế này nên luôn để ý quan sát cô.

Hạ Yên biết vậy nên nói:

“Cậu cứ mua đi, mình qua bên kia đứng một lát”. Hạ Yên chỉ một góc trống nhỏ trong cửa hàng.

Lăng Tiểu Tiểu thấy như vậy cũng được nên chỉ dặn cô cẩn thận rồi ngay lập tức điên cuồng chọn chọn lựa lựa.

Hạ Yên đứng yên lặng ở một góc, nhân viên cửa hàng thấy cô đứng đó nên mới chạy lại giới thiệu một vài mẫu quần áo mới ra, tất nhiên những loại này đều không giảm giá.

Hạ Yên ghét đi mua sắm mà bị nhân viên cửa hàng làm phiền như vậy, huống chi người bán hàng kia cứ đứng sát vào cô, liên tục nói rất nhiều những lời sáo rỗng.

“Xin lỗi cô, tôi không mua”.

Thái độ lạnh lùng của Hạ Yên khiến nữ nhân viên kia ngượng đỏ cả mặt, cô ta thẹn quá hóa giận, không nhịn được gầm bầm vài câu:

“Còn không phải là đến đây mua đồ giảm giá hay sao, tỏ vẻ thanh cao gì chứ”.

Hạ Yên nhú mày, vẻ tức giận thể hiện rõ trên mặt.

“Tôi tỏ vẻ thanh cao đó thì sao nào, có liên quan gì đến cô không”. Giọng cô tuy không lớn nhưng sắc lạnh.

Người nhân viên kia thấy thái độ của Hạ Yên cứng rắn, cũng biết mình có lỗi trước nhưng vẫn ngoan cố không chịu xuống giọng trước.

“Cô vào cửa hàng mà không mua quần áo thì mời đi ra cho, chỗ chúng tôi không tiếp kiểu người như cô”.

Hạ Yên vì câu nói của cô ta mà bật cười, ở đâu ra kiểu lý lẽ như vậy chứ.

“Cô này, tôi là khách hàng, cô tư vấn không đúng loại quần áo tôi cần thì nên trách mình chưa đủ tận tâm, đừng đổ lỗi cho người khác như vậy. Còn nữa, ông chủ của cô dặn cô đuổi khách ra ngoài như vậy sao. Cửa hàng nhờ có nhân viên như cô nên chỉ những dịp khuyến mãi mới có khách ghé thăm đông như vậy, thật đúng là nhân viên gương mẫu mà”.

Hạ Yên nói liên hồi khiến cho người nhân viên kia không thốt lên được lời nào, mọi người xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt về phía góc nhỏ này.

Lăng Tiểu Tiểu thấy Hạ Yên như vậy thì bỏ hết đám quần áo kia, vội vàng chạy về phía cô, chỉ sợ bạn mình bị người lạ ức hiếp.

“Có chuyện gì vậy Yên Yên, mấy nhân viên này dám làm khó dễ cậu hả”.

Thấy bọn họ ồn ào lớn như vậy nên cửa hàng trưởng đành phải ra mặt hòa giải:

“Không có gì đâu, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà”.

Hạ Yên vẫn lạnh lùng không hề lên tiếng mà chỉ nhìn chăm chăm người nữ nhân viên kia.

“Chúng tôi xin lỗi, cô ấy là nhân viên mới nên chưa có kinh nghiệm”.

Cửa hàng trưởng kính cẩn xin lỗi cô, chỉ sợ sự việc này làm ảnh hưởng danh tiếng của cửa hàng.

Tiểu Tiểu ở bên cạnh lắc lắc cánh tay Hạ Yên, ý bảo cô nói gì đi chứ.

Hạ Yên mặc dù rất bức mình với chuyện này, cô nữ nhân viên kia vẫn không hề lên tiếng xin lỗi, ngược lại còn tỏ vẻ ủy khuất như bị cô ức hiếp. Cô cố dằn cơn tức giận trong lòng, miễn cưỡng cười một tiếng.

“Không sao đâu, lần sau chú ý tập huấn cho nhân viên cẩn thận là được rồi”.

Nói xong cô lập tức xoay người bước ra khỏi cửa hàng này, ở lại càng lâu càng bức mình thêm.

Lăng Tiểu Tiểu vội vàng chạy theo.

“Cậu không sao chứ, có bị làm sao không”.

Hạ Yên tươi cười đắc ý trả lời cô.

“Cậu có bao giờ thấy mình phải chịu thiệt trong những chuyện như vậy chưa hả. Cô nhân viên đó nhất định sẽ bị khiển trách, công việc sau này cũng bị dễ ý nhiều hơn”.

Hai người chọn một quán cà phê vào ngồi, Lăng Tiểu Tiểu lúc này mới khoe với cô chiến lợi phẩm của mình.

Hạ Yên tròn mắt nhìn, trong lòng vô cùng khâm phục.

“Mình từ hôm nay sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác”. Với khoảng thời gian và điều kiện của cửa hàng lúc này mà Tiểu Tiểu chọn được nhiều quần áo đẹp như vậy thì quả là không tồi.

“Đương nhiên, mình vốn giỏi những chuyện này mà”. Lãng Tiểu Tiểu vô cùng hãnh diện khi được bạn tốt khen.

“Mình là sinh viên nên chỉ thỉnh thoảng mới mua đồ trong trung tâm thương mại thôi, mặc dù đã giảm giá nhưng với mình nó cũng chẳng rẻ chút nào”.

“Cậu...”

Hạ Yên muốn hỏi là cô ấy không được ba mẹ cho tiền tiêu vặt sao, nhưng lại không thể hỏi hết câu. Đúng vậy, đâu phải ai cũng như cô đâu chứ.

Lãng Tiểu Tiểu nhìn Hạ Yên là biết cô ấy đang nghĩ gì trong đầu rồi, khuôn mặt bầu bĩnh vẫn vô tư cười nói.

“Không phải ai cũng mệnh tốt giống như cậu. Ba mẹ có cho mình tiền, nhưng mình nào dám nhận nhiều chứ, trong nhà mình có em trai, nó học cấp 3 rồi, còn bao nhiêu thứ phải cần đến tiền”.

Hạ Yên rất thích tính tình lạc quan vui vẻ của Tiểu Tiểu, gia cảnh cô ấy cũng chỉ trung bình, nhưng chưa bao giờ than thở hay bất mãn điều gì.

“Sau này cậu nhất định sẽ giàu”. Hạ Yên tự nhiên nghĩ đến điều này nên nói luôn.

Tiểu Tiểu nghe vậy thì càng cười tươi, hai con mắt cũng híp lại.

“Lúc đó mình sẽ tha hồ đi du lịch”.

Hai cô gái sống trong viễn cảnh tương lai rực rỡ mà không nhận được cười. Tương lai không ai biết được, nhưng lúc này đây họ đang rất hạnh phúc, như vậy không phải là tốt hay sao.

Hai người đang nói chuyện đến quên trời đất thì điện thoại của Hạ Yên vang lên. Nhìn tên người gọi đến, cô lập tức bắt máy.

“Em đang ở đâu vậy, sao anh về nhà mà không thấy ai hết”.

“Em đi mua đồ với bạn, hôm nay sao anh về sớm vậy”. Thường ngày anh đều bận việc đến khuya mà.

Đình Nam nghe cô nói vậy thì biết cô bé kia chắc chắn đã quên hết mọi chuyện rồi.

“Hôm nay chúng ta về thăm ba, không phải hôm qua ba đã gọi điện cho em rồi sao”.

Hạ Yên nghe anh nhắc mới nhớ, cô trách mình quá lơ đãng. Hôm nay vợ chồng chị hai đến thăm ba nên cô cũng nhân cơ hội này về nhà luôn. Cũng may Đình Nam gọi điện đến, nếu không cô đã sớm ném việc này ra sau đầu rồi.

“Anh ở nhà đợi em, em về ngay đây”.

Tắt điện thoại xong, Hạ Yên vội vàng chào tạm biệt Tiểu Tiểu, chạy nhanh ra ngoài bắt taxi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cẩn Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hôm nay là thứ 6, ba cô cũng chính là Hạ lão gia đã gọi điện cho cả cô và chị gái về nhà, lý do là họ gia đình hàng tháng, nhưng không biết là còn chuyện gì quan trọng cần thông báo nữa không. Hạ Yên vừa về đến nhà thì Đình Nam đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ. Thấy cô về anh mới ngẩng đầu lên nói.

“Mau lên, nếu không sẽ muộn đấy”.

Hạ Yên nhìn qua một lượt quả cáp anh chuẩn bị, cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Anh đây là muốn lấy lòng ba em hay sao vậy”. Hành động này cũng trắng trợn quá rồi đấy.

“Đương nhiên, nếu không sao ông ấy chịu gả con gái cho anh chứ”. Anh thản nhiên nói giống như đó là một chuyện bình thường vậy.

Người đàn ông này...

Hạ Yên không hiểu sao lại ngại ngùng, cô không biết làm gì cả, tay chân thừa thãi.

Đình Nam nhìn Hạ Yên đang lúng túng đứng kia thì buồn cười, anh một tay xách toàn bộ đồ ra xe, còn tốt bụng nhắc nhở cô gái nào đó.

“Em đứng đây cũng được thôi, nhưng mà chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu”.

Hạ Yên trừng mắt nhìn anh, cô tức giận đi thẳng ra xe, cũng chẳng thèm giúp anh xách đồ. Cho anh nặng chết đi, suốt ngày chỉ biết bắt nạt em.

Đình Nam nhéo nhéo gương mặt non nớt của Hạ Yên, thuận tay thắt luôn dây an toàn cho cô.

“Em mà cứ như vậy thì sao ba em yên tâm gả ra ngoài được chứ”.

Giọng điệu này...sao mà chính nhân quân tử thế.

Hạ Yên xoay người qua kéo kéo hai má Đình Nam trả thù, giận dỗi nói.

“Chẳng phải anh mong em không gả được hay sao. Nếu ba mà tìm đối tượng cho em thì em đây sẽ ngay lập tức làm đám cưới với người khác luôn, không thèm để ý đến anh nữa”.

Đình Nam cười càng tươi hơn, nhưng chỉ có Hạ Yên biết, trước mặt cô, anh càng cười càng nguy hiểm.

“Nếu em muốn thế thì cứ thử mà xem”. Giọng điệu mười phần đe dọa.

Hạ Yên cũng không chịu thua thiệt, hếch cằm lên kiêu ngạo tuyên bố.

“Anh đừng thách em”.

“Anh nói là thật mà, không có nửa điểm thách thức với em”. Đình Nam cho xe khởi động, ngữ điệu vẫn nhàn nhạt như thường ngày nhưng ánh mắt khẽ lóe lên tia sắc bén.

Hạ Yên thấy anh chỉ chuyên tâm lái xe, dường như chẳng để ý đến chuyện cô có thể sẽ cưới một người khác, nghĩ nghĩ một chút lại cảm thấy không cam tâm, quay sang bắt bẻ anh.

“Chẳng lẽ anh muốn bỏ em sao, định tìm người khác chứ gì. Em nói cho anh biết, không có cửa đâu, anh đừng có mơ tưởng mấy mỹ nữ chân dài lẳng lơ ngoài kia, chẳng có ai tốt đẹp hơn em đâu, anh mà đuổi em đi thì sau này đừng có hối hận đấy”.

Cô tròn mắt trừng anh, giọng nói chua ngoa đánh đả, điệu bộ muốn có bao nhiêu dử tợn thì có bấy nhiêu. Nhưng trong mắt Đình Nam thì lại đáng yêu vô cùng, trái tim anh đập nhanh một nhịp, cô gái này cuối cùng cũng biết ghen rồi sao.

Hạ Yên chìm đắm trong suy nghĩ Đình Nam có người khác, cô nóng nảy nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, cho đến khi nhìn thấy anh chỉ cười cười mà không hề lên tiếng, lúc đó thì cô biết mình đã sai rồi. Suốt ngày bị anh tính kế mà sao không khôn hơn được chút nào vậy chứ.

Thấy cô đột nhiên im lặng, Đình Nam không chút nề tình còn quay sang tận tình hỏi thăm.

“Sao em không nói nữa đi”.

Hạ Yên thề, nếu không phải anh đang lái xe thì cô nhất định muốn giết con người này. Sao suốt ngày chỉ biết bắt nạt bạn gái, ra ngoài thì điềm đạm đạo mạo thế mà.

“Anh chờ đó đi, thù này không báo em không mang họ Hạ nữa”. Lần này thì cô tức giận thật rồi đấy.

Đình Nam không nhớ nổi cô đã nói câu này với anh bao nhiêu lần rồi, mỗi lần cảm thấy uất ức một chuyện gì đó là cô lại dùng cách cũ. Anh không muốn so đo với cô, mà thực ra lại càng ngày càng thích tính cách này của cô, đáng yêu không chịu được. Anh vừa lái xe vừa dịu dàng nói.

“Em là đang bày tỏ mong muốn được gọi là bà Đình chứ gì”.

Hạ Yên quay mặt nhìn hướng khác, không thèm để ý đến anh nữa, mắt không nhìn thấy thì lòng không tức. Xem như lúc này cô chưa từng nói gì đi.

Hạ Yên chăm chú nhìn cảnh vật ngoài xe, mọi thứ lướt qua mơ hồ trong tầm mắt. Một lúc sau cô tự bật cười khúc khích một mình.

Bà Đình...., cô lại thích được gọi như vậy, biết làm sao bây giờ.

Khi Đình Nam và Hạ Yên đến nơi thì Hạ Vũ Thường đã đến được một lúc rồi.

Lâu rồi không gặp chị mình, Hạ Yên hết sức hào hứng, thoáng cái đã quên mất mối thù đang chờ cô trả trên xe lúc nãy.

“Chị, sao chị chỉ đến một mình thôi”.

Cô đưa mắt nhìn quanh, chẳng lẽ Lam Hàm bạn không đến được.

Hạ Vũ Thường liếc nhìn Hạ Yên, nhàn nhạt trả lời.

“Có chút việc, lát nữa đến sau”.

Điều bộ lạnh lùng của chị gái khiến Hạ Yên lúng túng không biết nói gì, rõ ràng là cô rất muốn thân thiết với chị, nhưng tính cách hai người khác nhau, đề tài chung cũng chẳng có gì để nói.

“Đình Nam đến chung với em sao”.

“Dạ, anh ấy đi cùng với em”. Mỗi lần người nhà nhắc đến chuyện này Hạ Yên đều hơi chột dạ, còn chưa ai biết cô đang sống chung với Đình Nam đâu đấy.

Hạ Vũ Thường thấy em gái trả lời như vậy thì nhíu mày.

“Em sau này tránh xa cậu ta một chút. Con gái chưa chồng ai lại suốt ngày quán quýt lấy trai như thế”.

Nhận thấy lời nói của Hạ Vũ Thường hơi gay gắt, Hạ Yên có chút khó chịu khi nghe người khác nói về Đình Nam như thế.

“Từ nhỏ anh ấy đã sống cùng chúng ta, đâu phải người ngoài đâu”.

Hạ Vũ Thường thấy Hạ Yên không chịu nghe lời thì bực mình ra mặt.

“Chị nói em không nghe, sau này khổ thì đừng có trách chị không dạy bảo em từ tẻ”.

Lời nói của Hạ Vũ Thường khiến Hạ Yên ảm ức không thôi. Cô có làm điều gì quá đáng đâu mà chị ấy lại nói như vậy. Đúng là cô rất thích Đình Nam, sống chung với anh cũng là sự thật, nhưng khi ra ngoài cô luôn chú ý không dám làm hành động thân mật với anh. Người ta yêu nhau thì khoe cho cả thế giới biết, cô và Đình Nam tại sao lại không được như vậy.

Cô né tránh ánh mắt sắc sảo của chị mình, cầm bánh quy ở trên bàn lên ăn. Vừa đưa bánh vào miệng mới đau khổ nhận ra, cô đang giảm cân mà, gần đây Đình Nam suốt ngày trêu cô mập mập hơn xưa. Còn không phải tại anh nuôi sao.

Hạ Yên mong mỏi nhìn về phía cầu thang, sao ba và Đình Nam làm gì trong thư phòng không biết, mãi bây giờ vẫn chưa ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hạ Vũ Thường ngồi trong phòng khách một lúc cũng không còn kiên nhẫn.

“Chị về phòng ngủ một lát đây, khi nào ba hỏi thì em nói giúp chị một tiếng”.

“Vâng, chị mệt thì mau đi nghỉ một lát đi, còn lâu mới đến giờ cơm”.

Hạ Yên không hiểu dạo này chị ấy làm gì bận rộn hay sao mà thời gian ngủ cũng không đủ. Từ sau khi kết hôn, chị cô trở thành bà chủ gia đình, ngày ngày dạo phố mua sắm rồi tụ tập bạn bè, cuộc sống hết sức thảnh thơi. Từ khi mới về nhà Hạ Yên đã để ý thấy sắc mặt chị ấy không tốt, chắc là do thiếu ngủ.

“Em làm gì mà suy nghĩ trăm tư vậy”.

Đình Nam đột nhiên lên tiếng làm Hạ Yên giật cả mình. Cô trách anh.

“Sao anh đi không một tiếng động vậy, làm em sợ muốn chết”.

Đình Nam rất muốn đưa tay xoa xoa đầu cô gái nhỏ, nhưng ngại đây là Hạ gia nên không dám quá thân mật với cô.

“Ba em đâu, sao chỉ có một mình anh thôi”. Hạ Yên nhìn nhìn xung quanh không thấy ba đâu cả.

“Ba em nói chuyện điện thoại với một người bạn rồi, anh ở đây sao em không hỏi hỏi”.

Hạ Yên bị câu nói trêu ghẹo của anh làm cho đỏ mặt, cô lườm anh nhưng không dám nói, dù sao cũng không thể tùy tiện như ở ổ nhỏ của bọn họ được.

Đình Nam thấy cô nhăn nhó thì càng muốn trêu chọc cô nhiều hơn nữa. Nhìn thấy bánh quy đặt trên bàn, anh vội lấy một cái đút cho cô.

Hạ Yên gạt gạt tay anh ra.

“Em không ăn, ngọt lắm”.

“Không ngọt đâu, anh đã ăn thử rồi mà”.

“Nhưng ăn nhiều sẽ mập, thành heo thì sao”. Cô rất để ý đến cân nặng bản thân đấy.

Đình Nam cảm thấy về nhà cùng cô là một sai lầm, lúc này đây anh rất muốn ôm cô thân mật một phen nhưng lại phải cố kiềm chế lại. Cô gái của anh sao lại đáng yêu thế không biết. Anh không nhịn được xoa xoa hai má cô.

“Em có mập thành heo thì cũng là heo nhỏ dễ thương. Ngoan, mau ăn đi, lát nữa đói thì sao”.

Hạ Yên bị anh dỗ dành đến mức lòng ngọt lịm, đừng nói là một cái bánh quy, cho dù là cả hộp cô cũng vui về ăn hết.

Hai người đang hết sức ngọt ngào đút nhau ăn bánh thì Lam Hàm bước vào. Anh bị cảnh tượng này làm cho hết hồn.

Hạ Yên đang ăn bánh đến là vui, cô nhìn thấy vị anh rể đáng kính của mình thì đứng hình một lát. Khi bình tĩnh lại thì việc đầu tiên là ngồi dịch ra xa Đình Nam một chút, đĩa bánh đáng thương cũng bị đẩy về một phía trên bàn trà.

Đình Nam bình tĩnh hơn cô nhiều, dù sao anh cũng là người từng trải nên đối mặt với tình huống này hết sức tự nhiên.

“Anh đến rồi sao”.

Lam Hàm gật gật đầu xem như chào hỏi Đình Nam.

Lại liếc đến người đang ngồi bên cạnh Đình Nam kia.

Hạ Yên thấy anh ta nhìn về phía mình thì ngay lập tức cười chào hỏi.

“Sao bây giờ anh mới đến, chị nhắc anh này giờ”.

Đình Nam liếc Hạ Yên một cái đầy thâm ý, đúng là nói dối không chớp mắt mà.

Lam Hàm tự biết độ chân thực trong câu nói kia là bao nhiêu phần trăm, nhưng anh rất nể tình không vạch trần sự thật. Chỉ chào cô một câu đơn giản rồi đi vào nhà gặp ba vợ.

Một nhà lâu lắm rồi mới có dịp tụ họp đông đủ, bữa cơm tối Hạ Lập Quần tâm tình hết sức vui vẻ, còn lời cả bình rượu quý lâu năm ra uống.

“Ba, con là con của ba mà còn chưa được uống thứ rượu kia bao giờ. Ba thiên vị anh rể mà”.

Hạ Yên thấy ba mời rượu Lam Hàm thì lên tiếng ganh tỵ, cô cũng muốn uống thử mà, sao ba lại không cho cô uống chứ.

“Con bé này, sao không biết lớn nhỏ thế hả, mà rượu này nặng, con làm sao mà uống được chứ”. Hạ Lập Quần yêu thương trách móc con gái.

Hạ Yên không phục bĩu bĩu môi, lăm bằm trong miệng.

“Con có phải trẻ con đâu chứ”.

Câu nói của cô khiến tất cả mọi người trên bàn ăn đều bật cười. Hạ Yên là con út, từ nhỏ đến lớn đều được hết mực thương yêu, cả nhà lúc nào cũng vẫn xem cô như trẻ con cần được bảo vệ. Thế nên chẳng ai nổi trách mắng cô trong những lúc như vậy.

Hạ Vũ Thường nhìn Hạ Yên tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu trước mặt mọi người thì khinh thường trong lòng. Đã bao nhiêu năm nay rồi mà vẫn dùng chiêu thức cũ, không có chút tiến bộ nào cả. Cô ta che giấu tâm tình mình rất tốt, khẽ nhấp một ngụm nước hoa quả. Động tác quá nhanh, Hạ Vũ Thường không cẩn thận làm cho nước bị đổ xuống áo.

Trên bàn ăn náo nhiệt, động tĩnh như vậy cũng không tính là lớn, người giúp việc đứng bên cạnh thấy vậy ngay lập tức tiến lên giúp đỡ.

Hạ Yên quan tâm hỏi:

“Chị có sao không, quần áo không bị ướt chứ”.

Hạ Vũ Thường gượng cười, trả lời Hạ Yên nhưng lại nhìn ba mình.

“Không sao, mọi người cứ tiếp tục đi, con đi vào nhà vệ sinh một lát”.

Hạ Vũ Thường đi rồi, bữa ăn vẫn diễn ra bình thường. Hạ Yên hơi nhìn về phía Lam Hàm đầy khó hiểu. Anh ta từ này đến giờ vẫn điềm nhiên ăn uống.

Bên dưới bàn ăn, Đình Nam khẽ đá chân ra hiệu cho cô, Hạ Yên lúc này mới thấy mình vô lễ, cô lập tức cúi gằm xuống thưởng thức món canh của mình.

Đang ăn thì quản gia lại gần phía cô lễ phép hỏi:

“Làm phiền cô chủ, chúng tôi đang dọn phòng cho cô, cô muốn dùng mùi hương xịt phòng loại gì ạ”.

Hạ Yên hơi nhú mày, cô xưa giờ vẫn dùng hương hoa hồng, chẳng lẽ chuyện này quản gia không biết sao.

“Dùng mùi hương giống lúc trước đi”.

“Nhưng...”. Quản gia có vẻ khó xử.

“Sao vậy”. Hạ Yên hơi bực mình rồi, một chút chuyện nhỏ này sao lại cứ dùng đẳng mãi như vậy chứ.

“Vốn đã chuẩn bị sẵn loại hương này cho cô rồi, nhưng lúc này đại tiểu thư nói cô ấy cũng muốn dùng loại hương hoa hồng, thế nên... bây giờ mà chuẩn bị e rằng sẽ không kịp”. Quản gia cố gắng hết sức giải thích nhẹ nhàng, ai cũng biết vị nhị tiểu thư này không dễ chiều một chút nào.

Hạ Yên nhẹ nhàng đặt dao nĩa trên tay xuống bàn ăn.

Cô ngẩng mặt nhìn quản gia, đám người làm phía sau cũng sợ hãi cúi người xuống.

“Chuyện này là thế nào, sao có chút chuyện nhỏ này mà cũng không chuẩn bị được là sao”.

Theo dõi câu chuyện từ nãy đến giờ, Hạ lão gia có chút tức giận, lâu lắm con gái yêu mới về nhà một ngày mà đám người làm kia không chuẩn bị cho chu đáo, để con gái ông phải chịu ủy khuất như vậy là sao.

Hạ Yên thấy ba mình sắp nổi giận, cô vội vàng ngăn lại.

“Ba, bác sĩ nói ba phải giữ tâm bình khí tĩnh mà, sao lại tức giận như vậy. Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe”.

“Ba biết, nhưng mà...” Hạ lão gia uất ức giải thích với con gái.

“Không sao đâu ba, chỉ là chút chuyện bé tí ti thôi mà. Gần đây con đã chuyển sang dùng loại mùi hương khác rồi”. Cô vừa nói vừa tươi cười khuyên nhủ ba mình, mắt ra hiệu với Đình Nam.

“Hôm trước bạn cháu mới giới thiệu một loại hương liệu mới của Pháp, Hạ Yên rất thích nó nên cháu có mang sẵn trong valy rồi, lúc nào cũng có thể sử dụng được”. Đình Nam lên tiếng giải thích, giúp cô hợp lý hóa lời nói dối kia.

Lời này Đình Nam vừa nói ra, mọi người trên bàn ăn đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Chỉ có Hạ Yên không biết gì vẫn âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn vì đã trấn an được ba mình thành công.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hạ Yên lặn qua lộn lại trên giường, mãi mà vẫn không ngủ được, cô buồn chán lấy điện thoại ra xem, hơn 10 giờ rồi, không biết anh đã ngủ chưa.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hương hoa hồng quen thuộc, nếu không phải Đình Nam cẩn thận mang theo trong valy hành lý thì giờ này không biết căn phòng này bị dùng loại hương liệu gì nữa. Từ nhỏ cô đã rất thích hoa hồng, ngọt ngào và lãng mạn, chỉ cần nhìn nó cũng khiến cô cảm thấy hạnh phúc rồi.

Đây là nơi cô lớn lên, mấy chục năm qua vẫn ngủ trên chiếc giường quen thuộc này, vậy mà hôm nay lại có cảm giác xa lạ không thể hiểu nổi. Mọi ngày giờ này cô và Đình Nam vẫn chưa đi ngủ, nếu có lên giường thì cũng để làm chuyện gì đó mà thôi. Nghĩ đến anh là gương mặt cô nóng lên, không có anh ôm cô làm sao mà ngủ được, cũng chẳng biết từ lúc nào cuộc sống của cô đã quen với sự có mặt của anh.

“Anh ngủ chưa”.

Hạ Yên lấy điện thoại nhắn tin cho anh. Cô định trực tiếp chạy qua phòng anh, nhưng lại sợ bị người khác bắt gặp, suy nghĩ rất lâu cuối cùng đành nhịn lại mong muốn kia. Thôi, nhắn tin với anh cho đỡ nhớ vậy.

Hai mắt cô chăm chăm nhìn điện thoại. 5 phút trôi qua rồi mà anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô, không lẽ anh đi ngủ rồi. Nghĩ đến anh đang say giấc ở căn phòng bên kia là cô lại ảm ức, không lẽ chỉ có mình cô nhớ anh không ngủ nổi thôi sao. Hạ Yên, mày đúng là không có tiền đồ mà.

Đình Nam tắm xong rồi chuẩn bị đi ngủ, khi anh cầm điện thoại lên thì mới thấy tin nhắn của cô bé kia. Anh do dự không biết có nên trả lời không, tin nhắn gửi một lúc trước rồi, có lẽ bây giờ cô ngủ rồi cũng nên.

Cầm điện thoại lên rồi lại bỏ xuống. Anh đọc đi đọc lại tin nhắn kia đến mấy lần, ngay cả bản thân anh cũng thấy mình ngu ngốc, tin nhắn cô gửi chỉ có mấy chữ, đọc thêm vài lần thì cũng chẳng dài thêm được nữa đâu. Trong đầu nghĩ vậy nhưng tay vẫn không nhịn được mở tin nhắn ra hết lần này đến lần khác.

Anh từ nhỏ đã nhìn Hạ Yên lớn lên, không phải chưa từng bao giờ cách xa cô, nhưng hôm nay khoảng cách chỉ có vài căn phòng mà anh không thể nào chịu đựng nổi. Cô bé kia mềm mại như bông, dịu dàng như nước, lúc nào cũng biết cách nũng nịu khiến anh yêu thương không thôi.

Đình Nam nhìn đồng hồ, gần 11 giờ rồi. Hạ gia luôn đi ngủ rất sớm, đến giờ này thì hầu như mọi người đều đã say giấc.

Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng mình, tiện tay cầm luôn chùm chìa khóa trên bàn.

Hạ Yên lẩn lộn mãi mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Trên tay vẫn cầm chặt điện thoại.

Đình Nam nhìn đáng ngủ như trẻ con của cô mà buồn cười, anh khẽ khàng lấy chiếc điện thoại trong tay cô ra. Cô bé kia vẫn không hay biết gì, miệng còn chóp chép như đang ăn kẹo.

Anh nhẹ nhàng leo lên giường, ôm chặt cô vào lòng. Cô ngủ say như vậy, nếu có ai vào đem cô đi bán chỉ sợ cô cũng không hay biết. Nhìn gương mặt non nặn tinh xảo kia, Đình Nam không nhịn được khẽ cắn lên chóp mũi cô. Hai tay không nhịn được xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô, vừa hôn vừa cắn, cụng chiều không để đâu cho hết.

Hạ Yên mơ ngủ cảm thấy có ai đó đang ôm lấy mình, cô mơ hồ mở mắt ra.

Đình Nam thấy Hạ Yên tỉnh thì không kiên nhẫn nữa, ngay lập tức ngậm lấy bờ môi căng mọng của cô mà liếm mát. Hạ Yên chưa kịp tỉnh táo thì đã bị hôn đến thần hồn điên đảo, đến khi lấy lại được suy nghĩ thì mới biết tình cảnh hiện tại có bao nhiêu xấu hổ.

Con người kia chẳng phải là đang ở trong phòng anh hay sao, chạy qua phòng cô làm gì, như vậy cũng thôi đi, đằng này ai nói cho cô biết tại sao bây giờ hai người lại quấn quýt lấy nhau ở trên giường, đến quần áo cũng không còn một mảnh.

“Anh làm gì vậy, mau trở về phòng đi, nếu bị người khác thấy được thì sao”.

Hạ Yên cố hết sức đẩy người anh ra khỏi người mình. Nhưng cô không biết giọng nói mình có bao nhiêu mềm mại, lời nói ra chẳng khác nào đang dụ dỗ đàn ông phạm tội.

Đình Nam xoa xoa nơi tư mật nào đó của cô, xấu xa nói.

“Không ai biết được đâu. Ngoan nào, chẳng phải em cũng muốn sao”.

“Nhưng ờ...”

Hạ Yên còn chưa nói hết câu thì môi đã bị anh chặn lại, cô ồm ồm đẩy anh ra, nhưng càng đẩy lại càng quấn chặt lấy anh.

Giường lớn bị hai người dầy dụa thành một mảnh hỗn độn, đêm càng về khuya càng lạnh, nhưng không khí trong phòng lạnh nóng đến kinh người.

Hạ Yên đang ngủ ngon thì mơ hồ cảm thấy có ai đó đang gõ cửa phòng mình. Cô chồm chồm ngủ tiếp, mặc kệ tiếng gọi kia. Nhưng còn chưa kịp nhắm mắt lại cô đã vội vàng bật dậy, lay lay người đang nằm bên cạnh mình.

“Nam, Nam, anh mau dậy đi”.

“Còn sớm mà em mau ngủ tiếp đi”. Nói xong anh còn thân nhiên ôm cô vào ngực, muốn ôm cô tiếp tục ngủ cùng mình.

Hạ Yên gấp đến mức muốn khóc luôn rồi, cô tiếp tục lời anh dậy.

“Anh không được ngủ, 5 giờ rưỡi rồi, chúng ta phải dậy để chạy bộ với ba. Anh quên rồi sao”.

Lời nói này thành công khiến Đình Nam tỉnh táo hẳn. Người ngoài cửa vẫn kiên trì gõ cửa, Hạ Yên không nhịn được phải lên tiếng.

“Đợi một lát”.

Cô vội vàng nhảy xuống giường, nhặt quần áo mặc lên người.

“Mau lên, anh mau trở về phòng mình đi, nếu không lát nữa sẽ không về được đâu”.

Đình Nam ai oán nhìn cô:

“Em đây là đang đuổi anh sao”.

Hạ Yên nhìn người đàn ông gần 30 tuổi rồi mà còn tỏ vẻ oan ức trước mặt cô kia thì không nói lên lời. Hôm qua là ai lên vào phòng cô chứ, anh quên rồi sao.

“Em không biết đâu, lát nữa mọi người đều dậy, anh muốn làm thế nào thì làm”. Cô dứt khoát đem con bỏ chợ, mặc kệ anh.

“Yên Yên, em đang nói chuyện với ai vậy”. Tiếng nói từ ngoài cửa vọng vào.

Tìm Hạ Yên như muốn dừng lại, cô hoảng sợ nhìn Đình Nam. Chẳng lẽ người kia vẫn đứng ngoài cửa từ nãy đến giờ sao.

Nghe giọng nói thì hình như là Vũ Thường, Hạ Yên cuống hết cả lên, cô lo lắng nhìn Đình Nam.

“Làm sao bây giờ”.

Đình Nam xoa xoa đầu trấn an cô, hạ thấp giọng nói:

“Em ra ngoài nói với chị em đi, tìm cách để cô ấy rời khỏi đây trước đã”.

Hạ Yên không còn cách nào khác đành phải làm vậy, sao hai người bây giờ giống như tội phạm vậy chứ, lén lút lút lút ngay cả trong nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Chị...”. Hạ Yên trưng ra khuôn mặt ngái ngủ, cười hi hi nhìn chị mình.

Hạ Vũ Thường thấy em gái vẫn còn bộ dạng vừa tỉnh dậy thì không khỏi trách móc vài câu.

“Em suốt ngày chỉ biết ngủ, mau chuẩn bị đi đừng để ba phải chờ”.

“Em biết rồi, chị xuống nhà trước đi, em sẽ xuống ngay lập tức”.

Hạ Vũ Thường nghi ngờ nhìn em gái mình, cô đang do dự không biết làm thế nào cho hợp lý thì Lam Hàm ở bên cạnh đã lên tiếng.

“Chúng ta xuống trước đi”.

Hạ Vũ Thường không còn cách nào khác đành phải cùng chồng đi xuống trước, trước khi đi còn dặn dò em gái mình.

“Em liệu mà nhanh lên đấy”.

Hạ Yên đứng hình nhìn hai vợ chồng chị gái mình quay người đi xuống lầu. Hồi nãy vì lo sợ Hạ Vũ Thường phát hiện ra Đình Nam nên cô chỉ mở một nửa cánh cửa phòng ngủ, cố gắng dùng thân mình che chắn tầm nhìn của chị gái, thế nên cũng không để ý Lam Hàm cũng đang đứng ở bên ngoài. Thật là mất mặt quá đi, cô còn đang mặc đồ ngủ đó, sao chị gái cô không thông báo trước một tiếng cho cô biết mà liệu chứ.

Hạ Yên vừa lo lắng vừa rầu rĩ đóng cửa phòng lại.

Đình Nam đã không còn ở đây nữa, chắc lại leo cửa sổ để về phòng giống như hồi xưa khi cô và anh còn lên lút qua lại.

Hạ Yên không có nhiều thời gian để suy nghĩ vẩn vơ, cô nhanh chóng đánh răng, rửa mặt, thay một bộ đồ thể thao rồi chạy như bay xuống dưới nhà.

Hạ gia có một quy tắc mà cô vô cùng chán ghét. Mỗi sáng cuối tuần, toàn bộ thành viên trong gia đình đều phải dậy sớm chạy bộ, rèn luyện thân thể hay không thì Hạ Yên không biết, nhưng cô biết chắc rằng vì nó mà cô phải dành cả ngày còn lại để ngủ bù. Bao nhiêu năm nay cô chẳng thể nào quen được với việc dậy sớm như vậy, đã nhiều lần lên tiếng kháng nghị nhưng chẳng có kết quả nên cô chán đến mức chẳng thèm nói nữa, chỉ lặng lẽ nghĩ kế sách đối phó.

Hạ gia là một biệt thự biệt lập trên núi, hành trình chạy bộ cũng vì thế mà vô cùng đơn giản, chạy một vòng hết ngọn núi là xong. Nghe thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng một đứa lười như Hạ Yên thì chưa từng đi bộ chứ đừng nói là chạy hết ngọn núi này bao giờ.

Sau khi Hạ lão gia hô “xuất phát”, ngay lập tức Hạ Vũ Thường và Lam Hàm chạy nhanh về phía trước. Đình Nam cũng chậm rãi theo sau bọn họ, chỉ có một mình Hạ Yên từ tốn đi bộ khởi động cơ thể.

Mặt trời vẫn còn lấp ló đầu đó, thời tiết mù sương hơi se lạnh, thật thích hợp để ngủ biết bao. Hạ Yên vừa đi vừa mơ mơ màng màng về căn phòng với chiếc giường rộng rãi.

Cả đoàn 5 người chỉ còn mình cô thong dong đi bộ ở phía sau.

Một lúc sau Hạ Yên mới cố gắng chạy từ từ, chạy mãi, chạy mãi, cô còn tưởng mình sắp chạy hết một vòng quanh núi rồi, nhưng không hiểu sao mãi mà vẫn chưa thấy nhà mình đâu. Không lẽ lạc đường...

“Mau lên đi, em chạy như rùa vậy thì khi nào mới xong”. Đình Nam nhìn cô mà không nhịn được phải cảm thán.

Hạ Yên trừng mắt nhìn xem ai vừa khinh bỉ hệ vận động của cô, thấy người đó là Đình Nam, hai môi cô ngay lập tức chu lên không phục.

“Kệ em... em... có là rùa thì cũng tự chạy... được”. Cô vừa chạy vừa thở vừa nói.

Đình Nam nhìn bộ dáng thảm hại của cô tâm tình chợt vui vẻ, đưa tay xoa xoa đầu tóc rối bù của cô.

Hạ Yên giận rồi, cô tránh tránh qua một bên, không để cho anh xoa.

Đình Nam vẫn chạy từ từ bên cạnh cô. Hạ Yên lâu lâu quay sang nhìn anh ghen tỵ. Sao mình chạy mệt mỏi muốn chết mà anh lại xem như không có chuyện gì, điệu bộ thong dong như đang đi bộ vòng quanh nhà. Cô vừa nản vừa mệt, chán không nhắc nổi chân nữa.

Đình Nam thấy cô mệt mỏi đi từng bước thì lo lắng hỏi:

“Không sao chứ”.

Hạ Yên lắc lắc đầu, cô vừa đi vừa thở nên không muốn nói chuyện.

“Chưa được một nửa đường nữa”.

Hạ Yên nghe xong câu nói của Đình Nam thì kiên quyết dừng bước luôn, ngay cả đi bộ cũng không cố nổi nữa. Đùa gì chứ, cô mà đi bộ được về đến nhà chắc cũng mất hơn nửa cái mạng nhỏ.

Cô ngồi bệt xuống vệ đường, mặc kệ hình tượng đài các quyền rũ thường ngày.

Đình Nam dùng tay làm quạt để quạt cho cô, chỉ sợ sức khỏe cô không chịu nổi.

“Em mệt thì cứ nghỉ đi, đừng cố gắng làm gì”. Giọng anh vô cùng lo lắng.

“Sao đường lại xa như thế chứ, em chạy lâu ời là lâu mà chưa được một nửa đường nữa. Có phải ngọn núi này mới to thêm phải không”.

Đình Nam đứng hình bởi suy nghĩ của cô. Anh rất muốn nói là núi chứ có phải cây cỏ đâu mà muốn to là to, thế nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô đành phải im lặng. Anh biết cô không thích chạy bộ nên lần nào cũng cố ý bị mọi người bỏ rơi để chạy đằng sau cùng với cô. Để cô chạy một mình anh không yên tâm.

Hai người ngồi nghỉ ngơi một lúc, Hạ Yên vẫn chẳng thấy khỏe hơn tí nào. Hai chân cô mỏi nhừ, toàn thân chẳng có tí sức nào cả. Cô nhìn Đình Nam nói như muốn khóc.

“Em không chạy nổi nữa đâu”.

“Ừ”.

“Anh cố em về đi”. Hạ Yên kéo kéo tay anh làm nũng.

Đình Nam nhéo mũi nhỏ của cô, trách mắng.

“Lần nào cũng dùng cách này, em không thấy xấu hổ sao hả”. Nói là trách mắng nhưng giọng điệu lại thập phần cung chiêu.

Hạ Yên cười hì hì cọ cọ mặt vào ngực anh.

“Là anh mà, em không xấu hổ”.

Đình Nam bị cô gái nào đó dỗ dành đến mức tâm cũng thấy ngọt lịm, chỉ hận không thể công cô cả quãng đường cho cô đỡ phải mệt mỏi. Anh ngồi xuống, đưa lưng về phía cô.

“Lên đi”.

Hạ Yên vui sướng leo lên lưng anh, hai tay choàng qua cổ Đình Nam, cô thoải mái tận hưởng quyền lợi mà chỉ mình cô có được.

“Nếu anh mệt thì phải nói với em đấy”.

“Em sẽ không bắt anh công nữa sao”. Đình Nam tò mò hỏi, không lẽ cô lương tâm trời đất, không bắt nạt anh nữa.

“Không, chúng ta sẽ nghỉ một lát rồi anh công em tiếp”. Hạ Yên tỉnh bơ trả lời.

Đình Nam vì câu nói của cô mà cười đến mức lồng ngực cũng rung lên.

“Cô bé tàn nhẫn, đúng là không có lương tâm mà”.

“Em không có lương tâm vậy đó, đôi lúc lại còn ích kỷ, lạnh lùng ra vẻ ta đây, anh có thương em không”. Giọng cô man mát buồn, lại có chút tủi thân.

“Cô bé ngốc”.

Đình Nam đang công cô nên không thể làm gì khác được, nếu như bình thường anh chỉ muốn đánh cô một trận, chẳng lẽ anh thể hiện bao lâu nay chưa đủ để cô biết rằng anh thương cô nhiều như thế nào hay sao.

Lâu lắm rồi hai người không đi bộ cùng nhau như bây giờ. Khi còn bé cô luôn bám dính lấy anh, công việc của ba bận rộn, chị gái cũng lo học hành, chỉ có mình anh là chịu chơi chung với cô. Người ta nói anh là trẻ mồ côi, là người ba dùng tiền mua về để làm đồ chơi cho cô con gái út của Hạ gia, người ta còn nói nhiều lời khó nghe khác nhưng cô chưa bao giờ tin. Con người ai mà không có trái tim, từ rất lâu rồi Hạ Yên đã xem anh là một phần trái tim mình, nếu không có anh cô sẽ vẫn là cô, kiêu kỳ và lạnh lùng, chỉ là trái tim đã mất đi một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hạ Yên an ổn nằm trên lưng Đình Nam, hai mắt lim dim muốn ngủ, trong lòng yên tâm là mình có thể về kịp lúc, không bị ba quở trách.

Hạ Yên cao 1m68, nặng 50 ký, không phải kiểu người mình hạc xương mai nhưng cũng không được xem là mập, thế nhưng lúc nào cô cũng phải chú ý kiểm soát cân nặng của mình. Con gái luôn xem trọng ngoại hình là chuyện bình thường, nhưng một nguyên nhân không kém phần quan trọng đó là cô sợ bản thân mập quá, Đình Nam sẽ không công nổi. Mỗi lần chạy bộ đều là anh chạy công cô về nhà, cô càng mập thì anh sẽ mệt hơn, chạy bộ thì cô chạy không nổi, thế nên đành cần rằng giảm cân thôi.

Khi hai người về đến biệt thự Hạ gia, chưa kịp đợi Đình Nam dừng lại Hạ Yên đã vội vàng từ lưng anh nhảy xuống, nếu không nhanh bị người khác nhìn thấy thì nguy to. Nhìn mồ hôi chảy thành từng dòng trên mặt Đình Nam, cô vừa thương vừa xót, định lấy khăn tay lau giúp anh. Tay vừa đưa ra, cô chợt nhìn thấy Lam Hàm đang ở phía xa nhìn bọn họ, Hạ Yên bèn rút tay lại.

Sao anh ta đứng ở kia làm gì chứ, không lẽ đã nhìn thấy Đình Nam công cô về rồi sao. Hạ Yên trong lòng lo lắng không yên, cũng không dám đi gần Đình Nam nữa, cố ý đi trước tạo khoảng cách với anh.

Trái ngược với Hạ Yên lo được lo mất, Đình Nam xem như không có chuyện gì, hai mắt anh hơi nhắm lại, thản nhiên nhìn Lam Hàm đang đứng ở phía xa đầy thâm ý. Dù sao nhìn cũng đã nhìn thấy rồi, anh ta có thể làm gì bọn họ chứ.

Mặc dù là cuối tuần nhưng Lam Hàm vẫn rất bận rộn. Không hiểu anh ta có chuyện gì gấp mà từ sau khi tập thể dục về luôn tay nghe điện thoại, đến ăn sáng cũng không xuống ăn cùng mọi người. Thế nhưng Hạ Vũ Thường cũng xem như không có chuyện gì, thản nhiên xuống nhà ăn như đã sớm quen với chuyện này.

Thấy Lam Hàm vắng mặt trên bàn ăn, Hạ Lập Quân thấy có chút không đúng, bèn quan tâm hỏi con gái.

“Hai đứa dạo này có chuyện gì vậy”. Mối quan hệ giữa Lam Hàm và con gái ông luôn luôn lạnh nhạt, lần này về nhà thái độ lại càng xa cách hơn khiến người làm cha như ông không khỏi lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu ba”.

Hạ Vũ Thường vừa trả lời ba vừa uống một ngụm cà phê, chuyên tâm thưởng thức bữa sáng.

Hạ Yên im lặng nghe ba và chị gái nói chuyện, trong lòng có chút lo lắng không yên. Hạ Vũ Thường kết hôn đã sáu năm nhưng vẫn chưa muốn sinh con, gia đình hai bên đã nhiều lần nhắc nhở, nhưng chị ấy vẫn không muốn có đứa bé sớm. Ai cũng thấy được quan hệ lạnh nhạt của hai vợ chồng bọn họ, nếu có một đứa con thì có lẽ không khí gia đình sẽ tốt hơn. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của ba mẹ hai bên, Lam Hàm và Hạ Vũ Thường chưa bao giờ lên tiếng về vấn đề này. Bất chợt nhớ đến ánh mắt Lam Hàm nhìn mình và Đình Nam lúc này, cô không nhịn được rung mình một cái.

Ăn sáng xong thì mấy người bọn họ đều từ biệt Hạ Lập Quân ra về.

“Con sẽ thường xuyên về thăm ba”. Hạ Yên ôm chầm lấy ba mình chào tạm biệt.

“Con đó, nhớ sống cho tốt, đừng gây chuyện ở trường là ba mừng rồi. Cuối tuần rảnh rồi thì gọi điện cho ba nhiều một chút”.

Hạ Lập Quân ngậm ngùi chào tạm biệt con gái và con rể. Bọn chúng đều đã lớn cả rồi, không ai có thể ở bên ông cả đời được mãi. Cả đời ông lăn lộn trên thương trường, nhưng lúc về già cũng chỉ cô đơn một mình không ai bầu bạn. Nghĩ đến hai đứa con gái của mình, ông thở dài một hơi rồi lại tự nhủ, con cái có phúc của con cái, ông muốn quản cũng không quản được.

Vừa xuống đến chân núi Lam Hàm lập tức cho xe dừng lại.

“Tôi có chuyện cần giải quyết, cô tự đi xe về đi”.

Nói xong anh ta mở cửa xe đi xuống, bỏ mặc Hạ Vũ Thường một mình ngồi bên ghế phụ.

Thư ký đã chờ sẵn ở đây rồi, thấy anh ta xuống liền vội vã mở cửa xe.

Chiếc xe chở Lam Hàm nhanh chóng hòa vào làn đường trước mặt.

Hạ Vũ Thường trầm mặc nhìn chiếc xe kia biến mất, khuôn mặt không một chút biểu cảm. Cô tỏ ra bình tĩnh ngồi vào ghế lái, tay nắm chặt vô lăng đến mức trắng bệch, miệng cười tự giễu nhún chân ga, chiếc xe nhanh chóng lao vút về phía trước.

Hạ Vũ Thường đi đến trung tâm thể hình nổi tiếng của thành phố. Hằng ngày không có việc gì làm cô đều đến đây vừa rèn luyện thân thể vừa giải trí cho khuây khỏa.

Cô là khách VIP ở đây, vừa vào cửa đã ngay lập tức có người đến chào hỏi.

“Lam phu nhân, sao hôm nay cô đến sớm vậy ạ”.

“Dạo này tôi mập lên, muốn tập nhiều hơn một chút”. Hạ Vũ Thường mỉm cười điềm đạm trả lời.

Cô lễ tân nghe khách hàng nói thế cũng cười cười theo, nhanh tay cầm một chùm chìa khóa giao cho Hạ Vũ Thường.

“Phòng của cô đã chuẩn bị xong rồi ạ, các bước tiếp theo sẽ có huấn luyện viên hướng dẫn cho cô”.

“Cám ơn cô”.

Hạ Vũ Thường nhẹ nhàng đáp lại, phong thái thanh tao đài các toát ra từ cử chỉ đến giọng nói đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. Cô quay người đi vào thang máy, khi cánh cửa vừa khép lại, nụ cười trên môi cô cũng vụt tắt.

Cô đặt sẵn một phòng trên tầng cao nhất của trung tâm thể hình này, huấn luyện viên cũng là người được cô chỉ định, chỉ phục vụ cho một mình Hạ Vũ Thường. Lúc trước cô không có thói quen đặt phòng riêng để tập luyện, nhưng từ khi được bạn bè giới thiệu, cộng thêm thân phận của cô giờ đã khác trước, Hạ Vũ Thường bèn đặt riêng một phòng để luyện tập mỗi ngày. Dù sao thì tiền và thời gian là thứ cô chưa từng thiếu.

Hạ Vũ Thường đưa tầm mắt nhìn một lượt xung quanh, hành lang vô cùng vắng vẻ, cô an tâm thở phào một hơi nhẹ nhõm, tìm chìa khóa mở cửa phòng tập của mình.

Cả căn phòng rộng lớn với đầy đủ thiết bị hiện đại nhưng cô không thèm để mắt đến, vừa vào phòng Hạ Vũ Thường liền lập tức cầm điện thoại gọi cho một người. Cô lu luát bấm một dãy số đã nhớ sẵn trong đầu.

“Em đến rồi, anh mau lên đây đi”.

Người cô gọi là Jack, huấn luyện viên thể hình của riêng cô. Tay nghề anh ta nổi tiếng nhất trung tâm này, gương mặt nam tính, thân hình cũng vô cùng tốt, có không ít quý bà muốn được anh ta phục vụ riêng nhưng Hạ Vũ Thường bằng thế lực cùng tiền tài hơn người đã thuê được anh ta. Cô biết có nhiều người tức nộ đom đóm mắt khi mình độc chiếm Jack, nhưng như thế thì đã sao, cô có tiền nên cô có quyền, bọn họ càng ghen tỵ thì cô càng thấy thoải mái. Từ xưa đến nay bất cứ thứ gì thuộc về cô đều là thứ tốt nhất, ngay cả cuộc hôn nhân hiện tại cũng vậy.

Năm phút sau cánh cửa phòng tập hé mở, Jack nhanh chóng bước vào. Anh ta còn không quên khóa trái cửa lại cẩn thận rồi mới xoay người đi về phía Hạ Vũ Thường

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hạ Yên bực tức ném cuốn sách chuyên ngành lên bàn, hai mắt tức giận như bắn ra lửa.

Lăng Tiểu Tiểu nhìn cô không dám lên tiếng, các bạn học xung quanh cũng im phăng phăng, thờ cũng không thờ mạnh.

Kết quả thi học kỳ môn chuyên ngành đã được công bố, cả lớp đều thuận lợi qua môn, chỉ trừ một người là Hạ Yên. Môn cô rớt vừa đúng là môn quản lý kinh doanh của bà cô già không chồng kia. Kết quả này thực sự khiến cô tức muốn khóc, dựa vào cái gì mà đánh giá đề tài cô chọn không có tính khả thi, nghiên cứu không đủ chuyên sâu nên cho cô rớt học kỳ này chứ. Hạ Yên biết phần lớn học sinh trong lớp đều làm qua loa, cũng đâu phải luận văn tốt nghiệp đâu mà đòi hỏi cao thế chứ, nếu công bằng thì phải đánh rớt gần hết khoa rồi, hà cớ gì bà ta chỉ nhắm vào đề tài của cô mà chê trách.

Hai tay cô nắm chặt đề tài trong tay, hận không thể ném hết đồng giấy này vào mặt bà ta. Ghen ghét cô chứ gì, bà ta chưa đủ đẳng cấp đâu.

Lăng Tiểu Tiểu nhìn mặt cô bạn thân nhà mình hết xanh rồi đỏ, bao nhiêu cảm hận viết hết lên mặt thì lo lắng không yên.

“Yên Yên à...”.

“Mình muốn giết bà ta”. Hạ Yên muốn hét lên cho cả thế giới biết, nhưng cuối cùng lại chỉ nói nhỏ cho mình Tiểu Tiểu bên cạnh nghe.

“Ừ, cậu đợi mình một lát”. Tiểu Tiểu nhanh chóng lấy điện thoại ra.

“Cậu làm gì vậy”. Hạ Yên khó hiểu hỏi, giờ là lúc nào rồi mà cô bạn kia lại chơi điện thoại chứ.

“Tra xem tội giết người thì bị xử bao nhiêu năm tù”. Lăng Tiểu Tiểu điềm nhiên trả lời, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Hạ Yên đã tức lại càng tức hơn, sao cô lại quen với đùa bạn như vậy chứ, bây giờ tỏ ra không quen biết có còn kịp không.

“Cậu dừng hành động ngu ngốc kia lại đi, thiếu gì cách sao mình lại chọn cách tổn hại bản thân như vậy chứ”. Hạ Yên không nhịn nổi phải nói.

“Nếu cậu chọn được cách nào hay thì nhớ báo mình biết trước, mình đây nhất định hy sinh thân mình giúp cậu báo thù”.

Câu nói của Tiểu Tiểu cộng với vẻ mặt chết cũng không sòn khiến Hạ Yên phì cười, tâm trạng cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

Cô rất để ý các môn chuyên ngành, luôn cố gắng học hành chăm chỉ, nhưng bà cô kia đúng là vạch lá tìm sâu trong đề tài của cô, cô có muốn cũng không tránh được. Hạ Yên không tiếc tiền học lại, nhưng nghĩ đến công sức mình bỏ ra chẳng lẽ lại bị bà ta chà đạp như vậy sao, cô không chịu được. Dù sao cô cũng mới là sinh viên năm hai, làm đề tài nhất định không tránh được thiếu sót, bây giờ có cãi cũng không thể cãi lại được, điểm cũng đã công bố rồi, cô đâu thể nói là nhiều bài khác còn làm tệ hơn cô mà sao vẫn được thông qua.

Thua keo này ta bày keo khác, cô đây chưa bao giờ để bản thân mình chịu thiệt thòi như vậy.

Hạ Yên nhân nhả đi bộ ra cổng trường, người ngoài nhìn vào thì nghĩ cô lạnh lùng thanh cao, chỉ có Hạ Yên biết trong đầu cô bây giờ là muôn vàn kế sách đòi lại công bằng cho mình, nhưng cô vẫn băn khoăn không biết chọn cách nào thì hơn. Dù sao những chuyện như vậy không thể nào vội vã được, cô nhất định phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng.

“Á...”.

“Xin lỗi, xin lỗi bạn”.

Đang đi Hạ Yên bất ngờ bị người khác va vào, khi cô khó khăn từ dưới đất đứng dậy thì bạn nữ kia vội vàng xin lỗi cô không ngớt.

“Mình không sao”.

Cô chăm chú nhìn kỹ bạn học kia, còn rất trẻ, gương mặt có chút quen thuộc, dường như cô đã gặp ở đâu đó. “Xin lỗi bạn, mình đang có chuyện gấp, mình... mình đi trước đây”. Nói xong cô bạn kia nhanh chóng chạy thật nhanh ra ngoài cổng trường.

Hạ Yên tuyệt đối không thể nhầm được, cô bạn kia khiến cô cảm thấy có chút quen thuộc, nhất định là không phải chỉ vô tình nhìn trên đường được. Huống chi ánh mắt cô ấy nhìn cô lúc này có chút gì đó hoảng hốt, lẩn tránh, lo sợ, điều bộ lại cứng ngắc, không hề bình thường một chút nào.

Lam Hàm đi giữa vòng vây của hiệu trưởng và lãnh đạo trường đại học T, nghe những lời nịnh nọt đến sáo rỗng, trong lòng vô cùng nhàm chán. Chợt anh nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, hai mắt hơi nheo nheo lại.

Lý Tư từ nãy đến giờ đều chú ý nhất cử nhất động của vị thị trưởng đẹp trai này, thế nên khi anh ta chăm chú nhìn về một hướng khác, cô ta cũng bất giác nhìn theo.

Nữ sinh kia cô đương nhiên biết, chẳng phải là người vừa bị cô đánh rớt môn chuyên ngành năm hai hay sao. Về ngoài xinh đẹp khiến không biết bao nhiêu nam sinh đại học T thầm thương trộm nhớ, mà cô lại chứa ghét những nữ sinh như vậy. Học hành không đến đâu, suốt ngày chỉ biết đi quyến rũ người khác. Xinh đẹp thì sao chứ, chẳng phải vẫn bị cô đánh rớt đó sao.

Lam Hàm thông dong đi về phía Hạ Yên, bỏ mặc ánh mắt ngạc nhiên lẫn lúng túng của lãnh đạo trường và giáo viên xung quanh.

Hạ Yên cảm thấy không khí xung quanh mình có chút áp lực không lời, quả nhiên vừa nhìn lên thì thấy Lam Hàm và hiệu trưởng đang đi đến. Đừng nói là tiến đến chỗ cô đây chứ.

“Em chào các thầy cô”. Vì lễ phép cô vẫn lên tiếng chào hỏi trước.

Thầy hiệu trưởng khóe môi co rút vì bất ngờ bởi hành động của ngài thị trưởng đáng kính, lúng túng không biết làm sao cho phải, cuối cùng đành đáp lời qua loa.

“Bạn học này, em đang đi về sao, hết giờ học rồi hả”.

Hạ Yên không biết có nên đáp lời tiếp không thì Lam Hàm đã lên tiếng trước.

“Anh đưa em về”.

Một câu nói của anh ta khiến Hạ Yên âm thầm rét lạnh trong lòng.

Thầy cô xung quanh thì nhìn Hạ Yên đầy tò mò như muốn hỏi “vì sao”.

Đúng vậy, vì sao chứ, cô cũng muốn biết lý do đây. Từ trước đến nay cô đều lặng lẽ làm học sinh bình thường trong trường, sao anh rề đáng kính lại dùng một câu phá đi mọi cố gắng của cô bao lâu nay chứ.

Lý Tư nhìn về Hạ Yên đầy căm phẫn, con bé này không ngờ lại đánh chủ ý lên người thị trưởng Lam, không biết rằng nhân vật cực phẩm này là của cô ta hay sao hà. Chẳng lẽ nó không muốn tốt nghiệp nữa.

Hạ Yên oan ức hứng chịu thái độ khác lạ của mọi người, nhưng cô vẫn bình tĩnh đáp lời Lam Hàm, dù sao anh ta không phải người có thể đắc tội được.

“Em có xe đến đón rồi, anh còn bận nhiều việc, không cần để ý đến em đâu”.

“Không sao, cũng tiện đường”.

Lam Hàm xem như không thấy ý từ chối trong câu nói của cô, vẫn tiếp tục đi bộ ra ngoài cổng trường.

Hạ Yên đành phải vội vàng đánh liêu đi theo anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hạ Yên làm lùi đi theo Lam Hàm ra xe, trong nhà có thể mất mặt, nhưng tuyệt đối phải giữ thể diện khi ra đường, thế nên dù không muốn cô vẫn theo anh rề mình lên xe.

“Hôm nay anh có việc ở trường em sao”. Hạ Yên vụng về gọi chuyện.

“Ừ”. Lam Hàm khẽ trả lời một tiếng.

Tự nhiên thấy nhiệt độ giảm xuống mấy độ, Hạ Yên xoa xoa mũi mình rồi đành im lặng đếm thời gian, nói chuyện với nhân vật cấp cao như anh ta đúng là tốn tế bào não mà.

Lam Hàm nhận thấy được vẻ lúng túng của Hạ Yên nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Anh vốn thích yên tĩnh một mình, càng không quen chung đụng với người khác, mặc dù cô là em vợ của anh thì cũng chẳng khá hơn là bao.

“Anh có quen với cô giáo Lý sao”. Hạ Yên không nhịn được tò mò hỏi, lúc nãy ánh mắt bà cô kia nhìn cô như thù địch, nói hai người bọn họ không có liên quan gì thì ai tin chứ.

“Em nói đến ai vậy”. Lam Hàm vẫn nhàn nhạt trả lời, nhanh gọn đúng trọng tâm nhưng lại quá khô khan.

Hạ Yên vẫn chưa từ bỏ tính tò mò, kiên trì hỏi tiếp.

“Cô giáo Lý, là người lúc nãy cùng với hiệu trưởng đón tiếp anh đây”.

“Có chút ấn tượng, hôm nay là lần đầu tiên anh gặp cô ấy”.

Hạ Yên gật gù tỏ vẻ như đã hiểu, nhưng đầu óc vẫn còn mơ hồ không rõ.

“Có chuyện gì sao”. Lam Hàm hiềm khi thấy cô hứng thú về một người như vậy nên cũng muốn hỏi thêm.

“Dạ, cũng không có gì đâu ạ”. Cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói là mình thì rớt chứ.

Hạ Yên vẫn suy nghĩ mãi về thái độ của Lý Tư đối với mình lúc nãy. Cô từ từ đưa mắt nhìn anh rể mình, tuổi trẻ, đẹp trai, gia thế tốt, không lẽ nào...

“Anh ơi...” Hạ Yên thăm thiết nhìn Lam Hàm, giống như hai người thân thiết lắm vậy.

Lam Hàm cũng cảm thấy không tự nhiên, khẽ ho nhẹ một tiếng rồi hỏi.

“Sao”.

“Em thi rớt môn chuyên ngành”. Vì hạnh phúc của chị mình, cô đành hy sinh thể diện của bản thân vậy.

“Rồi sao nữa”. Vẫn một giọng điệu nhàn nhạt như cũ.

Hạ Yên nhìn thái độ lạnh nhạt của Lam Hàm mà tức muốn sôi máu, cô đang đau buồn thì anh ta cũng đừng tỏ vẻ không liên quan như vậy chứ, rất đã thương tâm hồn cô đấy.

“Lý Tư là giáo viên môn đó. Cô ta nổi tiếng toàn trường vì chỉ thích nam sinh, tất cả nữ sinh trẻ đẹp đều là kẻ thù của cô ta. Đề tài em làm rất cẩn thận, thể nhưng cô ta ý mình là giáo viên liền thẳng tay cho em rớt, còn không phải vì ghen tỵ với em từ xưa đến nay sao.”

"..."

“Anh không biết đâu, cô ta chỉ tỏ vẻ hiền lành trước mặt đàn ông thôi, chẳng phải loại người đoan trang thực nữ như anh vẫn thấy đâu. Anh tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài giả tạo của bà cô đó đánh lừa”.

Hạ Yên nói một hồi mới cảm thấy đủ, chắc là anh rể của cô đã biết Lý Tư là loại người gì rồi chứ nhỉ, tuyệt đối đừng để bị mụ hồ ly đó quyến rũ. Cô không muốn chị của cô phải giành chồng với người khác đâu.

Lam Hàm hơi bất ngờ bởi thái độ của Hạ Yên. Công chúa Hạ gia từ lâu đã nổi tiếng lạnh lùng, chuyện gì cũng không xem vào mắt, thể mà hôm nay lại có thái độ như vậy thật khiến anh mở rộng tầm mắt. Từ lần đầu tiên gặp cô anh đã thấy cô rất trầm tĩnh, gần như trước mặt anh có thể im lặng thì cô đều tận lực im lặng. Vậy mà hôm nay lại nói liên tục một hồi như vậy. Anh chăm chú lắng nghe một lúc, cuối cùng cũng hiểu được mục đích thật sự của cô là gì. Thật không ngờ một Hạ Vũ Thường giỏi đóng kịch lại có một cô em gái tâm tư đơn thuần như vậy.

“Anh biết rồi, có cần anh nhờ người sửa điểm cho em không”.

Hạ Yên vì câu nói của anh mà xấu hổ lúng túng không thôi, cô liên tục lắc đầu xua tay giải thích.

“Không...không phải em muốn nói cái đó. Trọng tâm là...là...”

Lam Hàm hứng thú nhìn cô.

Hạ Yên không biết phải mở lời thế nào, chẳng lẽ cô lại nói là anh rể ới, anh không được phụ bạc chị em đâu, cô làm sao mà nói được chứ.

“Anh tự hiểu đi, tóm lại là không phải chuyện điểm số”. Cô không biết phải làm sao hết nên mới bật thốt ra suy nghĩ trong đầu.

Nói xong cô mới phát hiện ra mình đã quá vô lễ rồi. Liếc mắt nhìn Lam Hàm, có vẻ anh cũng không mấy để ý, cuối cùng cô mới dám thở khẽ một hơi.

Đình Nam về đến nhà thì nhà cửa lạnh tanh, cũng chẳng có ai đó ra đón anh như mọi khi. Hạ Yên đâu, chẳng lẽ đi học chưa về.

Anh đặt bánh ngọt lên bàn, đi vào phòng ngủ tìm cô.

Hạ Yên đang nằm như con mèo nhỏ, cuộn tròn chần chập cười chỉ chừa ra khuôn mặt trắng nõn. Thấy cô như vậy Đình Nam lo lắng không yên. Anh dùng tay mình thử nhiệt độ trên trán cô, may quá không phải là sốt.

“Dậy đi, Yên Yên”.

Anh khẽ dùng tay gọi cô dậy, bây giờ cũng muộn rồi, cô chắc chắn là còn chưa ăn tối.

“Uh, để em ngủ đi”. Hạ Yên ngái ngủ đáp lại lời anh, cô quay người tiếp tục ngủ.

“Đừng ngủ nữa, anh có mua bánh cho em kìa”. Đình Nam dùng bánh ngọt dụ dỗ cô, cô bé này lúc nào cũng than giảm béo, nhưng lại vô cùng thích bánh ngọt. Mỗi lần anh mua về cô đều không nhịn được phải ăn một ít cho đỡ thèm.

Thấy Hạ Yên vẫn không có động tĩnh gì, Đình Nam bèn leo lên giường, ôm cả cô và chấn vào lòng mình.

Một góc chấn hơi ướt, anh giật mình quay người cô lại.

Hạ Yên bị động tác mạnh của anh làm cho tỉnh ngủ, cô không nhịn được lau bầu:

“Sao anh không cho em ngủ chứ”.

Hai mắt cô chưa tỉnh hẳn vẫn còn mơ màng nhưng Đình Nam vẫn nhận thấy nó có chút sưng, chắc lúc này cô đã khóc rất nhiều. Anh yêu thương xoa xoa vành mắt cô.

“Sao lại khóc chứ”.

Hạ Yên nghe anh hỏi lại càng thấy tủi thân, nước mắt đã kiềm chế lại cứ thế tuôn ra như mưa.

“Em thi rớt rồi... môn chuyên ngành. Đề án đó em đã dành cả hai tuần để thực hiện, vậy mà vẫn không đạt yêu cầu”.

Đình Nam chỉ cảm thấy thực may mắn, anh còn tưởng là chuyện gì to tát cơ.

“Chỉ là thi không đậu thôi mà, học kỳ sau cố gắng nhiều hơn là được”. Vừa nói anh vừa xoa xoa lưng cô giúp cô bình tĩnh lại.

“Nhưng mà em thấy không công bằng. Em đã bỏ nhiều tâm huyết như vậy mà vẫn bị người ta phủ nhận. Chẳng lẽ em xinh đẹp là lỗi của em sao, bà ta dựa vào cái gì mà đánh giá thấp khả năng của em chứ”. Cô uất ức lên tiếng.

Đúng vậy, chỉ vì cô xinh đẹp hơn người khác nên cái gì cũng bị người ta so sánh đổ kị. Cho dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì mọi người cũng đều dễ dàng phủ nhận mọi công sức của cô, tại sao chứ, xinh đẹp có thể giúp cô làm đề án sao, vì cô xinh đẹp mà bà ta cho cô rớt dù cô làm tốt hơn rất nhiều người sao.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đình Nam nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt trên gương mặt cô. Anh hiểu được cảm giác của cô bây giờ, cũng sẵn sàng vì cô gánh chịu tất cả, nhưng biết sao bây giờ, đó mới chính là cuộc sống. Không có gì trên đời này là công bằng cả, chỉ có kẻ mạnh mới là người tạo ra chân lý, thế nên mọi người đều dẫm đạp lên nhau để bước lên một vị trí cao hơn người khác, đó dường như đã trở thành quy luật, khắc nghiệt nhưng lại vô cùng thực tế.

“Đừng khóc nữa, có cần anh giúp em trả thù không?”.

Hạ Yên không còn khóc nữa, cô nhìn anh, ánh mắt lấp lánh như trẻ thơ nhưng lời nói ra lại hoàn toàn khác hẳn.

“Anh yên tâm, chiều nay em gặp Lam Hàm ở trường. Chuyện của em với cô giáo Lý sau này sẽ thú vị lắm đây”.

Bộ mặt vừa gian xảo vừa đắc ý như con cáo nhỏ của cô thật thú vị, Đình Nam chỉ muốn đưa tay vò nát biểu cảm kia của cô thôi. Nhưng anh vẫn kiềm lại được, tiếp tục truy hỏi tiếp.

“Em méc anh về em chuyện này rồi”. giọng nói của anh có chút cứng ngắc.

Hạ Yên không phát hiện ra điểm kỳ lạ gì trong giọng nói của Đình Nam, vô tư kể tiếp.

“Tất nhiên là không thể nhờ vả một cách thẳng thừng được, em mà lại làm chuyện mất mặt đó sao. Em chỉ kể sơ qua tình hình thực tế thôi, sau đó khéo léo nói đến chuyện của chị gái em. Nói chung anh ấy là người thông minh, chắc chắn đoán được em muốn gì mà”.

Gương mặt Đình Nam có chút thâm trầm khó đoán làm Hạ Yên hơi sợ. Cô tự ý thức kiểm điểm lại một lượt, mình không nói sai điều gì mà.

Đình Nam cảm thấy dễ cô nghĩ thêm nửa ngày nửa cũng không thấy được vấn đề ở đâu đâu, anh có chút tức giận bởi sự chậm hiểu của cô. Ra ngoài thì thông minh lanh lợi thế mà về nhà lại ngu ngơ là sao.

“Em tin tưởng Lam Hàm như vậy sao”.

Hạ Yên suýt chút nữa buột miệng nói là “đương nhiên”, nhưng cô nhát gan sao mà dám nói thật. Hạ Yên nhìn nhìn anh một lát, không đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng mà cô là ai chứ, kinh nghiệm nhiều năm cho cô biết đối với những tình huống như thế này, chỉ cần nịnh nọt là có thể an toàn vượt qua.

“Tất nhiên là không rồi, anh nghĩ tại sao mà em phải kể lại mọi chuyện cho anh biết chứ. Còn không phải là em vô cùng xem trọng anh hay sao”.

Lời nói của cô thành công khiến tâm tình Đình Nam nhảy vọt, anh xoa xoa đầu cô đầy hài lòng.

“Dậy đi, anh đưa em đi ăn lẩu”.

Lẩu, nghe có vẻ ngon, nhưng mà:

“Em đang giảm cân”. Cô lên tiếng một cách yếu ớt.

Đình Nam xách cô dậy, véo véo chút mỡ thừa ở bụng cô, cười đầy xấu xa.

“Không sao đâu, anh ôm vừa tay”.

“Luuu mạnh”. Hạ Yên xấu hổ nhưng chỉ cắn răng mắng anh được hai tiếng.

Nhìn một bàn đồ ăn phong phú trước mắt, Hạ Yên không ngừng nuốt nước bọt. Đã bao lâu rồi cô không được ăn ngon như thế này chứ, thật là muốn khóc quá đi.

“Cắt cái biểu cảm thèm ăn của em vào đi, người ta nhìn vào lại tưởng anh bỏ đói em”.

Đình Nam không chút khách khí si nhục cô, nhưng Hạ Yên chẳng thèm quan tâm, bây giờ trong mắt cô chỉ toàn món ngon mà thôi.

Đình Nam lắc đầu ngao ngán, là ai lúc này sống chết không chịu đi ăn lẩu, vậy mà bây giờ lại có vẻ như sống chết không chịu rời mắt khỏi đám thức ăn kia chứ.

Thức ăn trong nồi lẩu đã chín, không cần Đình Nam nhắc, Hạ Yên nhanh tay gắp những thứ mình thích ăn.

“Em ăn từ từ thôi, mới tháng trước anh dẫn em đi ăn một lần rồi mà.”

“Cũng đã gần một tháng rồi”. Ý cô là đã lâu rất lâu rồi nên cô mới thèm, chứ không phải cô ham ăn đâu nhá.

Đình Nam biết có nói cũng không nói lại cô đâu, người nào đó bây giờ đã bị đồ ăn xống lên não, chẳng còn khả năng suy nghĩ trước khi nói.

Hai người kêu rất nhiều đồ nhúng, mực, tôm, thịt bò, nấm, cả một bàn chật kín đồ ăn, nhưng chẳng mấy chốc đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Hạ Yên ăn đến là hạnh phúc, hai mắt cô híp lại, miệng cười vui vẻ thưởng thức vị cay nồng nàn của nước lẩu. Đúng là mỹ vị trần gian mà. Hồi xưa lúc còn ở Hạ gia, Hạ Lập Quân rất hiếm khi cho cô ăn cay, một phần vì lo ngại sức khỏe của cô, phần còn lại là do đầu bếp trong nhà toàn chuyên trị những món ăn thanh đạm, cô có muốn ăn cũng không biết kiếm đâu ra.

Vì ăn quá no nên Đình Nam đề nghị hai người đi dạo một vòng cho dễ tiêu hóa. Hạ Yên được ăn ngon nên cái gì cũng đồng ý với anh hết, vui vui về về

theo anh đi bộ quanh bờ sông. Trời mùa thu se se lạnh, nhưng lúc này cô đã ăn quá nhiều món cay nên lại cảm thấy hơi nóng. Hạ Yên đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều cặp tình nhân cũng đến đây đi dạo. Bạn gái nhỏ nấn nẹp mình trong áo khoác của bạn trai, tình tứ không để đầu cho hết. Cô nhìn lại mình và Đình Nam, mặc dù đi gần nhau nhưng mỗi người nhìn một hướng, ngay cả nắm tay cũng chẳng có chứ đừng nói gì là ôm ấp thế kia.

Đình Nam chậm rãi đi từng bước, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh thiếu thiếu gì đó, anh ngoảnh đầu nhìn lại mới thấy Hạ Yên đã bị anh bỏ một quãng khá xa.

“Sao vậy”. Anh thả chậm tốc độ lại đợi cô.

Hạ Yên chạy lên phía trước nắm lấy tay anh.

“Anh đi nhanh quá sao?”.

Hạ Yên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, Đình Nam có đôi mắt rất đẹp, sâu thẳm lại mênh mông, khiến người khác như bị chìm đắm trong đó. Cô cảm thấy từ khi hai người đi dạo anh có điều gì đó khác thường, nhưng không hiểu là khác thường ở chỗ nào.

“Anh có chuyện gì vậy”. Cô không đoán già đoán non nữa mà quyết định hỏi thẳng.

Đình Nam giật mình bởi sự nhạy cảm của cô, anh luôn tự nhận mình đã che giấu rất tốt rồi.

“Bị em nhìn thấy rồi sao”. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi.

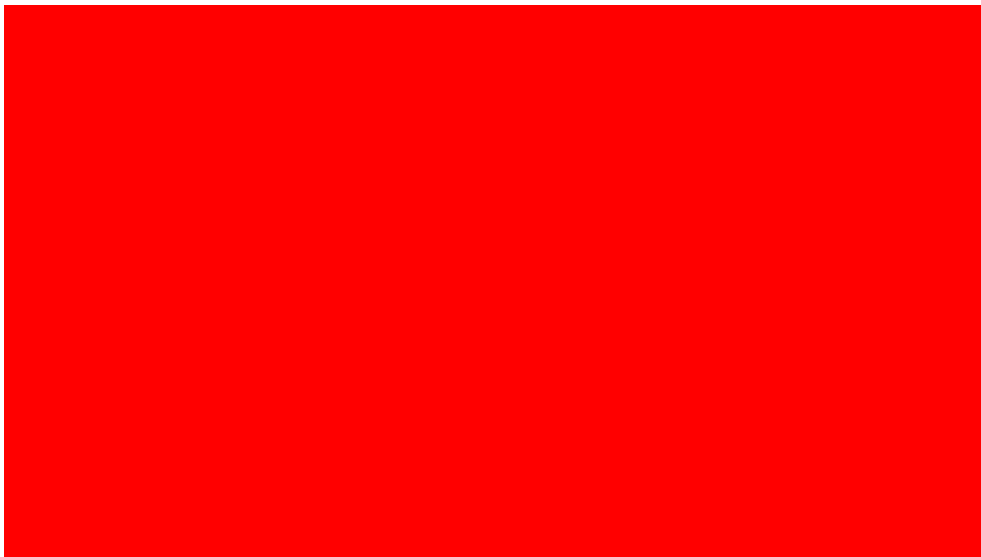
Giọng anh như thói miên người khác, Hạ Yên chỉ biết gật gật đầu.

Đình Nam dẫn cô tiếp tục đi dạo, hai người sánh bước bên nhau đi từng bước nhỏ, anh vừa đi vừa kể cho cô nghe rất nhiều chuyện thời anh còn nhỏ, kể về cô nhi viện, kể về ba mẹ trong ký ức mơ hồ của anh. Hạ Yên cảm nhận được tâm tình anh biến đổi, anh luôn là người che giấu rất tốt, nhưng cô biết anh vẫn nhớ về gia đình thật sự của mình, gia đình đã vất bỏ anh từ khi anh mới chỉ là một đứa bé 4 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lúc Hạ Yên thức dậy thì đã gần trưa, hôm nay cô không có tiết học nên thoải mái ngủ. Thế nhưng giấc ngủ của cô lại chấp chôn mông lung, mãi đến gần sáng mới ngủ sâu được.

Lời nói của Đình Nam hôm qua thực sự khiến cô phải suy nghĩ. Hạ Yên lấy laptop ra, cô nhanh chóng gõ vài chữ vào khung tìm kiếm, chỉ vài giây sau đã xuất hiện rất nhiều kết quả về tập đoàn Đình thị lấy lưng trên thế giới.

Trong thành phố C này, chỉ cần nhắc đến Đình gia thì không ai không biết. Hạ Yên đã từng đến dự tiệc tại đây một vài lần, chủ yếu là đi theo Hạ Lập Quần xã giao. Vòng tròn thượng lưu này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cô có nằm mơ cũng không ngờ được một ngày nào đó Đình Nam bên cạnh cô và Đình gia quý quai kia có quan hệ với nhau.

Đình gia là một gia tộc lớn, con cháu các đời đều nắm giữ vị trí quan trọng trong hai giới chính thương, vị thế ngày càng vững chắc. Gia phả của gia đình họ ngày cả người ngoài cũng có thể đọc vanh vách, nhưng chưa bao giờ nghe nói Đình gia có một đứa con trai thất lạc nào cả. Người nắm vai trò chính

trong Đình gia vẫn là Đình Duy Tự, năm nay tuy đã hơn 70 tuổi nhưng vẫn vô cùng uy mãnh, tự mình đưa ra mọi quyết sách trong gia đình. Hạ Yên vẫn nhớ rõ ông lão hiền lành có nụ cười phúc hậu này, nhưng chuyện lần này cô lại có nhiều điều lo lắng.

Con cháu đời sau toàn nhân vật kiệt xuất, chắc chắn không thể nào thiếu người thừa kế mà đi tìm lại đứa cháu đã thất lạc mấy chục năm nay. Còn nếu thực sự muốn tìm lại con cháu thì vì sao lại giữ bí mật mà không công khai tìm kiếm chứ. Hạ Yên đọc những tin tức trên mạng, càng đọc càng mệt mỏi. Cô quyết định không suy đoán lung tung nữa, mọi chuyện đều phải dựa theo quyết định của Đình Nam thôi.

Khi tài xế chở Hạ Yên đến công ty nhà mình thì đã qua giờ nghỉ trưa. Bảo vệ thấy tiểu thư nhà mình đến thì ngay lập tức thông báo cho lễ tân tiếp đón cô.

Hạ Yên không có tâm tình tốt, đi thẳng một đường đến thang máy chuyên dụng của Đình Nam mà không đoái hoài gì đến dáng vẻ nịnh nọt lấy lòng của mấy cô gái quây lễ tân. Thang máy đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lên đến nơi cô muốn đến.

Thư ký của Đình Nam thấy người đến là Hạ Yên thì vội vàng ngăn cản cô lại.

“Hạ tiểu thư, Đình tổng đang gặp khách hàng, xin cô đợi một lát. Tôi sẽ lập tức thông báo cho Đình tổng”.

Hạ Yên tuy nóng nảy muốn gặp anh ngay lập tức, nhưng cô vẫn cố nhịn lại được.

“Anh ấy họp khi nào thì xong”.

“Chuyện đó tôi cũng không biết được, xin cô ra phòng khách đợi một lát, tôi sẽ lập tức thông báo cho Đình tổng”. Thư ký ấy náy trả lời, mặt cúi gằm xuống không dám nhìn cô tiểu thư nổi tiếng khó chiều này.

Hạ Yên nhìn dáng vẻ của cô thư ký trước mặt mình mà không ưa chút nào, lúc nào cũng tỏ vẻ khép nép sợ hãi, không biết trong lòng đang chửi cô thành cái dạng gì rồi cũng nên. Cô lờm cô thư ký một cái, không nói lời nào đi ra phòng khách ngồi chờ.

“Cô muốn uống gì ạ”. Thư ký hoàn hồn vội vàng chạy đến bên cạnh Hạ Yên hỏi.

“Ồ đây có whisky không”. Hạ Yên thực sự cần thứ đó lúc này để làm tê liệt đầu óc của bản thân, không suy đoán lung tung nữa.

“Dạ, cô nói gì ạ”. Thư ký toát mồ hôi lạnh, vị tiểu thư này thật là khó chiều mà, ở phòng làm việc mà lại đòi uống rượu.

Hạ Yên nhìn vẻ khó xử của cô thư ký mà chán nản, cô buồn bực nói:

“Cho tôi nước suối được rồi”.

“Vâng, xin cô đợi một lát ạ”.

Hạ Yên ngồi trên sofa đợi mà hai mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng làm việc của Đình Nam. Cô biết bản thân mình kích động, hôm qua nghe anh kể chuyện này cô chỉ ngạc nhiên thôi, nhưng hôm nay tâm tình lại chuyển biến khác hẳn. Cô lo anh sẽ trở về với gia đình mình mà rời xa cô, nhưng trong lòng lại thực sự mong anh tìm lại được ba mẹ của mình. Hai luồng suy nghĩ trong đầu cô không ngừng đấu đá lẫn nhau không phân thắng bại, thế nên cô mới tức tởm đến đây, hy vọng nhìn thấy anh thì tâm trạng sẽ tốt hơn một chút. Hạ Yên, mày đúng là càng ngày càng không có tiền đồ mà.

“Yên Yên, sao em lại ở đây”.

Đình Nam mở cửa tiễn vị lão thái gia của Đình gia ra về thì không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Yên. Thình thoàng cô cũng đến công ty chơi, nhưng đến mà không báo trước như vậy thì quả là lần đầu tiên.

Hạ Yên nhìn Đình Nam và Đình lão gia đang đi bên cạnh anh mà ấp úng không biết nói thế nào.

“Em...”

Đình Nam cảm thấy cô có điểm kỳ lạ, anh nhanh chóng nói lời tạm biệt với vị khách không mời mà đến hôm nay.

“Đình lão gia, ngài cứ về trước đi. Chuyện hôm nay cháu sẽ suy xét”.

Đình Duy Tự lặng lẽ nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình rồi lại nhìn cậu thanh niên bên cạnh ông. Đôi mắt già nua hơi nheo lại, ông muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng mở miệng chỉ là những lời khách sáo bình thường.

“Ta hy vọng cháu sẽ nghĩ kỹ lời đề nghị của ta”.

Hạ Yên im lặng nhìn theo bóng dáng Đình lão gia cùng thư ký của ông đi về, khi nhìn thấy họ đã vào thang máy cô mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Về căng thẳng của cô đều bị Đình Nam thu vào mắt, anh dẫn cô vào phòng làm việc của mình, khóa trái cửa lại.

“Sao em lại đến đây vậy”.

Vừa vào cửa anh đã ngay lập tức hỏi ra thắc mắc trong lòng mình từ nãy đến giờ.

Hạ Yên không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại:

“Sao ông ấy lại ở đây”. Cùng một câu hỏi, chỉ khác chủ thể được nói đến.

Đình Nam mở ngăn kéo, lấy ra một thanh sô cô la không đường đưa cho cô.

Hạ Yên cầm lấy thanh kẹo, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm mọi biểu cảm của Đình Nam, không bỏ qua dù một chi tiết nhỏ nhất.

“Công ty có kế hoạch hợp tác với Đình thị, ông ấy đến đây để bàn về hợp đồng với anh”.

“Chỉ có vậy thôi”. Cô nghi ngờ hỏi lại anh.

Đình Nam bật cười vì thái độ lo lắng được mắt của cô, một lần nữa gật đầu khẳng định.

“Chứ em nghĩ còn có lý do nào khác nữa”.

Hạ Yên nhận được câu trả lời như mong muốn, nhưng ánh mắt cô lại tối sầm lại. Cô biết anh nói dối, nào có ai đi bàn hợp tác lại chỉ đi có một mình như thế, ít nhất cũng phải cả đoàn người hỗ trợ, đó là còn chưa kể với vị thế của Đình thị thì chỉ sợ người phải đến tận công ty họ bàn chuyện là Đình Nam mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Trương Kỳ là thư ký của Lam Hàm từ khi anh mới bước chân vào con đường chính trị, thế nên có thể nói anh rất hiểu rõ con người vị thị trưởng đương nhiệm của thành phố C này. Nhưng lần này thì khác, là Lam Hàm thay đổi hay vốn dĩ con người anh ta thích lo chuyện bao đồng mà thư ký như anh không biết.

“Thế nào rồi”. Lam Hàm nhàn nhạt hỏi.

Trương Kỳ thành thật báo cáo kết quả điều tra.

“Đã điều tra rồi thư thủ trưởng. Lý Tư từ 3 năm trước mới chuyển công tác về đại học C. Bà cô ta là phó phòng Quản lý Lâm nghiệp của thành phố, cũng gọi là có chút vai vế, thế nên cô ta ở trường học vô cùng phách lối, ngay cả hiệu trưởng cũng phải nể cô ta vài phần. Còn chuyện chèn ép sinh viên...” Trương Kỳ nói đến đây thì không dám nói tiếp nữa.

Lam Hàm từ nãy đến giờ vừa lật công văn vừa nghe thư ký báo cáo. Tự nhiên Trương Kỳ ngập ngừng khiến anh phải rời mắt khỏi tài liệu, ánh mắt sắc bén nhìn cấp dưới của mình.

“Sao không nói tiếp”.

Trương Kỳ xưa nay vốn thân trọng Lam Hàm vô bờ bến, mệnh lệnh của anh chưa bao giờ Trương Kỳ có chút mảy may nghi ngờ, nhưng lần này lại có chút không biết làm sao cho phải.

“Chuyện này... tôi không biết có thật hay không, vì chỉ là tin đồn giữa học sinh trong trường mà thôi”.

“Nói đi”.

Trương Kỳ cắn răng nói tiếp:

“Đanh tiếng của Hạ Yên tiểu thư ở trong trường không được tốt lắm. Mọi người đều nói cô lạnh lùng khó gần, chỉ tỏ ra thân thiết với những người nhiều tiền, một bộ phận khác lại cho rằng cô suốt ngày đi quyến rũ nam sinh khiến họ không tập trung học hành được. Chuyện này cũng chỉ là đồn đại lung tung, không có bằng chứng xác thực, nhưng Lý Tư vì thế đối với Hạ tiểu thư có điểm không hài lòng. Trong giờ học luôn tìm cách chèn ép cô ấy. Vụ điểm thi học kỳ là một trong số đó”.

Lam Hàm càng nghe sắc mặt càng đen lại. Khi anh mở miệng thì giọng nói đã lạnh đến cực điểm.

“Ý cậu là còn nhiều chuyện khác nữa sao”.

“Không chỉ môn Lý Tư đảm nhiệm, những môn khác của Hạ Yên cũng bị Lý Tư can thiệp không ít, cho dù không đánh rớt thì điểm cũng vô cùng thâm”.

Lam Hàm nghe xong thì cười lạnh một tiếng.

“Người của Hạ gia mà cô ta cũng dám đụng vào. Chán sống rồi chắc”.

Trương Kỳ nghe đến đây thì cũng biết được cô giáo Lý gì đó kia nhất định không có kết cục tốt. Ai bảo ra tay chèn ép người ta mà không điều tra kỹ càng họ hàng ba đời chứ. À mà không, cuộc sống đúng là ngày càng khó khăn mà, xem ra thời buổi này còn phải tìm hiểu cả anh rể, em dâu, họ hàng thân thích các kiểu thông gia nữa mới an tâm.

3 giờ chiều Lam Hàm có hội nghị với cán bộ các ban ngành trong thành phố, phân phó thư ký một số việc quan trọng, anh cùng Trương Kỳ ngay lập tức rời khỏi văn phòng làm việc.

“Lam Hàm, lâu quá rồi không gặp cháu”.

Nghe tiếng gọi mình, Lam Hàm bèn quay đầu lại.

“Chú Đình, dạo này chú vẫn khỏe chứ ạ”.

Người này là Đình Nghĩa Thư, là bạn chiến đấu một thời với ba anh. Quan hệ giữa Lam gia và Đình gia cũng vì thế mà vô cùng thân thiết.

“Người già như chú thì còn khỏe được bao lâu chứ. Mấy hôm nữa phải tìm ba cháu chơi vài ván cờ mới được”. Đình Nghĩa Thư cười sáng khoái nói.

“Ba cháu mấy hôm nay cũng nhắc chú suốt. Chú mà đến thì ông ấy vui phải biết. Mà chú đến đây có chuyện gì không ạ”.

“Chú thì có chuyện gì chứ. Trong quân đội có chút phiền phức nên lão già này phải tự mình đến đây một chuyến thôi”.

Nói đến vấn đề này lại khiến Đình Nghĩa Thư cảm thán một hồi, cứ mỗi lần nói chuyện quân đội là ông có thể nói cả ngày không chán. Lam Hàm hiểu tính vị tướng bối này nên rất biết điều im lặng lắng nghe.

“Làm mất nhiều thời gian của cháu quá, mau mau đi họp đi, không mọi người phải đợi bây giờ”. Đình Nghĩa Thư cuối cùng cũng nhớ ra thằng cháu này bây giờ đã là Thị trưởng, làm gì có thời gian tán dóc với ông mấy chuyện còn con con này chứ.

“Vậy cháu xin phép đi trước”.

Lam Hàm chào tạm biệt Đình Nghĩa Thư, vừa định quay người bước đi thì bị gọi lại.

“Đứng rồi, vợ cháu...”

Nghe đến Đình Nghĩa Thư nhắc đến Hạ Vũ Thường thì Lam Hàm không khỏi có chút khó chịu, tuy nhiên thần sắc bên ngoài vẫn thản nhiên như thường.

“Vợ cháu có chuyện gì vậy ạ”. Anh hỏi lại.

Đình Nghĩa Thư nửa muốn nói nửa không, cuối cùng ông tặc lưỡi cho qua.

“Không, không có chuyện gì đâu, chỉ là hôm trước chú nhìn thấy một người rất giống vợ cháu. Không ngờ trên đời này người với người lại có thể giống nhau đến thế”.

Hạ Vũ Thường chạy trên máy chạy bộ một lúc đã thấm mệt, bèn ngồi xuống ghế sofa trong phòng tập nghỉ ngơi.

Jack thấy vậy liền cầm khăn lông lau mồ hôi cho cô ta.

Hạ Vũ Thường nhắm mắt hưởng thụ đãi ngộ chỉ mình cô có được này, thân thể thoải mái khiến tâm tình cũng vui lên hẳn. Khăn lông mềm mại chà xát nhẹ nhàng lên da mặt cô, bàn tay Jack còn không ngừng xoa bóp một vài huyệt đạo xung quanh cổ khiến gân cốt cô như được giãn ra. Cảm giác dễ chịu khiến Hạ Vũ Thường không kiềm được mà than nhẹ một tiếng.

“Thoải mái sao”. Jack kề sát bên tai cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm”.

Bàn tay trên cổ Hạ Vũ Thường bắt đầu không an phận, khẽ mò xuống phía dưới, cách lớp vải mỏng mỏng manh mê hoặc no tròn trước ngực cô. Thủ pháp của anh ta rất tốt, chỉ vài động tác nhỏ đã khiến người phụ nữ kia không ngừng vận vẹo cơ thể, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Như chợt nhớ ra chuyện gì, Hạ Vũ Thường đang nhắm mắt hưởng thụ đột nhiên bật dậy, gạt bàn tay đang làm loạn trên cơ thể mình ra.

“Hôm nay không được, em phải về sớm có việc”.

Jack vẫn không từ bỏ, thân hình cường tráng kề sát người Hạ Vũ Thường, giọng nói mập mờ như có lửa.

“Lâu lắm rồi chúng ta không làm, anh nhớ em muốn chết rồi”.

Hạ Vũ Thường không phải là không thêm muốn, cô cũng mấy ngày nay không làm, lúc này lại còn bị Jack sờ xoạc một hồi lâu, cơ thể cũng đã sớm nóng rực. Nhưng hôm nay cô có chuyện quan trọng không thể không về nhà lớn của Lam gia một chuyến.

“Không được, để mai em sẽ đền bù cho anh. Hôm nay thực sự là không thể”.

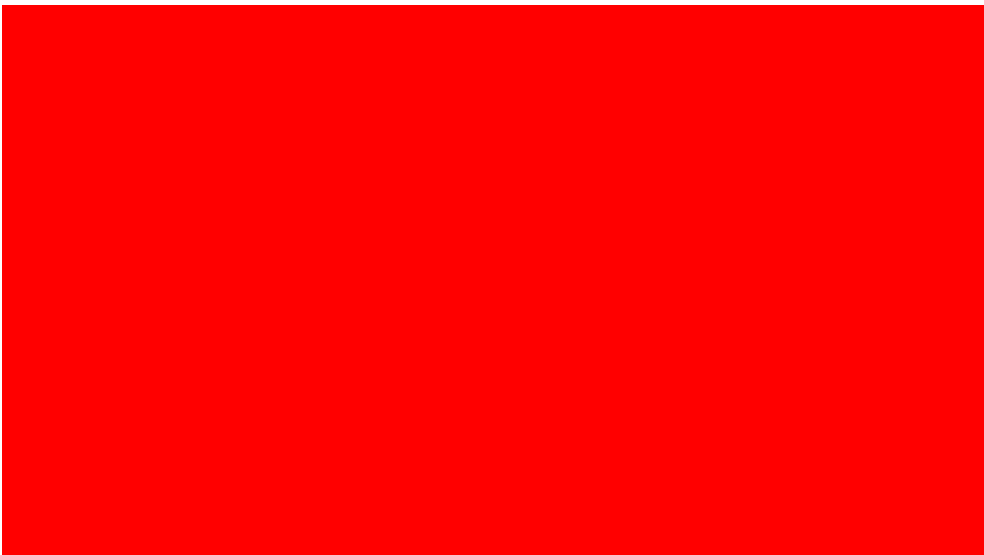
Hạ Vũ Thường vừa nói xong đôi môi đã bị Jack điên cuồng cắn mút. Môi lưỡi dây dưa không ngừng khiến hai người muốn dừng mà không dừng được. Chiếc ghế trong phòng tập quá nhỏ, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện mà bọn họ muốn làm.

Trong phòng một mảng xuân tình, da thịt triển miên quấn quýt lấy nhau. Hai con người đối khát đều tìm thấy niềm yêu thích trên cơ thể đối phương, kích thích liên tục khiến Hạ Vũ Thường không còn suy nghĩ được gì nữa, bản năng nguyên thủy của cơ thể đưa cô quyê luôn chuyện mình cần phải làm hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lam gia là một gia đình ba thế hệ truyền thống. Ông nội và ba của Lam Hàm đều tham gia quân ngũ, chỉ mình Lam Hàm là rẽ hướng theo chính trị. Đàn

ông thường chỉ lo sự nghiệp, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà từ trước đến nay đều do một tay bà Từ Mục Chi lo liệu. Từ khi về làm dâu Lam gia đến nay đã mấy chục năm, con trai cũng đã lập gia đình nhưng bà Từ vẫn giữ thói quen lo lắng từng chút một cho mọi người trong nhà, đặc biệt là cậu con trai Lam Hàm của bà. Nó kết hôn sớm khiến bà bớt lo, nhưng người con dâu Hạ Vũ Thường lại là một mối lo khác của bà.

Gia đình con trai không sống chung ở nhà lớn với ông bà và ba mẹ, bà cũng không còn cách nào khác, đó là tự do của con cái. Thế nhưng ai đòi cả tháng trời không về nhà thăm ba mẹ lấy một lần, sống chung một thành phố chứ có phải xa xôi gì đâu. Lam Hàm bận rộn công việc bà đành chịu, nhưng con dâu không đi làm mà cũng chẳng mấy khi về thăm nhà được một lần. Tuổi trẻ thích tự do, bà biết vậy nhưng vẫn không thể nào để mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm được.

Hôm nay bà có hẹn với mấy người bạn cũ chơi đánh bài, sẵn tiện rủ con dâu đi cùng. Vừa để tình cảm mẹ con thân thiết hơn, vừa là muốn dẫn con dâu ra ngoài chơi cho khuấy khỏa, cả ngày không đi làm ở nhà cũng chán. Bà Từ Chi Mục suy tính kỹ càng là thế, nhưng không thể ngờ được rằng bây giờ chỉ có một mình bà đang ngồi trong phòng khách nhà con trai, còn con dâu thì không thấy bóng dáng đâu cả, điện thoại cũng không thèm bắt máy.

“Phu nhân, bà đợi một chút đi ạ, chắc cô chủ cũng sắp về rồi”. Chị Vu, người giúp việc trong nhà vừa đưa trà lên vừa trò chuyện đôi câu.

“Tôi cũng mong là như vậy, chứ gọi điện không ai bắt máy khiến tôi cứ cảm thấy lo”. Bà Từ Chi Mục nhấp một ngụm trà cho nhuận giọng, thuận tiện than thở đôi câu.

Chị Vu là người thật thà, bình thường trong nhà không có ai để nói chuyện, nay gặp được người tâm sự chị vui còn không hết, liên tục kể mọi chuyện trong nhà cho bà Từ nghe.

“Cô chủ hôm nào cũng đi tập thể dục giữ dáng, cô ấy chăm chỉ lắm, ngày nào cũng đi từ sáng đến tối mới về. Hèn chi vóc dáng đẹp như vậy”.

Ai ngờ bà Từ càng nghe càng cảm thấy khó chịu. Con trai bà ở bên ngoài cực khổ làm việc, con dâu thì suốt ngày chỉ biết làm đẹp, nhà cửa không chịu chăm sóc cho ổn thỏa, ngay cả đến con cũng không chịu sinh. Lấy vợ như vậy thì lấy về làm gì chứ. Tuy khó chịu trong lòng, nhưng bà không thể hiện rõ ra mặt, chỉ nhẹ nhàng nói bằng quơ.

“Bọn trẻ chúng nó vốn thích làm đẹp mà, được như vậy là tốt, nhưng không lẽ ngày nào Vũ Thường cũng không ở nhà như thế này sao”.

Chị Vu nghe vậy thì nói hết bao suy nghĩ trong lòng bấy lâu nay:

“Tôi cũng thấy hơi lạ, ngày nào cô ấy cũng ra ngoài suốt, nói là tập thể dục, chứ ai biết là làm cái gì. Bà cứ nghĩ mà xem, có ai lại tập thể dục cả ngày như vậy, có mà mệt chết mất. Nhiều khi cậu chủ Lam về rồi mà cô chủ còn chưa về nữa cơ. Người chồng như cậu ấy thật là tốt hiếm thấy đấy bà ạ. Buổi sáng cậu ấy đi làm thì cô chủ còn chưa dậy, tối về thì hoặc là cô chủ đã ngủ, còn không thì là cô ấy ra ngoài chưa về. Vậy mà tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy nói một lời cần năn to tiếng với cô chủ cả. Bây giờ người tốt tính như cậu ấy không còn nhiều đâu”.

Bà Từ càng nghe thì con tức giận trong lòng càng lớn. Hôm nay cho dù phải ở đây đến khuya thì bà cũng nhất định phải nói chuyện với con trai và con dâu cho bằng được. Ai đòi lại để gia đình như thế này cơ chứ, vợ chồng gì mà cả ngày đều không có ai ở nhà, đến gặp nhau cũng khó thì làm sao mà hòa thuận được. Với tính cách của con trai bà thì chỉ sợ không phải nó không nói nóng mà là lười quan tâm thôi. Cuộc sống vợ chồng sao tránh khỏi những cãi vã thường ngày, nhưng tha to tiếng còn hơn, chứ cứ bình lặng như vậy thì lại càng nguy hiểm.

Khó khăn lắm Đình Nam mới mua được vé xem triển lãm tranh cho Hạ Yên. Cô háo hức gọi điện cho Hạ Vũ Thường, kỳ lạ là không ai bắt máy cả. Thôi, mang đến nhà cho chị ấy luôn vậy, dù sao hôm nay cô cũng có thời gian.

Chị Vu giúp việc vừa mở cửa, nhìn thấy người đến là cô thì gương mặt không giấu được sự thất vọng. Hạ Yên không hiểu vì sao, mơ mơ hồ hồ đi vào nhà.

Đến khi nhìn thấy người đang ngồi trong phòng khách, cô chỉ biết...

“Bác Từ, cháu chào bác ạ”. Hạ Yên vội vàng lễ phép chào hỏi để che đi sự lúng túng của bản thân.

Từ Mục Chi nhìn cô gái trước mặt, càng nhìn càng thấy đẹp. Hạ gia có hai cô con gái, ban đầu bà chọn Hạ Vũ Thường làm con dâu chính là vì nhìn thấy sự điềm đạm chín chu trong từng hành động nhỏ của cô ấy. Còn người con gái út này thú thực bà không chú ý nhiều. Một phần cũng vì năm ấy cô bé còn nhỏ quá, bằng đi mấy năm không gặp đã lớn thế này rồi.

“Cháu là Hạ Yên đúng không, lớn nhanh quá, bác sắp không nhận ra mất rồi”.

Hạ Yên gượng cười, mặc dù hai nhà là thông gia, nhưng cô rất ít khi gặp bà Từ, hôm nay bất gặp ở đây lại càng thêm lúng túng, không biết làm sao cho phải.

“Cháu đến chơi với chị sao”.

“Dạ, chị Vũ Thường rất thích xem tranh, hôm nay cháu mang vé xem triển lãm tranh của thành phố cho chị ấy”.

Vừa nói Hạ Yên vừa đưa mắt nhìn khắp nhà, thắc mắc hỏi:

“Nhưng chị cháu không có nhà ạ”.

“Ừ, bác có hẹn trước với nó rồi, không biết có chuyện gì mà bây giờ chưa về nữa”.

Nghe được trong giọng nói bà Từ có chút bức dọc, Hạ Yên trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Hạ Vũ Thường.

“Bác có thích xem tranh không ạ”. Hạ Yên đổi đề tài một cách vụng về.

Nhìn cô bé trước mặt dè dặt nói chuyện với mình, bà Từ Mục Chi cũng không đành lòng làm khó, dù sao thì chuyện gia đình con trai bà thì có liên quan gì đến Hạ Yên đâu chứ.

“Có, hồi trẻ bác cũng thích vẽ lắm, thế nhưng từ khi có gia đình thì bận bịu nhiều thứ, lâu rồi chưa từng đụng đến bút màu nữa rồi”.

Hạ Yên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiếp lời bà.

“Thế nên chị Vũ Thường mới một mực nhờ cháu tìm mua vé xem triển lãm đấy ạ. Xem ra là muốn cùng đi xem với bác rồi. Bác thích tranh như thế thì không thể bỏ qua lần triển lãm này đâu ạ. Cháu nghe nói có nhiều họa sĩ nổi tiếng tham gia lắm đấy”.

Nghe đến tranh là ánh mắt bà Từ Mục Chi sáng hẳn lên, giọng nói cũng hào hứng hơn.

“Nhất định bác phải đi xem rồi. Vé xem khó mua lắm, lần này làm phiền cháu quá rồi”.

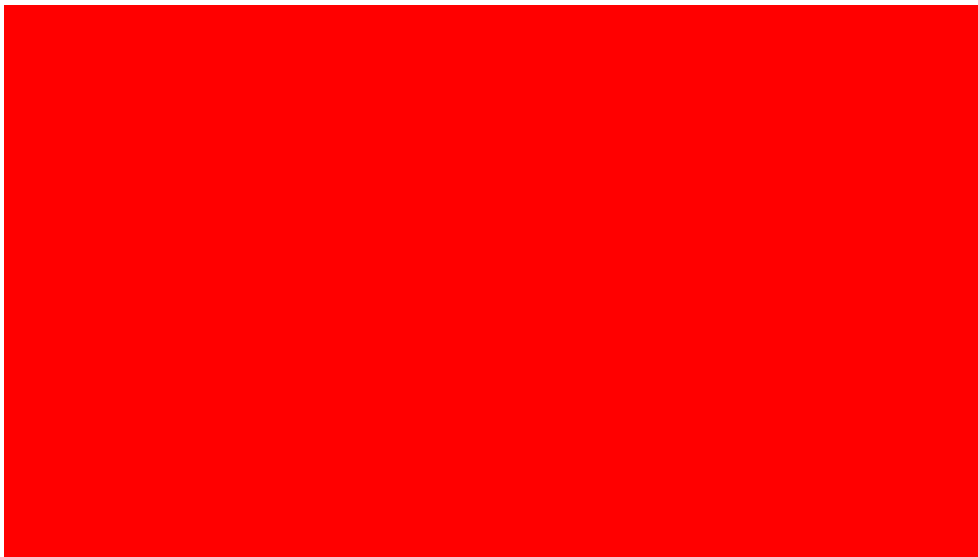
“Không phiền, không phiền đâu ạ. Bác là trưởng bối trong nhà, cháu đương nhiên phải nên làm vậy rồi”.

Lời nói khéo léo của Hạ Yên khiến bà Từ càng nghe càng hài lòng. Đúng là con gái Hạ gia có khác, từ nhỏ được dạy dỗ cẩn thận, đến cách nói chuyện cũng dễ nghe như vậy. Sao hai chị em mà lại khác nhau nhiều đến thế, không phải bà có ý so sánh, nhưng Hạ Vũ Thường ngay cả lấy lòng bà cô ta cũng không muốn chứ đừng nói đến việc quan tâm sở thích ngày xưa của bà. Người con dâu này, bà không biết phải làm sao mới tốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hạ Vũ Thường chạy về đến nhà thì đã hơn 9 giờ tối. Jack đây đưa không chịu để cô về, đang lúc ý loạn tình mê khiến cô quên hết mọi thứ, đến khi nhớ đến cuộc hẹn với mẹ chồng thì đã quá muộn rồi. Trên đường đi cô không ngừng gọi điện về nhà, nhưng điện thoại bàn không ai bắt máy, di động của bà Từ cũng không mở. Tâm trạng lo lắng bất an, cô sợ sệt tìm chìa khóa mở cửa vào nhà.

Cả phòng khách mở đèn sáng trưng, không thấy bóng dáng bà Từ Mục Chi đâu cả, chỉ có một mình Lam Hàm điềm nhiên ngồi xem tài liệu trên sofa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lam Hàm ngẩng mặt lên nhìn Hạ Vũ Thường, đem hết biểu tình lo sợ của cô ta thu vào mắt. Thế nhưng anh lại không hề cảm thấy tức giận về chuyện ngày hôm nay. Anh vừa đi làm về đã thấy mẹ ngồi sẵn ở nhà đợi mình, chưa kịp để anh mở lời bà đã lên lớp giáo dục anh một bài về việc giữ gìn hạnh phúc gia đình, về trách nhiệm của người chồng, sẵn tiện bóng gió về việc để vợ mình cả ngày ở ngoài đường mà người làm chồng như anh cũng không thèm đoái hoài gì cả. Lam Hàm chịu đựng mẹ mình nói một lúc lâu, sau đó hết lòng trấn an để bà chịu ra về trước. Giải quyết xong đầu đó, anh bình tĩnh lấy công văn ra đọc, sẵn tiện chờ người được gọi là vợ của mình về.

Hạ Vũ Thường giật thót mình khi thấy Lam Hàm đợi sẵn mình ở phòng khách. Theo trí nhớ của cô thì kết hôn bao nhiêu năm qua chưa bao giờ anh ta đợi mình như vậy. Cô đang định đi lướt qua anh ta để về phòng thì nghe Lam Hàm gọi mình lại.

“Nói chuyện với tôi một lát đi”.

Hạ Vũ Thường nhìn một lượt khắp phòng khách, không hề có dấu hiệu của người lạ ở đây, cô tỏ vẻ chán chường ngồi xuống đối diện với Lam Hàm. Cảm xúc lo lắng lúc này đã không cánh mà bay, cô bình tĩnh suy nghĩ lại, bà Từ không còn ở đây, Lam Hàm chắc chắn sẽ không khởi binh vấn tội hỏi cô sao bây giờ mới về. Nếu vậy thì cô việc gì phải e sợ nữa.

“Tôi sẽ không hỏi cô đã đi đâu”. Lam Hàm nhìn thẳng vào mắt Hạ Vũ Thường, giọng nói khô khốc không một chút cảm xúc nào.

Hạ Vũ Thường cực kỳ chán ghét bộ mặt này của anh ta, lúc nào cũng tỏ vẻ cao cao tại thượng, không biết người như anh ta có khi nào bị kích động bởi thất tình lục dục không. Làm vợ chồng suốt 6 năm, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thẳng vào mắt cô nói chuyện, nhưng đôi mắt lại đen láy, trong suốt không gợn chút xúc cảm nào cả.

“Ngôi nhà này tôi sẽ để lại cho cô, tài sản chung sau khi kết hôn chúng ta sẽ chia đôi, nếu cô còn có yêu cầu nào khác thì ngày mai có thể thảo luận với luật sư của tôi”.

Hạ Vũ Thường tròn tròn mắt nghe từng lời từ miệng Lam Hàm thốt ra.

“Anh đây là có ý gì”. Giọng nói hơi run nhưng thái độ của Hạ Vũ Thường rất chắc chắn, cô không tin những gì mình vừa nghe là sự thật.

Lam Hàm chán ghét không thể nhìn nổi gương mặt giả tạo của Hạ Vũ Thường, ánh mắt anh chuyển qua hướng khác, nhìn qua cửa kính sát đất, thấy rõ ánh đèn lấp lánh rực rỡ của thành phố về đêm.

“Tôi với cô ly hôn”.

Hạ Vũ Thường bị lời nói đó làm cho giật mình, nhưng rất nhanh cô đã lấy lại được vẻ thản nhiên cao quý thường ngày. Sở dĩ cô ở bên ngoài dám làm loạn lung tung như vậy, bởi vì cô tin chắc rằng Lam Hàm sẽ không dám ly hôn với mình. Tình cảm vợ chồng không hạnh phúc thì đã làm sao, chẳng phải là bọn họ tuy lạnh nhạt nhưng vẫn bên nhau suốt 6 năm qua hay sao.

“Ly hôn, anh chắc chứ”. Thái độ Hạ Vũ Thường đầy vẻ thách thức.

Lam Hàm hận không thể dùng tay xé nát lớp mặt nạ giả tạo của Hạ Vũ Thường, người phụ nữ này cho dù trong tình huống nào thì cũng chỉ lo bảo vệ danh dự bên ngoài, cô ta có thể can đảm nếm chịu mọi đắng cay ghê lạnh, chỉ để đổi lại ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

“Hạ Vũ Thường, sống như thế này cô thấy hạnh phúc sao”.

Nụ cười trên gương mặt Hạ Vũ Thường bỗng chốc cứng đờ, ánh mắt cô thoáng một tia bi thương không nói lên lời.

“Không hạnh phúc thì đã sao chứ. Ly hôn với tôi sẽ không có lợi cho sự nghiệp chính trị của anh, ngoài tôi ra thì ai có thể hỗ trợ con đường tương lai của anh chứ. Anh dám ly hôn với tôi sao. Lam Hàm, anh sẽ không dám đâu, chỉ có tôi mới xứng đáng với danh hiệu thị trưởng phu nhân, chỉ có tôi thôi, anh hiểu không”.

Lam Hàm càng nghe những lời cuồng ngôn của Hạ Vũ Thường thì trong lòng càng thêm chắc chắn, anh phải rời khỏi người phụ nữ này càng nhanh càng tốt, bớt cho chúng ảo tưởng của cô ta ngày càng nặng thêm.

“Dám hay không thì ngày mai gặp luật sư của tôi cô sẽ rõ”.

Lam Hàm gần như gần từng chữ, nói xong anh lập tức vào phòng thu dọn hành lý ngay trước mặt Hạ Vũ Thường.

Hạ Vũ Thường không tin vào những điều mình thấy, cô đường đường là con gái của Hạ gia cao quý, sao có thể bị người khác bỏ rơi chứ. Cô hét lên vào mặt Lam Hàm

“Tôi nhất định sẽ khiến anh phải hối hận, Lam Hàm, anh đừng mơ có thể bỏ được tôi”.

Lam Hàm dừng mọi hành động đang làm lại, không hề có một chút tức giận, người phụ nữ trước mặt này giờ đây chỉ khiến anh cảm thấy đáng thương mà thôi.

“Hạ Vũ Thường, cô nghe cho rõ đây. Lam Hàm tôi cần một người vợ, chứ không cần một vật trang trí. Cô xem lại bản thân mình đi, ngay cả làm một người con dâu cũng không biết cách cư xử cho mình cao giá lắm sao. Nếu cô cao quý như vậy thì thứ lỗi tôi đây không có số hưởng, phiền cô tự đi tìm cao nhân khác đi”.

Hạ Vũ Thường mặt mày biến dạng, ánh mắt trở lên sắc bén đến rợn người, ngẩng cao đầu tự tin nói.

“Được, anh cứ chờ đó mà xem. Hạ gia nhất định không để cho anh yên đâu”.

Lam Hàm điềm tĩnh đến vậy cũng phải bật cười bởi câu nói ngu ngốc của cô ta.

“Hạ Vũ Thường, cô cho mình là ai chứ. Tôi nhìn cô bao lâu nay cô lại xem tôi là đồ ngốc sao. Chỉ cần tôi nói hết mọi việc cô làm đằng sau lưng tôi cho ba cô biết, thì để xem Hạ gia còn ai đứng về phía cô không nào”.

“Anh, anh đừng nói lung tung”. Hạ Vũ Thường tái mặt vì tức giận chỉ tay vào mặt Lam Hàm.

Lam Hàm từ tốn gạt tay cô ta xuống, thái độ đã nhẫn nại đến cực điểm.

“Đừng chống đối với tôi, không có lợi cho cô đâu. Chúng ta ly hôn trong êm đẹp, tốt cho tôi và cũng tốt cho cả cô nữa. Biết chưa hả”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đình Nam về đến nhà thì đã hơn 11 giờ khuya, phòng khách tối om, anh vừa đưa tay mở đèn lên thì đã bị bóng người trong phòng khách làm cho hết hồn.

“Em muốn dọa chết anh chắc”.

Hạ Yên trừng mắt nhìn nhìn anh, lạnh lùng mở miệng:

“Anh đi đâu mà về muộn như vậy. Đã hơn 11 giờ rồi”.

Đình Nam khó hiểu nhìn cô, công việc anh bận rộn, thường xuyên đi sớm về khuya là chuyện bình thường, nhưng chưa bao giờ cô chờ anh về chứ đừng nói là hỏi dò xem anh đã đi đâu.

“Em làm sao vậy, đã muộn lắm rồi, mau đi ngủ đi”.

“Em hỏi anh đã đi đâu”. Hạ Yên không chịu buông tha, cô chắn trước mặt anh, ép anh trả lời cho bằng được.

Đình Nam khó chịu nhìn cô, giọng nói cũng bất giác lớn hơn.

“Đi dự tiệc xã giao. Em làm sao vậy hả”.

“Ồ đâu”.

Hạ Yên căng thẳng hỏi lại anh, bàn tay cô nắm chặt tà váy, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

Đình Nam bị dáng vẻ này của cô làm cho hoảng hốt, chút bức mình lúc này cũng bay biến hết, anh vội vàng lay lay người cô.

“Yên Yên, em không sao chứ, đang ngủ mơ hả”.

Hạ Yên gạt phắt tay anh ra khỏi người mình, khó chịu nói.

“Ai ngủ mơ chứ, anh mau trả lời em đi. Anh dự tiệc ở đâu hả”.

“Ở Đình gia, chỉ là một bữa tiệc bình thường, em làm gì mà căng thẳng vậy chứ”.

Hạ Yên liếc xéo anh một cái, hần học nói:

“Sao lại là Đình gia nữa, họ cứ muốn gặp anh làm gì chứ”.

Đình Nam hiểu vì sao cô lại lo được lo mất như vậy, từ lần trước nghe anh kể chuyện về Đình gia, Hạ Yên luôn chú ý mọi tin tức về gia đình này.

“Có chút chuyện cần bàn thôi. Yên Yên, em đang lo lắng điều gì chứ”.

Hai người ngồi xuống sofa, anh ôm cô vào lòng, đưa tay vuốt từng sợi tóc dài của cô. Đêm khuya tĩnh lặng, cơ thể anh ấm áp khiến Hạ Yên bất giác muốn sát lại gần anh hơn nữa.

“Anh có phải muốn quay trở lại Đình gia không”.

Cô hỏi rất nhỏ, nhưng Đình Nam vẫn nghe thấy. Từ nhỏ Hạ Yên đã được mọi người trong nhà cưng chiều, muốn gì được nấy, chưa bao giờ phải trải qua cảm giác lo được lo mất như vậy. Cô luôn muốn chiếm hữu mọi thứ của anh, anh cũng tình nguyện để cô chiếm đoạt, nhưng lần này thì khác. Đó là gia đình anh, là ba mẹ đã sinh ra anh.

Đình Nam trầm lặng không lên tiếng càng khiến Hạ Yên bất an. Cô vùng dậy khỏi người anh, giận dỗi nói:

“Em hiểu rồi, anh không cần phải nói đâu”. Nói xong nhanh chóng chạy vào phòng ngủ.

Đình Nam nhìn bóng dáng xinh đẹp biến mất sau cánh cửa, trong lòng khó chịu không thôi. Anh đưa tay day day trán, muốn xua tan mấy chuyện đau đầu ra phía sau. Có những chuyện không phải anh muốn là có thể kiểm soát được. Anh không thể thay đổi được thời gian, không thể hiểu vì sao ba mẹ lại vứt bỏ anh, lại càng không hiểu được mục đích họ tìm anh để làm gì. Vô vàn thắc mắc hiện lên trong đầu, chỉ cần anh bước đi một bước này thì có thể lý giải được tất cả, nhưng trong lòng vẫn chần chừ không quyết.

Hạ Yên lăn qua lộn lại trên giường nhưng không thể nào ngủ được, nước mắt cô ướt đầy mặt, càng nghĩ lại càng thêm lo sợ. Từ nhỏ cô đã lớn lên cùng với Đình Nam. Mẹ mất sớm, ba thì suốt ngày bận rộn công việc, chị gái chẳng mấy quan tâm đến cô, chỉ có anh là luôn bên cô mọi lúc mọi nơi. Cô biết mình rất ích kỷ, nhưng cô không đủ can đảm để anh rời xa mình. Nếu không phải ba nhận nuôi anh từ nhỏ, nếu không phải anh cùng cô lớn lên bao nhiêu năm nay, nếu không phải ngoài cô ra anh không có cơ hội tiếp xúc với người con khác khác thì liệu anh có yêu cô không.

Đình gia, nơi đó sẽ như thế nào chứ. Anh cứ ở bên cô, ở lại Hạ gia thì có gì không tốt đâu. Mọi người đều xem anh như người trong nhà, thậm chí cô còn thấy ba thích anh hơn cả người con gái ruột như cô nữa mà. Phải, cứ như vậy thì có gì không tốt chứ.

Phản giường bên cạnh lún xuống, Hạ Yên quay người lại đối mặt với Đình Nam.

Giương mặt cô lem nhem vì khóc, nhìn đáng thương không gì tả nổi. Đình Nam vội ôm cô vào lòng trấn an.

“Sao lại khóc như vậy, thành mèo mắt rồi”.

Hạ Yên nghe vậy lại càng khóc to hơn, vừa khóc vừa nói, giọng nức nghẹn từng tiếng.

“Anh... đừng trở về Đình gia... có được không”.

Đình Nam dùng hai tay nâng khuôn mặt cô, để cho mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Yên Yên, em đang lo sợ gì chứ”. Anh hỏi lại câu hỏi cũ.

“Em...”

“Nói”. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết, không để cô lẩn tránh.

“Anh trở về Đình gia rồi... có ghét bỏ em không”. Cô càng nói càng nhỏ.

Anh xoa xoa cái mũi đỏ ửng vì khóc của cô, lo lắng nói.

“Cái đó anh cũng không biết nữa. Hình như họ có chuẩn bị sẵn vợ tương lai cho anh rồi”.

Hạ Yên nghe thấy vậy thì càng oa oa khóc to hơn.

Đình Nam vội vàng dỗ dành, anh cố nhịn cười nói nhỏ.

“Đừng khóc, em vừa mập như heo nhỏ lại còn hay khóc nhè như mèo con thì ai dám cưới chứ”.

“Anh dám ghét bỏ em”. Dù đang khóc nhưng Hạ Yên vẫn không nhin được lên tiếng chất vấn anh.

Anh cọ cọ mũi mình lên khuôn mặt đỏ hồng của cô, xấu xa nói.

“Anh đã lỡ thu nhận em rồi, bây giờ trả lại có còn kịp không”.

“Không kịp rồi, em nhất định sẽ đeo bám anh cả đời. Cái gì mà vợ tương lai chứ, cô ta dám xuất hiện em đây sẽ đè bẹp cô ta luôn”.

Nhìn cô trong nháy mắt lại trở nên khí thế bùng bùng chiến đấu, Đinh Nam trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Ai hồi nãy còn khóc lóc ầm ĩ chứ hả”.

Hạ Yên quệt quệt nước mắt nước mũi lên ngực áo anh, hừ nhẹ một tiếng, quay mặt đi, không thèm trả lời anh nữa.

Thấy cô gái nhỏ định quay người đi, Đinh Nam nhanh tay ôm cô quay trở lại trong ngực mình, khẽ sát tai cô nói.

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Nếu anh có nhận lại gia đình thì cũng không ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta được.”

“Ồ”. Hạ Yên ồm ồm trả lời.

“Ồ vậy là sao hả”.

Bờ môi anh khẽ sát tai Hạ Yên, không ngừng cắn mút vành tai nhỏ nhắn của cô.

Hạ Yên bị anh làm cho mềm nhũn, trong đầu một mớ hỗn loạn, làm sao mà tỉnh táo trả lời cho được.

Đinh Nam thấy thế càng trêu ghẹo cô hơn, bàn tay xấu xa mò vào trong áo ngủ cô, không ngừng nắn bóp vật to lớn mềm mại trong tay. Nhờ anh chăm sóc từ nhỏ đến lớn, cơ thể cô đúng là phát triển rất tốt khiến anh càng vuốt ve càng thấy hài lòng.

Hạ Yên cách lớp áo ngủ bắt lấy đôi tay xấu xa đang làm loạn kia.

“Em còn đang giận anh đấy, anh mau bỏ tay ra đi”.

“Anh không bỏ thì sao”. Anh cười xấu xa hỏi lại cô.

Hạ Yên tuổi nhỏ hơn anh, mặt không dầy bằng anh, gặp chuyện như vậy lần nào cô cũng chỉ biết đỏ mặt rồi mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Lần này tiến bộ hơn trước rất nhiều, ngoài đỏ mặt ngại ngùng ra cô còn cắn răng nói được thêm hai chữ:

“Cảm thứ”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Sáng đầu đông trời hơi lạnh, Hạ Yên lười biếng trùm chăn kín mít chỉ hở mỗi đôi mắt nhìn Đình Nam chuẩn bị đi làm.

“Em không chào tạm biệt anh sao”. Đình Nam ôm cả cô và chần vào lòng mình, lưu luyến không muốn đến công ty.

Hạ Yên mắt hấp háy, cô sợ lạnh nên chỉ có thể dùng mắt tạm biệt anh.

Đình Nam thấy bất mãn thái độ hờ hững của cô nên cứ ôm chặt Hạ Yên mãi không buông.

Thấy sắp đến giờ làm, Hạ Yên hơi cọ quậy thân mình, rất có lòng tốt nhắc nhở anh.

“Không đi là sẽ trễ đấy”.

Đình Nam cọ cọ đầu vào ngực cô, lười biếng nói.

“Em đã chào tạm biệt anh đâu”.

Nói vậy anh đi làm muộn là tại cô đó hả. Hạ Yên không phục trông mắt nhìn anh.

“Mặc kệ anh, em ngủ tiếp đây”.

Nói xong cô nhắm nghiền hai mắt, con buồn ngủ lập tức ập đến.

Đình Nam làm sao để cho cô được như ý, hai cánh môi che kín miệng cô, dây dưa đòi hỏi một lúc lâu mới không tình nguyện buông người đẹp trong lòng ra.

“Anh mau đi đi”. Hạ Yên không nhịn được phải lên tiếng thúc dục anh. Đã rất muộn rồi, anh đây là không muốn đi làm nữa sao.

“Tôi chờ anh về”.

Sau khi hôn liên tiếp lên môi cô vài cái Đình Nam mới đành lòng bỏ đi. Trước khi đi còn lên tiếng dặn dò vô cùng nghiêm túc.

Hạ Yên lười phải đòi co với anh, bóng Đình Nam còn chưa khuất cô đã chìm vào giấc nồng rồi. Dù sao thì mùa đông được đắp chăn ngủ nướng là hạnh phúc nhất rồi còn gì.

Cô say sưa ngủ đến giữa trưa mới dậy, tay mò mò điện thoại bên đầu giường, hơn 10 giờ rồi, cũng nên dậy thôi. Buổi chiều cô còn có tiết học, là môn chuyên ngành của Lý Tư đáng ghét kia nên không thể nghỉ được.

Đánh răng rửa mặt xong, cô vừa ngồi xuống bàn ăn sáng thì nhận được điện thoại của ba gọi đến.

“Bây giờ con về nhà một chuyến đi. Chuẩn bị một lát rồi xuống nhà, ba kêu tài xế đến đón con rồi”. Hạ Lập Quân dặn dò con gái.

Ba cô không nói rõ là có chuyện gì mà chỉ kêu cô về nhà ngay lập tức, Hạ Yên tò mò nhưng sợ qua điện thoại không tiện nói rõ mọi chuyện nên đành vội vàng đồng ý.

“Vâng, con biết rồi, con sẽ về ngay”.

“Ừ, không cần phải gấp, cứ từ từ thôi”.

“Vâng, con biết rồi ạ, tạm biệt ba”.

Cúp điện thoại Hạ Yên nhanh chóng thay quần áo, gửi tin nhắn báo cho Đình Nam rồi lập tức chạy xuống lầu. Tài xế đã đợi sẵn ở đó, cô vừa lên xe là lập tức chạy thẳng về biệt thự Hạ gia ở ngoại thành.

Hạ Yên vừa vào sân đã cảm thấy không khí có gì đó khác thường. Người làm đều lẩn tránh sang một bên, cô đi qua họ cũng chỉ rụt rè chào hỏi, ánh mắt luôn không ngừng liếc về phía phòng khách. Cô không đoán được là có chuyện gì xảy ra, ba cô vẫn gọi điện thoại cho cô được chứng tỏ sức khỏe ông không có vấn đề gì, nghĩ đến đây Hạ Yên thấy an tâm hơn một chút, chỉ cần không phải chuyện liên quan đến sức khỏe mọi người là tốt rồi.

Mọi thắc mắc của Hạ Yên nhanh chóng có lời giải đáp. Cô còn chưa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng khóc của Hạ Vũ Thường. Ba cô đang ngồi bên cạnh không ngừng an ủi.

“Ba, chị, có chuyện gì vậy ạ”.

Hạ Yên vừa lo lắng vừa sốt ruột hỏi ba và chị mình. Phải biết rằng mấy chục năm qua cô chưa bao giờ thấy Hạ Vũ Thường khóc như vậy.

Hạ Lập Quân thờ dãi một hơi, không biết phải nói chuyện này như thế nào.

Hạ Yên hết nhìn ba rồi lại nhìn chị mình, ba thì không nói, Hạ Vũ Thường thì chỉ khóc làm cô càng lo lắng hơn.

“Chị mọi chuyện đều có thể từ từ giải quyết mà, chị đừng khóc nữa”.

Hạ Vũ Thường với tay lấy tờ khăn giấy lau nước mắt, nức nở kể mọi chuyện cho Hạ Yên nghe.

“Chị... Lam Hàm tên khôn đó muốn ly hôn với chị. Chắc chắn là hấn ta có bồ nhí ở bên ngoài rồi. Chị nhất định không để hấn yên đâu”.

Hạ Yên vô cùng sùng sốt bởi những điều mình nghe thấy. Cô nhớ lại gương mặt lạnh lùng của anh rể, người như anh ta cũng có thể ngoại tình sao. Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó, mà là...

“Chị cứ bình tĩnh đã, hai người có thể từ từ nói chuyện lại với nhau mà”.

“Ba thấy Yên Yên nói đúng đó. Hai đứa giận dữ nhau nên mới đòi ly hôn chứ gì. Vài hôm nữa là ổn cả thôi”. Hạ Lập Quân cũng lên tiếng an ủi con gái.

“Ba, ba không biết đâu. Người như anh ta con không chịu nổi nữa rồi. Con cũng sớm muốn ly hôn với hấn ta từ lâu rồi, nhưng dựa vào cái gì mà người đòi chia tay trước lại là hấn chứ, hấn ta có tư cách đó sao”. Hạ Vũ Thường vừa mới khóc lóc nức nở đã ngay lập tức trở nên cứng rắn khác thường, ánh mắt căm phẫn nhìn về phía trước.

Hạ Yên cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng hiện tại cô không quản được nhiều chuyện như vậy chỉ có thể tận lực khuyên giải chị mình.

Hạ Lập Quân nghe con gái mình nói vậy thì ngay lập tức quở trách.

“Hò đồ, vợ chồng là chuyện trăm năm, con lại nói muốn bỏ là bỏ”.

“Ba...” Hạ Yên lay lay cánh tay ba mình, ý nói ba không nên lớn tiếng với chị như thế.

Hạ Lập Quân cố nén cơn giận trong lòng, tiếp tục hỏi con gái.

“Nhà bên đó có biết chuyện này chưa”.

“Chưa ạ”. Hạ Vũ Thường lý nhí lên tiếng.

“Nói vậy là hai đứa tự ý quyết định ly hôn”.

“Là Lam Hàm đòi ly hôn trước. Con đã nhẫn nhịn anh ta bao nhiêu năm nay mà anh ta không biết thế nào là đủ, còn muốn con ly hôn trong yên lặng. Ba, chuyện này ba phải đòi lại công bằng cho con, dựa vào đâu mà con gái Hạ gia lại để ai muốn vứt bỏ thì vứt bỏ như vậy chứ”. Hạ Vũ Thường hướng ánh mắt đáng thương nhìn ba mình.

Hạ Lập Quân nghe con gái nói vậy thì cơn giận trong lòng lại càng bùng phát. Con gái ông yêu thương nâng niu bao nhiêu năm nay bị người ta ức hiếp, người làm cha như ông không thể ngồi yên được.

Hạ Yên cảm thấy tình hình căng thẳng thì vội lên tiếng khuyên ngăn.

“Ba, chị, hai người bình tĩnh lại đi. Chị, chị mau kể rõ mọi chuyện lại xem nào. Hai người đang sống với nhau tốt đẹp không thể nào nói ly hôn là ly hôn ngay được”.

Hạ Vũ Thường nghe em gái nói vậy thì ngay lập tức trừng mắt nhìn:

“Ý em là chị ngang ngược vô lý đòi ly hôn với hấn ta chắc. Em không biết gì thì đừng lên tiếng. Lam Hàm hấn ta chỉ được về bề ngoài ra vẻ đạo mạo, nhưng thực ra lại là người vô tình vô nghĩa. Nếu không sao hấn có thể bỏ người vợ bao nhiêu năm nay để đến với tình trẻ được chứ”.

Hạ Yên cũng hơi tức giận bởi thái độ của Hạ Vũ Thường, nhưng cô nhịn lại, chỉ tập trung vào trọng tâm câu nói của chị mình.

“Chị nói anh rể có bồ nhí”.

“Sao con biết nó có người khác”.

Cả Hạ Yên và Hạ Lập Quân đều lên tiếng hỏi về vấn đề này.

“Đang yên đang lành lại đòi ly hôn, ngoài nguyên nhân đó ra thì còn có thể là gì được chứ”. Hạ Vũ Thường tự cho là đúng nói.

Hạ Lập Quân nghe xong thì nhú mày, Hạ Yên thì khó hiểu nhìn chị gái mình.

“Vũ Thường, con gọi điện cho Lam Hàm, kêu nó đến đây, ba muốn nói chuyện với cả hai đứa”.

“Ba đi mà gọi cho hấn ta, con không muốn gặp lại con người đó nữa”. Hạ Vũ Thường vẻ mặt vừa đau khổ vừa thống thiết nói.

Hạ Lập Quần không hài lòng nhìn con gái mình, nhưng nghĩ đến chuyện nó đang đau lòng nên ông bỏ qua.

“Yên Yên, vậy con gọi điện cho anh rể đi”. Đành phải nhờ con gái út vậy, ông là trưởng bối không thể hạ mình tìm Lam Hàm trước được.

“Vâng, để con gọi cho anh ấy”.

Hạ Yên vừa rút điện thoại ra, còn chưa kịp mở khóa thì Hạ Vũ Thường đã như nổi cơn điên hét vang điện thoại khỏi tay Hạ Yên, miệng không ngừng la hét.

“Gọi cái gì, ai cho em gọi hả. Ở yên đó cho chị”.

Hạ Yên sững sờ nhìn thái độ khác thường của Hạ Vũ Thường, miệng há hốc không khép lại được.

“Con ầm ĩ cái gì vậy hả”. Hạ Lập Quần không nhịn được mắng Hạ Vũ Thường một câu.

“Hai đứa đều đã lớn tuổi rồi mà còn đòi ly hôn. Hỏi con thì con không chịu nó rõ mọi chuyện, gọi điện cho Lam Hàm thì con lại phát điên. Bây giờ con muốn thế nào hả, nếu không chịu được nữa thì ly hôn đi, đừng có về nhà mà khóc lóc”. Hạ Lập Quần lớn tiếng nói.

Thấy thái độ tức giận của ba mình, Hạ Yên than thở không ổn, cô vội vàng khuyên ngăn.

“Ba đừng nói như vậy, chị ấy xưa nay là người thế nào chẳng lẽ ba lại không hiểu sao. Bây giờ chị ấy đang mất bình tĩnh, qua vài ngày nữa mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Nói xong lại quay sang an ủi Hạ Vũ Thường.

“Chị lên phòng nghỉ một lát đi, cả đêm qua đã không ngủ rồi, đừng để bản thân mình mệt mỏi quá”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

“Yên Yên yêu dấu, cậu có đi học không, sao giờ còn chưa lên lớp”. Lăng Tiểu Tiểu thấy Hạ Yên nhắc máy là ngay lập tức hỏi đúng trọng tâm.

Hạ Yên nghe cô bạn mình nhắc nhở mới nhớ đến tiết học chiều nay.

“Cậu xin nghỉ dùm mình đi”. Cô cũng không còn cách nào khác, chị gái đang hỗn loạn như vậy cô không yên tâm đi học.

“Được rồi, bây giờ cậu có chạy đến trường cũng không kịp. Lý Tư mới bước vào lớp rồi, mình cúp máy đây”.

Hạ Yên thờ dãi nhìn điện thoại, nghĩ thêm một buổi học không biết cuối kỳ này cô có thuận lợi qua môn không.

Hạ Yên đi xuống phòng bếp dọn đồ đầu bếp một số chuyện cần chú ý, lo liệu xong xuôi đầu đó cô mới quay trở lại phòng khách.

“Ba đừng lo lắng quá, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe”.

Hạ Yên cẩn thận rót trà cho ba mình, nhìn nếp nhăn ngày càng sâu trên mặt ông mà trong lòng cảm thấy nặng nề. Bao nhiêu năm qua mình ông nuôi hai chị em cô khôn lớn, đến bây giờ cũng không được an nhàn.

Hạ Lập Quần nhìn con gái út của mình, nhớ đến con gái lớn trong lòng lại chua xót không thôi.

Ông thờ dài một hơi, mệt mỏi nói.

“Ba đã già rồi, không còn quản được chuyện của các con nữa”.

“Chuyện của chị ấy, ba có dự tính gì không”. Hạ Yên dè dặt hỏi, cô chỉ mới hai mươi tuổi, còn quá trẻ nên hoàn toàn không biết phải giải quyết những chuyện này như thế nào.

“Tùy hai đứa nó thôi, nếu cảm thấy không sống được với nhau nữa thì ly hôn cũng được. Vũ Thường về sống với ba cũng tốt, ba không muốn chị con phải chịu thiệt thòi”.

Hạ Yên nghe thấy vậy không cam lòng lên tiếng:

“Chẳng phải lỗi tại anh rể có người khác sao. Tại sao ba phải nhún nhường thế chứ”.

Hạ Lập Quần im lặng uống trà, mắt nhìn xa xăm một lúc lâu mới nói:

“Con còn nhỏ, có nhiều chuyện không hiểu được đâu. Anh chị con bao lâu nay cũng không hạnh phúc, ly hôn đôi khi cũng là tốt cho cả hai”.

Ý của Hạ Lập Quần đã rất rõ ràng, hôn nhân tan vỡ không thể đổ lỗi hoàn toàn cho một phía, hướng chỉ đối với Hạ Vũ Thường thì ly hôn đôi khi lại tốt hơn. Hạ Yên hiểu ý ba mình, nhưng cô không thấy cam lòng.

“Con không hiểu nhiều chuyện, nhưng nếu người nhà mình bị ai ức hiếp nhất định con sẽ không để yên cho người đó”.

Cô hơi bực bởi thái độ không rõ ràng của ba mình, nửa muốn tìm hiểu nguyên nhân chị gái ly hôn, nhưng trong lòng lại thầm đồng ý cho chị ấy ly hôn. Nếu vậy thì còn tìm hiểu ngọn ngành làm gì, trực tiếp ra tòa chia tay là được rồi.

Bàn ăn tại Hạ gia hôm nay nhiều người hơn bình thường, hai con gái đều về nhà nhưng Hạ Lập Quần muốn vui cũng không nổi.

Hạ Vũ Thường chỉ ăn một chút thức ăn, một hạt cơm cũng không động. Hạ Yên thấy vậy mới múc cho chị mình một chén canh.

“Chị ăn thêm đi”.

Hạ Vũ Thường liếc cũng không thèm liếc, lạnh lùng rời khỏi bàn ăn.

Hạ Yên thấy vậy vội chạy đuổi theo chị gái.

Cô không biết phải nói gì, cứ lặng lẽ đi theo chị mình, đến khi thấy chị ấy đi vào phòng mới dám lui xuống nhà.

Hạ Lập Quần thấy con gái như vậy cũng không có tâm trạng ăn uống, kêu người làm thu dọn bàn ăn.

Không khí trong nhà nặng nề, ai cũng không có tâm trạng nói chuyện phiếm, ăn xong thì ai quay về phòng người ấy.

Hạ Yên nhìn đồng hồ, mới gần 8 giờ, giờ này chắc Đình Nam còn chưa về. Nhớ đến lời dặn sáng nay của anh, cô lấy điện thoại ra nhắn cho anh một tin coi như là thông báo. Với tình hình này chắc cô phải ở nhà mấy hôm nữa.

Ai ngờ vừa nhắn đi đã ngay lập tức có người gọi điện đến.

“Em ăn cơm chưa”.

“Ăn rồi, anh về nhà chưa”.

“Vừa về, không thấy em nên đang định gọi điện tìm, vừa lúc nhìn thấy tin nhắn của em”.

“Ừm, mấy hôm nay em phải ở nhà với ba và chị”.

“Có cần anh giúp gì không”.

“Không cần đâu, đợi vài hôm nữa chị ấy bình tĩnh lại thì anh hãy đến. Bây giờ cả nhà ai cũng sợ chị ấy bị kích động, có dám hỏi gì đâu”.

Hạ Yên ôm điện thoại nhảy lên giường, trùm chăn kín đầu thì thầm nói chuyện với anh. Đây là thói quen lâu nay của cô.

Đình Nam không tiện nói tiếp chủ đề này với Hạ Yên, dù sao anh cũng không thân với Hạ Vũ Thường lắm, ngay lúc này hỏi thăm cô ấy thì có vẻ như đang tò mò tọc mạch chuyện người khác.

“Anh ăn cơm chưa”. Hạ Yên không biết phải nói gì với anh, nhưng cô lại không muốn cúp điện thoại.

“Lát nữa anh ăn, em mau tắm rồi đi ngủ đi, trời lạnh thế này tắm khuya không tốt đâu”.

Lời nói của anh bất giác tỏ ra sự quan tâm thân thiết khiến Hạ Yên cứ dửng dăng không muốn tắt máy.

“Còn sớm mà”. Nên anh cứ nói chuyện với em tiếp đi.

Giọng nói bỗng chốc ỉu xìu của cô khiến Đình Nam thầm cười trong lòng. Phải mấy hôm nữa mới được gặp cô, người không nhớ đâu chỉ có mình cô.

Hạ Yên xoa xoa bàn tay cho đỡ lạnh, than thở với anh qua điện thoại:

“Sao mới đầu mùa đông mà đã lạnh vậy chứ”.

Nhớ đến bộ dạng cô ôm chăn ngủ sáng nay, Đình Nam lại thấy cơ thể nóng bừng, giọng nói càng thêm âm trầm nóng bỏng.

“Ừ, có nhớ anh không”.

“...” Không liên quan gì đến chuyện cô đang nói cả, cô không thèm trả lời anh đâu.

“Không nhớ chút nào sao”. Đình Nam ở đầu dây bên kia vẫn không ngừng dụ dỗ cô.

“Em...một chút”.

Mặc dù không ai nhìn thấy nhưng Hạ Yên vẫn hạ thấp giọng khi nói, không gian yên lặng khiến cho lời tâm tình càng thêm nồng nàn đến lạ.

“Anh nhớ em nhiều vậy mà em chỉ nhớ anh một chút thôi sao”.

Biết anh lại tỏ vẻ đáng thương với mình, nhưng Hạ Yên không cách nào thoát khỏi áy náy trong lòng, giọng nói càng mềm nhũn.

“Em cũng nhớ anh mà”.

Nói xong lại thấy xấu hổ, sợ anh lại nói ra lời nào đó khiến cô kích động chạy về nhà với anh thì nguy, Hạ Yên vội vàng chào tạm biệt anh rồi cúp máy.

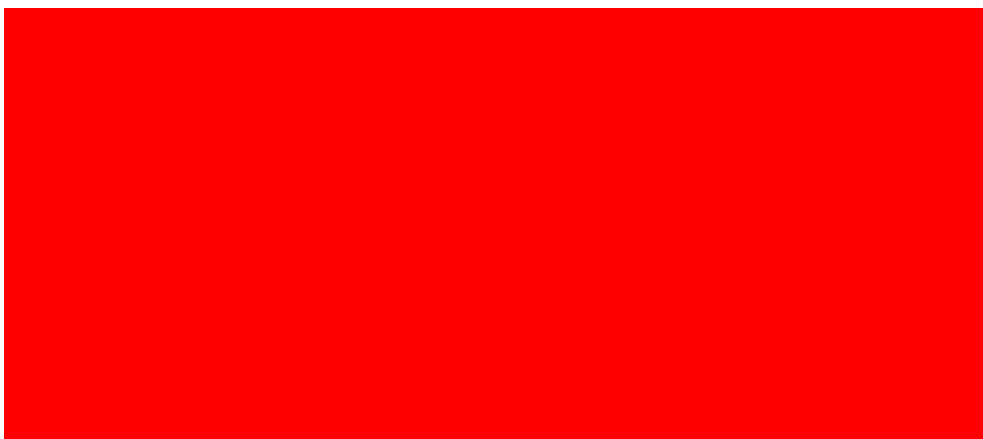
Cô cầm điện thoại lẩn qua lộn lại vài vòng trên giường mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Màn đêm yên tĩnh bao trùm căn biệt thự, bỗng một tiếng thét chói tai vang lên khiến mọi người đều hốt hoảng bừng tỉnh. Hạ Yên bị âm thanh chói tai dọa sợ, vội vàng khoác áo khoác rồi chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Không chỉ Hạ Yên và Hạ Lập Quân bị đánh thức mà tất cả người làm trong nhà đều vội vàng chạy đến nơi phát ra âm thanh. Đó chính là trong phòng ngủ của Hạ Vũ Thường.

“Quản gia, mau mở cửa”.

Sau khi gõ cửa mà không ai trả lời, Hạ Lập Quân căng thẳng lệnh cho người làm dùng chìa khóa mở cửa.

Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang từ từ mở ra.

Hạ Yên đứng bên cạnh ba mình cũng hơi sợ, cô không dám rời xa khỏi Hạ Lập Quân, chỉ sợ ông ấy gặp phải chuyện lại kích động ngắt xiu thì cô cũng không biết phải xoay xở như thế nào.

Cửa mở ra, ngay lập tức khung cảnh đổ vỡ trong phòng đập vào mắt tất cả mọi người.

Hạ Vũ Thường một mình ngồi trên nền nhà, chiếc bình hoa vốn được vầy trên bàn đã nằm lăn lóc dưới đất, mảnh vỡ, nước, hoa tung tóe khắp nơi tạo nên khung cảnh tang thương không nỡ nhìn.

Hạ Yên vội chạy đến đỡ chị mình dậy.

Hạ Lập Quân cũng phân phó người làm dọn dẹp lại căn phòng, ông còn đặc biệt dặn quản gia kêu nhà bếp làm một vài món được thiện giúp tâm bình khí thản cho Hạ Vũ Thường.

Thấy không có chuyện gì lớn, người làm cũng lui xuống ai lo việc người nấy. Dù sao không có thương tổn về người đã là một chuyện may mắn rồi.

Hạ Yên bật tất cả các đèn, mở cửa sổ cho gió lạnh lùa vào, không khí tươi mới làm cho căn phòng bớt u ám. Cô nhìn Hạ Vũ Thường đang ngồi thất thần trên giường mà lòng cũng ần ần đau.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, Vũ Thường, con mau nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì thì để mai nói. Hãy nhớ con còn có gia đình, ba nhất định không để con phải chịu thiệt thòi đâu”.

Hạ Lập Quân khuyên nhủ con gái một lúc rồi cũng rời khỏi phòng, trước khi đi ông không ngừng ra hiệu cho Hạ Yên nói chuyện một lát cho Hạ Vũ Thường bình tâm lại.

Hạ Yên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, đợi ba mình rời khỏi phòng cô mới từ từ đóng cửa phòng lại.

“Chị việc gì phải làm khổ bản thân như thế chứ, nếu không còn yêu nhau thì có thể vui vẻ chia tay mà”.

Cô thực sự không hiểu nổi vì nguyên cớ gì mà một người kiêu ngạo từ trong xương tủy như Hạ Vũ Thường nay lại trở nên yếu ớt như vậy. Hai chị em cô tính cách đều là trong ngoài bất nhất. Cô kêu ngạo lạnh lùng bên ngoài nhưng lại rất mực hòa nhã với người thân, còn Hạ Vũ Thường mặc dù mang vẻ điềm đạm đài các nhưng thực tế chị ấy rất có chính kiến với cái gọi là cái tôi cao vợi vợi của mình. Chưa bao giờ cô thấy chị ấy hạ mình vì một thứ như bây giờ, thực sự Hạ Yên không tài nào hiểu nổi, vì lẽ gì mà chị ấy lại thay đổi bản thân như thế chứ.

“Em không hiểu được đâu, chị với Lam Hàm không chỉ là tình yêu, mà nó còn là cuộc sống nữa. Không có anh ấy, chị sống cũng bằng thừa”.

Lời Hạ Vũ Thường nói ra thành công khiến Hạ Yên chấn động, cô chưa bao giờ nghe chị ấy thừa nhận một điều tương tự.

“Nếu không từ bỏ được thì phải liều mạng mà giữ lấy. Chị như vậy thì có thể níu giữ được cái gì chứ”. Cô không hiểu hỏi lại.

Hạ Vũ Thường ủ rũ nằm xuống giường chầm kín người, hàm ý không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này nữa. Vào lúc Hạ Yên tưởng rằng chị ấy sắp ngủ thì Hạ Vũ Thường lại nặng nề lên tiếng.

“Chị không cam lòng trở thành người xa lạ trong cuộc sống của Lam Hàm như thế”.

Câu nói đó thực sự khiến Hạ Yên suy nghĩ cả đêm, cô trằn trọc không ngủ nổi, chưa đến 6 giờ sáng đã thức dậy.

Người làm đang lau dọn nhà cửa, nhìn thấy nhị tiểu thư nhà mình hôm nay phá lệ dậy sớm thì ai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn theo từng bước chân của cô.

Hạ Yên không kêu tài xế trong nhà mà trực tiếp đi ra ngoài bắt xe. Cô biết bản thân đang có một quyết định liều lĩnh, nhưng thà làm còn hơn không. Mỗi lần nhớ đến ánh mắt xa xăm vô định của Hạ Vũ Thường tối qua là cô lại thấy xót xa, người chị vốn kiêu hãnh từ trong xương tủy của cô không đáng phải nhận một kết cục như vậy.

Mới sáng tinh mơ, đường phố thưa thớt nên rất nhanh Hạ Yên đã đến được địa chỉ cô mong muốn. Trả tiền taxi xong, cô tiến lên bấm chuông cửa căn nhà của Lam Hàm. Mặc dù cô không chắc sau khi xảy ra mâu thuẫn với chị mình thì Lam Hàm có còn ở đây không, nhưng ngoài nơi này ra cô không biết phải đi đâu tìm anh ta giờ này cả.

Nếu là lúc trước có cho Hạ Yên thêm mười lá gan nữa cô cũng không dám gõ cửa nhà anh ta vào giờ này, nhưng vật đổi sao dời, mọi chuyện bây giờ đã khác. Nếu đã không coi anh ta là anh rể của mình nữa thì Hạ Yên cũng chẳng việc gì phải cân nhắc đắn đo khi nói chuyện với anh ta. Uống công cho cô bao lâu nay xem anh ta là người nhà mà đối xử, vậy mà Lam Hàm lại dám làm chuyện có lỗi với chị cô như vậy.

Lam Hàm vừa tắm xong thì đã nghe tiếng chuông cửa, anh hơi ngạc nhiên, mới hơn 6 giờ sáng mà đã có người tìm mình sao.

“Ai đó”.

Hạ Yên thấy người ra mở cửa là Lam Hàm thì thầm cảm thấy may mắn, ít ra là anh ta vẫn còn ở đây để cô tìm được.

Lam Hàm nhìn người đến là Hạ Yên thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh anh che dấu biểu cảm của bản thân, mở cửa mời cô vào nhà.

Hạ Yên không muốn vào, nhưng nghĩ lại chuyện này không thể làm ầm ĩ ở cửa nhà người ta được huống chi Lam Hàm cũng được xem là người nổi tiếng rồi thì, mấy chuyện như vậy cần thận một chút vẫn hơn.

“Chỉ có nước suối thôi, em uống tạm đi”. Lam Hàm đưa cho cô một chai nước, còn chu đáo mở sẵn nắp.

Hạ Yên nào có tâm tình để ý xem anh ta mời mình uống gì, cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói luôn chủ đề chính.

“Tại sao anh lại muốn ly hôn với chị em”.

Lam Hàm ngay từ khi cô xuất hiện ở đây cũng đã phần nào đoán được nguyên nhân rồi, nhưng không ngờ cô em vợ này lại nói chuyện không chút nề nang gì cả, hỏi anh một cách thẳng thừng như vậy.

“Cô ấy đã nói gì với em”. Người thông minh như Lam Hàm đời nào để bản thân mình chịu thiệt, anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạ Yên mà hỏi ngược lại.

Hạ Yên nhìn vẻ mặt điềm nhiên của Lam Hàm thì càng tức điên, chị cô thì khóc lóc đòi sống đòi chết còn anh ta thì vẫn chẳng khác gì ngày thường cả.

“Anh trả lời câu hỏi của em trước đi, Thị trưởng của thành phố mà không hiểu quy tắc trước sau sao”. Cô cười cười châm biếm anh ta.

Câu nói của Hạ Yên thành công khơi dậy con người âm trầm của Lam Hàm, xưa nay anh luôn đối xử hòa nhã với mọi người, điều đó không có nghĩa anh là người hiền lành.

“Anh không biết cô ấy đã nói gì với em, nhưng chuyện này là chuyện riêng của bọn anh, người ngoài như em từ khi nào lại có tư cách xen vào”. Ngừng một lát Lam Hàm chậm rãi nói tiếp. “Huống hồ em biết được nguyên nhân bọn anh ly hôn thì sao, có giải quyết được gì không”. Rõ ràng là giọng điệu đàm phán.

Hạ Yên không chịu khuất phục trừng mắt nhìn anh ta.

“Cái gì mà tôi không có tư cách xen vào, tôi không xen vào để anh ức hiếp chị gái tôi thành cái dạng này chắc. Đừng nói giống như mình là người bị hại vậy, chẳng phải do anh nên hai người mới ly hôn sao”.

Hạ Yên đúng lý mười phần cãi lại anh ta, cô từ nhỏ đã có tư tưởng gia đình rất cao, trước mặt người ngoài thì phải bênh vực chị gái trước đã, còn mọi chuyện về nhà đóng cửa tính sau. Thế nên mới có một Hạ Yên ngang ngạnh tự cho mình là đúng tranh cãi với Lam Hàm như thế này.

Lam Hàm nhìn vẻ mặt cứng rắn kiểu như chuyện này không nói xong thì tôi không để anh yên đâu của Hạ Yên mà thâm than trong lòng. Hạ Vũ Thường quả là cao thủ, không biết cô ta dùng cách nào mà khiến Hạ Yên có thể ra mặt vì mình đòi lại công bằng như vậy chứ.

“Nếu em nghĩ chị mình bị thiệt thòi thì hãy kêu cô ta đến đây, chúng ta ba mặt một lời xem ai mới là người sai trước. Còn nếu cô ta không dám đến đây gặp anh thì...Hạ Yên, em tự hỏi lòng mình đi, người như vậy có đáng được đòi lại công bằng không”.

Hạ Yên tức mà không thể cãi lại được, mấu chốt vấn đề chính là ở chỗ Hạ Vũ Thường không chịu gặp mặt Lam Hàm để nói chuyện cho rõ ràng, cô có ở đây cãi vã với anh ta thì giải quyết được gì chứ.

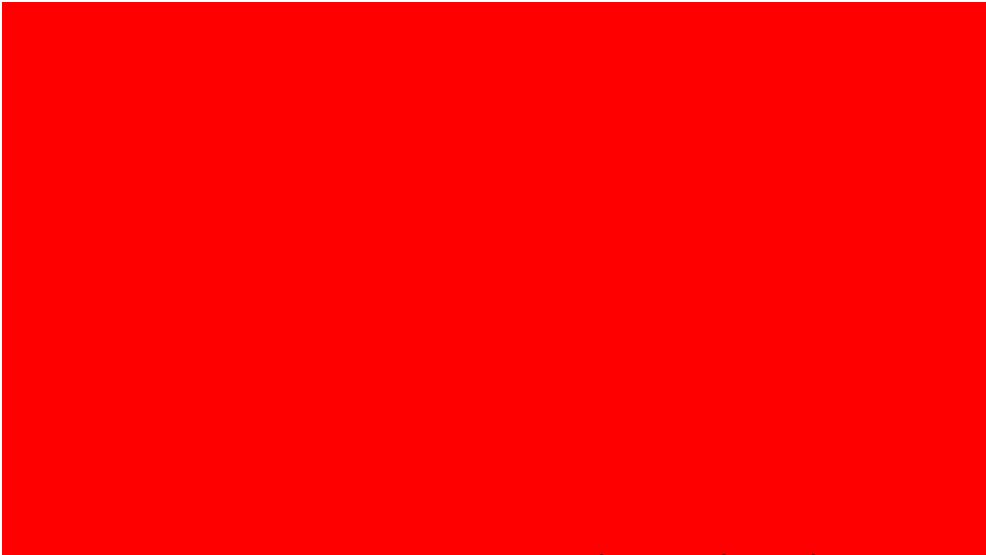
Lam Hàm vốn là cao thủ đàm phán, công việc chính trị khiến anh có con mắt nhìn người rất tốt, chỉ một chút ngập ngừng của Hạ Yên đã đủ để anh biết được cô đang nghĩ gì, vì thế nên không chút nương tay còn bồi thêm một câu:

“Hạ Yên, anh luôn xem em như em gái, có một số chuyện càng là người thân cận càng phải đề phòng. Em hiểu chứ hả”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tiền Hạ Yên về chưa lâu thì điện thoại của Lam Hàm vang lên, anh nhìn tên người gọi đến mà cảm thấy nhức đầu. Hai tay xoa xoa nhân trung một lúc anh mới từ từ nhấn phím nhận cuộc gọi.

“Mẹ, mới sáng sớm mẹ gọi cho con có chuyện gì không?”.

“Tối nay con với Vũ Thường về nhà một chuyến đi, ông nội có chuyện muốn nói với hai đứa”. Đầu dây bên kia bà Từ Chi Mục dặn dò con trai.

“Tối nay con...”

Không đợi Lam Hàm nói hết câu từ chối, bà Từ Chi Mục đã nói trước.

“Có chuyện quan trọng, con và Vũ Thường nhất định phải về”.

Nghe giọng điệu kiên quyết của mẹ như vậy Lam Hàm cũng biết là chuyện này không thể thoát được. Anh nói vài câu đối phó với mẹ mình xong thì cúp máy.

Lam Hàm suy nghĩ một lát lại lấy điện thoại ra gọi tiếp cho một người.

Xem ra chuyện này cần giải quyết càng sớm càng tốt.

Buổi tối Hạ Vũ Thường có mặt ở Lam gia từ sớm, Lam Hàm còn chưa xong việc nên một mình cô ta đến trước. Bà Từ Chi Mục thấy con dâu đến thì tâm trạng cũng vui vẻ hơn ngày thường. Bữa cơm tối vì thế cũng nhẹ nhàng trôi qua.

Lam Vân là người đứng đầu Lam gia bao nhiêu năm nay, ông tham gia quân ngũ từ khi còn trẻ, lăn lộn ngoài chiến trường bao nhiêu năm đến khi về già mới được nghỉ ngơi. Thấy đã hơn 7 giờ mà cháu nội vẫn chưa về, ông có chút tức giận. Thằng cháu này càng lớn càng không hiểu chuyện, ngay cả ông gọi mà nó cũng không về.

Bà Từ Mục Chi rót trà cho ba chồng, dặn dò Hạ Vũ Thường ngồi trò chuyện với ông một lát rồi ngay lập tức gọi điện giục con trai. Thằng ranh này, sao đến giờ vẫn chưa vác mặt về, định để ông nội tức chết hay sao.

Lam Hàm nhìn số điện thoại gọi đến thì vội vàng bắt máy.

“Con về đến công rồi đây, mẹ đợi con một lát”.

Nói xong anh cúp máy, rút chìa khóa xe rồi thông dong đi vào nhà.

“Ông nội, mẹ”.

Lam Vân nhìn thằng cháu từ nhỏ đến lớn đều ngang bướng của mình mà vừa giận vừa thương. Ông muốn nó theo nghiệp quân doanh nó lại tự mình đi con đường chính trị, phàm là chuyện gì ông muốn nó cũng phải chống đối cho bằng được. Duy chuyện kết hôn thì lại khác. Cứ tưởng nó ngoan ngoãn nghe lời ông được một lần thì nay lại bay ra tin đồn hai vợ chồng nó đã ly hôn, thật đúng là khiến ông không bớt lo được.

“Mày làm gì mà giờ này mới về đến nhà”. Lam Vân trầm mặt trách móc cháu trai.

Bà Từ Mục Chi thấy vậy vội nói giúp con trai.

“Sáng nay con gọi điện gấp quá, nó không sắp xếp công việc được nên về muộn, ba thông cảm”.

Lam Hàm nhìn ông nội mình, lờ ra đến miệng nhưng lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt thị uy của bà Mộc vẫn ngoan ngoãn nhận lỗi.

“Con xin lỗi, công việc dạo này bận rộn quá nên...”

Chưa đợi anh nói xong Lam Vân đã lên tiếng quở trách.

“Công việc bận rộn đến mức quên luôn cả vợ mày sao”.

Câu nói này khiến Lam Hàm sực nhớ ra là Hạ Vũ Thường cũng có mặt ở đây. Từ nãy đến giờ cô ta vẫn im lặng đứng ngoài cuộc nói chuyện, điệu bộ ngoan ngoãn hiền lành quen thuộc càng khiến anh thêm chán ghét. Có phải ban đầu ông nội cùng với ba mẹ anh nhìn trúng điểm này nên mới nhất nhất muốn chọn cô ta là con dâu Lam gia.

“Ông nội muốn nói đến chuyện gì, con không hiểu lắm”. Lam Hàm giả ngu hỏi lại.

“Ta không biết hai đứa sống với nhau thế nào mà để tin đồn ly hôn lan đến tận tai ta vậy hả? Hai đứa nói xem nào, tại sao lại có tin đồn thất thiệt như vậy”.

Hạ Vũ Thường nghe đến đâu thì mặt mày tái mét đến đó. Cô ta lắp bắp không dám lên tiếng.

Lam Hàm khinh thường vẻ mặt giả tạo của cô ta, anh cũng một mực im lặng, chờ cô ta lên tiếng trước.

Hạ Vũ Thường bấu chặt tà váy, run rẩy nói.

“Chuyện đó... là... là thật ạ”.

Cả căn phòng im lặng, câu nói của Hạ Vũ Thường ai nấy đều nghe rất rõ.

Lam Vân vô cùng tức giận, đặt mạnh chén trà trên tay lên mặt bàn, hỏi lại một lần nữa.

“Là thật là sao. Con mau nói rõ lại một lần nữa xem nào. Hai đứa xem như ta đã chết rồi phải không, chuyện lớn như vậy mà không nói với ta lại tự mình quyết định”.

Hạ Vũ Thường thấy Lam Vân tức giận thì không dám áp úng nữa, kể liền một mạch mọi chuyện.

“Bọn con sống với nhau đã lâu, cảm thấy không hợp nên đều đồng ý ly hôn”.

Cô ta nói xong còn không ngừng liếc về phía Lam Hàm, đến khi nhìn thấy anh nở nụ cười hài lòng mới dám thở ra một hơi.

Hạ Vũ Thường cố nở nụ cười cứng ngắc an ủi ông nội và mẹ chồng.

“Ông nội, mẹ, chúng con đã suy nghĩ rất kỹ mới đưa ra quyết định này. Không nói cho mọi người biết cũng là sợ mọi người lo lắng”.

Cả Lam Vân và bà Từ Mộc Chi đều tức đến mức không thở nổi, ánh mắt nghiêm khắc nhìn cháu trai nhà mình, không nhận được trách mắng.

“Cháu mau nói gì đi, chuyện này là thế nào hả. Hôm nay không nói rõ cho ta thì cả hai đứa đừng mong rời khỏi đây”. Lam Vân tỏ rõ uy quyền của mình ra lệnh.

Lam Hàm đến lúc này mới thản nhiên lên tiếng, giọng điệu lười biếng nhưng lời nói ra lại vô cùng có đạo lý.

“Ông nội, mẹ, xảy ra chuyện khiến hai người lo lắng là lỗi của con. Nhưng công việc của con hai người cũng biết rồi đó, bận rộn không để đâu cho hết. Con không chăm sóc được cho Vũ Thường thì cũng nên để cô ấy đi tìm hạnh phúc riêng cho mình, không thể nào ích kỷ giam giữ người ta cả đời được”.

Hạ Vũ Thường nghe những gì Lam Hàm nói chỉ hận không thể đứng lên cho anh ta vài cái bạt tai. Anh ta nói như vậy khác nào đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.

Quả đúng như vậy, Từ Mộc Chi nghe con trai mình nói xong thì hướng ánh nhìn sắc bén về phía Hạ Vũ Thường.

“Vũ Thường, gia đình ta xưa nay ủy khuất con điểm nào sao. Nếu con có gì không hài lòng thì cứ nói. Chuyện vợ chồng là chuyện trăm năm, sao con lại dễ dàng từ bỏ như vậy. Huống chi ngay từ đầu ta đã nói rõ với con, Lam gia không phải gia đình tầm thường, con dâu của ta cũng không thể nào là người bình thường được. Con có hiểu không”.

Hạ Vũ Thường lo lắng đến phát khóc, nước mắt vì thế cứ lăn tuôn ra:

“Mẹ ơi, con không có ý đó. Chỉ là chúng con sống với nhau không hạnh phúc, chia tay sớm sẽ tốt cho cả hai phía”.

Lam Vân càng nghe cháu trai và cháu dâu nói càng thêm nhức đầu. Ông không chấp nhận chuyện ly hôn này, càng không cho phép cháu trai mình can quấy. Cuối cùng hạ lệnh nói một câu.

“Đây là chuyện lớn, hai đứa phải bàn tính kỹ với gia đình, tuyệt đối không được tự ý quyết định. Vũ Thường, con hẹn ba con đến đây chúng ta cùng nhau nói chuyện”.

Nói xong cũng không cho ai được quyền từ chối mà kêu người làm dẫn ông lên phòng nghỉ ngơi.

Bà Từ Mục Chi không còn cách nào khác, nhìn con trai và con dâu dặn dò một câu.

“Cuối tuần ba các con về, hai đứa liệu mà nói chuyện với ông ấy”.

Nói xong cũng đi luôn vào bếp. Mắt không thấy thì tim không phiền, bà cũng không quản được chuyện của lũ nhỏ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Cả phòng khách lúc này chỉ còn lại Lam Hàm và Hạ Vũ Thường.

“Cô liệu mà nói chuyện với gia đình mình đi, còn chuyện bên này tôi sẽ lo liệu”.

Lam Hàm trước khi đi còn không quên dặn dò Hạ Vũ Thường một câu.

“Tôi biết rồi”.

Khá hài lòng với vẻ nghe lời này của cô, Lam Hàm định rời khỏi thì Hạ Vũ Thường nói với theo.

“Nhưng có một số chuyện tôi không thể nói được với ba mình, anh biết đấy, ông ấy khá cố chấp”.

Lam Hàm không nói gì mà chỉ trầm ngâm nhìn nét mặt lo lắng của Hạ Vũ Thường, dường như đang xác nhận xem cô ta nói thật hay nói dối.

“Nếu cô cảm thấy khó khăn quá thì chúng ta đổi vị trí cho nhau nhé. Cô thuyết phục mọi người nhà tôi, tôi nhất định sẽ cho ba và em gái cô một câu trả lời hài lòng”.

Hạ Vũ Thường căm ghét nhìn Lam Hàm, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế âm lượng giọng nói của mình, chỉ sợ bị người khác nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

“Anh đừng quá đáng”.

Lam Hàm cười khẩy nhìn Hạ Vũ Thường:

“Tôi quá đáng sao. Đừng quên ban đầu tôi đã đề nghị chúng ta ly hôn êm đẹp, là ai than khóc với người nhà mình, dùng mọi thủ đoạn để Hạ Yên phải ra mặt nói chuyện thay cô. Hạ Vũ Thường, con người cô ích kỷ như vậy, chẳng lẽ không cho phép tôi có chút quá đáng nhỏ nhen này hay sao”.

Nói xong anh đi thẳng ra cửa, dáng vẻ vẫn điềm nhiên như lúc đến, giống như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Hạ Vũ Thường chờ Lam Hàm đi rồi thì về mặt ngay lập tức trở nên lạnh đến cực điểm. Ngọc vỡ thì cũng không có chuyện ngói lành, cô không còn gì để níu kéo cuộc hôn nhân này thì cũng không thể để cho Lam Hàm được yên ổn. Chẳng phải cô còn có gia đình hay sao, lúc này không lợi dụng người nhà thì còn chờ đến bao giờ nữa.

Hạ Yên lo lắng nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ mà Hạ Vũ Thường vẫn chưa về. không hiểu có chuyện gì mà hôm nay chị cô đặc biệt đi ra ngoài, cô lo ngại nhưng lại không dám hỏi rõ là chuyện gì, chỉ sợ khiến chị ấy buồn càng buồn thêm. Đi ra ngoài một lát cũng tốt, nhưng bây giờ không thấy chị ấy về trong lòng cô lại lo lắng không yên.

Cô phải khuyên nhủ một lúc Hạ Lập Quân mới chịu đi nghỉ, mấy ngày nay ông ấy đã suy nghĩ nhiều đến mức bạc trắng cả đầu, cũng may tình trạng của Hạ Vũ Thường đã khá hơn một chút, khiến mọi người bớt lo hơn.

Hạ Yên nhìn lịch để bàn, mai là thứ 4, cô đã nghỉ học từ thứ 6 tuần trước, không thể tiếp tục nghỉ nhiều hơn nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến kết quả tổng kết cuối kỳ. Xem ra ngày mai nhất định phải lên lớp rồi. Sách vở cô đều để ở bên Đình Nam, suy nghĩ một chút Hạ Yên nhắn tin hỏi anh.

“Mai em về nhà lấy mấy quyển sách, mấy ngày vừa qua anh có kim ốc tàng kiều thì mau mau dọn dẹp cho sạch sẽ đi”.

Tin nhắn thập phần báo đạo nhưng miệng cô lại cười cười như cô gái nhỏ biết yêu.

Rất nhanh Đình Nam đã trả lời.

“Em tùy thời kiểm tra lúc nào cũng được”.

“Tự tin vậy hả, nếu bây giờ em muốn kiểm tra thì sao”. Cuối tin nhắn còn kèm theo một icon mặt cười đều đều.

“Hoan nghênh em đại giá quan lâm. Chỉ sợ người nào đó mấy ngày nay đã quên mất anh rồi thôi”.

Cách một màn hình Hạ Yên cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn nhó khó chịu của Đình Nam, cô thầm cười trong lòng, nhưng nghĩ đến mấy ngày nay mình đúng là không quan tâm gì đến anh cả, cô cũng thấy hơi có lỗi.

“Chờ em về đền bù cho anh”.

Hạ Yên đang hồi hộp chờ tin nhắn hồi đáp của anh, ai ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại.

“Nói đi, em muốn đền bù bằng cách nào”. Bên kia đầu dây Đình Nam vô cùng hào hứng hỏi cô.

“Bằng cách mà anh đang nghĩ đến”. Hạ Yên vô cùng tự tin trả lời.

Đình Nam nghe thế cũng không chút khách khí mà đòi hỏi:

“Là em nói đó, anh muốn một đêm bảy lần”.

Cách một đầu dây điện thoại nhưng âm thanh từ tính của anh vẫn khiến Hạ Yên đỏ mặt, thế nhưng lời nói ra lại không chịu yếu thế chút nào.

“Thì ra một đêm anh chỉ được có bảy lần thôi sao”. Âm cuối còn đặc biệt kéo dài.

Đình Nam nghe cô nói có chút thẹn quá hóa giận, gằn từng tiếng qua điện thoại.

“Em tin bây giờ anh qua đó làm em luôn không”.

Hạ Yên vội vàng im bật, nhưng tưởng tượng đến cơ thể thập phần ma mị của anh lại khiến cô cổ họng khô rát. Cô không dám tiếp tục đề tài này với anh nữa, vội vàng muốn cúp điện thoại.

“Anh chờ em về nhé”. Nói xong dứt khoát ném điện thoại sang bên cạnh, cô sờ sờ gương mặt đang nóng bừng của mình, nghĩ nghĩ không biết có nên đi tắm một cái cho mát không.

Càng ngày Đình Nam càng không đứng đắn. Nhớ hồi xưa khi cô còn bé, anh một mực không cho cô xem bất cứ phim gì có liên quan đến tình cảm nam nữ, thậm chí một cái nắm tay cũng không có. Thế nên cô càng phát sinh tò mò với những thể loại phim cấm trẻ em. Lại thêm cô bạn thân Lăng Tiểu Tiểu từ nhỏ đã tung hoành ngang dọc, có thể kể tên vanh vách từng bộ phim nổi tiếng, thậm chí bí mật hậu trường hay gì gì đó cũng nắm được tất. Theo lẽ thường gần mực thì đen, mặc cho Đình Nam kiểm soát kỹ càng thế nào cũng không thể ngăn được trí tò mò ngày càng lớn dần của bạn nhỏ Hạ Yên tuổi mới lớn.

Chuyện gì đến cũng đến, Hạ Yên vừa xem đã thích, chẳng bao lâu sau còn to gan mở phim người lớn ngang nhiên xem trong phòng mình. Xem đến mức mặt đỏ bừng, cơ thể mềm nhũn, chỗ nào đó cũng ướt nhẹp thì bị Đình Nam phát hiện. Anh giận tái mặt, tịch thu hết toàn bộ phim đen của cô, không trách không mắng mà anh trực tiếp ăn luôn cô. Từ đó về sau anh từng bước dạy dỗ, Hạ Yên mặc dù không được xem phim nữa, nhưng chỉ cần cô muốn thì anh sẵn sàng biến cô thành nhân vật nữ chính luôn, còn nam chính cũng hiển nhiên sẽ là anh.

Nghĩ lại chuyện xưa càng khiến Hạ Yên bứt rứt trong người. Đình Nam kia đúng là hại nước hại dân, nếu không phải anh ra tay dụ dỗ thì bây giờ cô đâu có không đơn thuần như vậy. Tại anh hết, xem mấy ngày nữa cô về xử lý anh thế nào nào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Học kỳ này Hạ Yên có học một môn của Lý Tư, mặc cho cô cố gắng chọn môn học của giáo sư khác cũng không được, phàm là những giáo sư dễ chịu thì lượng người cạnh tranh để được vào lớp đó rất đông. Cô rất xui xẻo không nằm trong danh sách những người may mắn đó. Thôi thì phải chịu thôi, còn cách nào khác nữa đâu.

Vừa thấy Hạ Yên đi học lại, cả lớp bắt đầu nổi lên những tiếng xì xào to nhỏ, ai nấy đều đưa ra mọi suy đoán tại sao cô lại nghỉ học mấy hôm vừa rồi.

Lị Lị chán ghét xoay người lại không muốn nhìn đến gương mặt khó ưa của Hạ Yên, cô ta lăm bằm với người bên cạnh.

“Đi học mà thích nghỉ là nghỉ, bị đánh rớt học phần cũng phải”.

Người bạn kia cũng biết về hiềm khích của Hạ Yên với Lị Lị, gật gật đầu đồng ý.

“Nghe nói cô ta đi phá thai, một đàn anh nằm trên ghế cô ta ở bệnh viện phụ sản vào đúng hôm đầu tiên cô ta nghỉ học”.

Lị Lị sáng bừng mắt, cúi sát gần cô bạn mình để hỏi thêm tình hình cụ thể.

“Thật sao, không phải là tin đồn nhảm chứ”.

Cô bạn kia liên tục gật đầu khẳng định.

“Làm sao mà sai được, cậu có thấy sắc mặt Hạ Yên không được tốt không, chắc chắn là vì phá thai nên mới vậy. Cậu nghỉ mà xem, đang yên đang lành nghỉ học làm gì, lại còn bị người ta nhìn thấy ở khoa sản nữa. còn có thể có lý do nào khác sao”.

Lị Lị trong lòng vui sướng khi người khác gặp họa, miệng cười như hoa nở, giọng điệu cũng vui tươi hơn nhiều.

“Đáng đời, ai bảo suốt ngày đi dụ dỗ đàn ông. Cô ta bị như vậy cũng đáng mà”.

Phàm những tin đồn như vậy đều lan truyền rất nhanh trong trường học, chỉ một lát sau cả lớp đã biết Hạ Yên nghỉ học mấy hôm vừa rồi là để đi phá thai. Lý Tư còn chưa bước vào lớp mà không khí trong phòng đã vô cùng sôi trào, ai nấy đều khề liếc về nhân vật chính với đủ loại ánh mắt, thương hại, khinh bỉ, coi thường, cái nào cũng có.

Hạ Yên tranh thủ thời gian chưa vào học để xem một chút bài vở mấy hôm vừa rồi, cô đã quen với việc mọi người bàn tán về mình nên cũng chẳng để ý

xem họ đang nói gì.

Lăng Tiểu Tiểu hôm nay đi trễ hơn mọi ngày, khi cô vào lớp thấy Hạ Yên đã dành chỗ cho mình thì sung sướng chạy lại.

“Yên Yên của tớ, cuối cùng cậu đã chịu đi học lại rồi hả. Có nhớ tớ không nào”.

Hạ Yên dùng một tay mở sách, tay còn lại đẩy cái đầu của Lăng Tiểu Tiểu đang kê sát mình ra chỗ khác.

“Đề yên cho mình học bài”.

Lăng Tiểu Tiểu thấy Hạ Yên không thèm để ý đến mình cũng xem như không có chuyện gì, vẫn tiếp tục tám nhảm.

“Cậu học làm gì, Lý Tư hôm nay không đi dạy được đâu”.

Hạ Yên cảm thấy hứng thú, rời mắt khỏi trang sách, nhìn bạn mình.

“Sao lại không đi dạy, cô ta bị bệnh sao”. Đây là lý do đầu tiên cô nghĩ đến.

Lăng Tiểu Tiểu cười bí hiểm nhìn Hạ Yên, cô hạ thấp giọng xuống nói chậm rãi từng từ một.

“Hôm qua mình đi ngang phòng hiệu trưởng, nghe lén được một chuyện. Lý Tư hình như dắc tội với người nào đó ở trên, toàn bộ chứng cứ cô ta giúp sinh viên nam gian lận điểm đều bị đưa ra. Hơn nữa, mối quan hệ không rõ ràng của cô ta với một vài nam sinh khoa ta cũng bị nhắc đến, nghe nói còn có hình ảnh chứng minh nữa. Hiệu trưởng rất tức giận, đình chỉ việc dạy học của cô ta trong học kỳ này. Nếu không phải nể mặt ba cô ta thì chỉ sợ Lý Tư từ nay về sau không còn xuất hiện trong trường này nữa thôi”.

Hạ Yên nghe mà mặt mày choáng váng. Tình huống này cô không hề cảm thấy xa lạ, trong truyện hoặc trong phim đều có mấy cảnh trả thù kiểu này. Hạ Yên cố gắng gạt bỏ mối liên hệ giữa chuyện mình thi rớt môn của Lý Tư với chuyện cô ta gặp phải hôm qua. Nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn. Cô chỉ kể chuyện này với Lam Hàm và Đinh Nam. Hạ Yên đã nói rõ Đinh Nam không được phép can thiệp vào chuyện này của cô, vậy thì chỉ còn một người còn lại thôi. Nhưng chính Lam Hàm cũng chẳng có lý do gì mà quản mấy chuyện con con này, chỉ sợ cô kể xong thì anh ta cũng quên luôn rồi.

Hạ Yên với tay lấy chai nước ra uống một ngụm lớn, trong lòng không ngừng trấn an bản thân. Nhất định là Lý Tư dắc tội với người khác nên mới bị như thế, chuyện này không liên quan gì đến cô cả.

Lăng Tiểu Tiểu thấy Hạ Yên đột nhiên trầm lặng không nói gì nên quan tâm hỏi.

“Cậu sao vậy, sắc mặt có vẻ cũng không được tốt lắm”.

Hạ Yên buồn chán gạt đi mọi suy nghĩ trong đầu, lơ đãng trả lời Tiểu Tiểu.

“Không có gì đâu, mấy hôm nay nhà mình có chút chuyện, nghỉ ngơi không đủ nên sắc mặt hơi tái thôi”.

Lăng Tiểu Tiểu cũng không tiện hỏi về chuyện riêng nhà Hạ Yên. Cô biết nhà Hạ Yên rất giàu, mà nhà giàu thường có nhiều chuyện bí ẩn sau đó, trên phim thường diễn như vậy, chắc đời thực cũng không khác là bao. Cô không biết an ủi Hạ Yên như thế nào, chỉ có thể nói lảng qua chuyện khác.

“Nghe nói giáo sư mới dạy thay Lý Tư siêu cấp hiền lành, lại rất tận tâm với sinh viên. Lúc đó cậu có nghỉ học đột xuất chắc cũng không sao đâu”.

Hạ Yên không phục cãi lại.

“Cậu làm như mình hay nghĩ lắm đấy”.

Lăng Tiểu Tiểu trừng mắt lườm cô bạn mình, nói ra suy nghĩ trong lòng của hầu hết sinh viên trong lớp.

“Cậu không biết đấy thôi, mấy ngày cậu nghỉ trong lớp truyền ra đủ mọi tin đồn, ai ai cũng quan tâm mỹ nữ của trường sao lại đột nhiên nghỉ học. Đúng là bất công mà, mình có nghỉ luôn cũng chẳng ai đoái hoài đến, cậu mới xin nghỉ vài ngày đã cả đám người chạy lại hỏi han đủ thứ rồi”.

Hạ Yên không đáp lời cô ấy. Mấy người kia bề ngoài có vẻ quan tâm đến cô, nhưng sự thực trong đó ai mà biết được, là lo lắng hay tò mò tọc mạch, cô cũng lười suy đoán. Đinh Nam cứ nói cô hay đa nghi lung tung, đặc biệt trong chuyện tình cảm với người khác, nhưng Hạ Yên chỉ là một người bình thường, cô đâu có hóa nhân kim tinh để biết được ai mới là người thật lòng tốt với mình. Chỉ bằng cứ cự tuyệt tất cả, lạnh nhạt với mọi thứ, không động lòng thì tìm cũng không đau. Với cô thì bạn bè không cần quá nhiều, chỉ cần hiểu nhau là đủ, số lượng đâu phải thứ quyết định tất cả.

Lớn lên trong xã hội thượng lưu, có những thứ như đã ngấm sâu vào trong máu cô không thể nào tẩy rửa được. Tình người ấm lạnh, chỉ có người thân là chỗ dựa vững chắc nhất. Bạn bè không hợp thì tan, vợ chồng cũng có thể ly hôn để chấm dứt mọi thứ. Mọi mối quan hệ trong xã hội này chúng ta đều có quyền chủ động, không thích thì rời bỏ, chỉ có gia đình là khác, sinh ra vốn dĩ đã là người thân, dù tốt dù xấu cô đều chấp nhận hết mọi thứ của họ mà không có quyền chọn lựa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Chuông báo tan học vang lên, Hạ Yên vội vàng muốn chạy ra khỏi lớp học. Nhưng trời không chiều lòng người, cô chưa kịp rời khỏi chỗ ngồi thì đã bị lớp trưởng cản lại.

“Hạ Yên, hôm nay lớp mình tổ chức họp mặt, vừa bước vào học kỳ mới, mọi người cũng nên tụ tập để tạo mối quan hệ thân thiết, cậu có tham gia không?”.

“Mình có việc bận rồi”. Hạ Yên từ chối thẳng thừng.

Lớp trưởng là một nam sinh khá tuấn tú, cậu ta đã là lớp trưởng của lớp từ năm nhất, đã quen với tính tình Hạ Yên nên chẳng hề nản lòng mà tiếp tục thuyết phục.

“Cả lớp ai cũng tham gia hết, cậu không thể xa cách cộng đồng quá được”.

Hạ Yên lạnh lùng nhìn cậu ta, nói luôn suy nghĩ trong lòng.

“Mình có tham gia hay không thì liên quan gì đến xa cách cộng đồng chứ. Cậu đừng vì một buổi tụ họp mình không tham gia mà suy diễn lung tung”.

Lăng Tiểu Tiểu và cậu lớp trưởng nghe Hạ Yên nói mà chỉ biết há hốc mồm lắng nghe, trong lòng không ngừng gào thét, người đẹp à, xưa giờ có bao giờ cậu tham gia mấy hoạt động chung đâu, nói cậu xa cách cộng đồng mà còn không chịu nhận nữa.

Đương lúc lớp trưởng tính tiếp tục khuyên nhủ thì Lị Lị từ đâu chạy đến nói mát mẻ.

“Ai da, lớp trưởng à, cậu đừng tốn công vô ích, người ta là ai chứ, chẳng lẽ lại ngồi cùng một chỗ tụ tập với chúng ta”.

Hạ Yên tức tối trừng mắt nhìn Lị Lị. Cô thề là hôm nay chưa từng đụng chạm gì đến cô ta, vậy mà tự nhiên cô ta lại tự dẫn xác đến.

“Nếu biết tôi không muốn tham gia sao còn rù làm gì”.

Lời này là nói cho cả lớp trưởng và Lị Lị nghe. Tính cô không thích gò bó bản thân, việc học trên lớp hoặc những hoạt động bắt buộc cô chưa bao giờ bỏ bê, nhưng còn những thứ tụ họp vớ vẩn này thì chẳng phải là quyền tự do cá nhân sao, vì lẽ gì mà bọn họ muốn thì cô phải đi chứ.

Lớp trưởng lúng túng gãi gãi đầu, ấp úng nói.

“Tại vì, vì mọi người muốn hiểu rõ nhau hơn nên mình mới rủ cậu đi chung. Dù sao cũng là bạn học trong mấy năm trời, gặp gỡ thường xuyên cũng tốt mà”.

Hạ Yên quay mặt đi chỗ khác, tiếp tục thu dọn sách vở trên bàn.

Lăng Tiểu Tiểu thấy tình hình căng thẳng vội tươi cười làm hòa.

“Lớp trưởng à, nhà Hạ Yên có chút việc nên hôm nay cậu ấy phải về sớm rồi. Lần sau mà có tụ họp thì cậu phải báo sớm một tiếng cho mọi người sắp xếp thời gian chứ”.

Gọi là muốn giảm không khí căng thẳng, nhưng một câu của Tiểu Tiểu đã đổ hết trách nhiệm lên đầu lớp trưởng. Hạ Yên thầm khen cô bạn mình hôm nay thông minh đột xuất. Cứ ngỡ sẽ không còn chuyện gì nữa thì Lị Lị ở bên cạnh lại lên tiếng công kích.

“Nhà có việc gì sao không nói rõ ra để các bạn trong lớp cùng giúp đỡ. Lớp trưởng, cậu nói xem như vậy có đúng không?”

Lớp trưởng lau lau mồ hôi trên trán, hàm hồ gật đầu tán thành.

“Đúng đó Hạ Yên, mấy hôm trước cậu nghỉ lớp mình ai cũng lo lắng cho cậu”.

Hạ Yên nghe mà chỉ muốn bật cười thật to. Chuyện riêng của cô thì nói ra cho mọi người biết làm gì, thái độ này là quan tâm hay là tò mò nhiều chuyện chứ.

“Không cần đâu, tôi tự lo được”.

Thấy Lị Lị vẫn đứng chắn ngang trước mặt không cho cô đi, Hạ Yên nhẫn nại nhìn cô ta.

“Làm gì vậy, không thấy tôi muốn đi sao”.

Lị Lị không sợ chết vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn Hạ Yên đầy châm biếm.

“Cậu làm gì mà phải vội, chuyện nhà cậu không thể nói ra thì để tôi nói giùm cậu có được không. Dù sao cũng từng là bạn cùng phòng, không cần cảm ơn tôi đâu”.

Hạ Yên và Lăng Tiểu Tiểu nhìn nhau khó hiểu, con bé kia đang làm nhảm cái quái gì vậy.

Không đợi Hạ Yên kịp phản ứng, Lị Lị đã lớn tiếng nói cho cả lớp nghe.

“Dù sao thì phá thai cũng là chuyện lớn, lại ảnh hưởng đến sức khỏe, cậu phải nói ra để mọi người cùng chia sẻ chứ”.

Giọng điệu tuy có vẻ thông cảm, nhưng nét mặt lại hóm hờ như gặp chuyện vui. Hạ Yên chỉ muốn lao vào xé nát bộ mặt giả tạo kia của Lị Lị, nhưng Lăng Tiểu Tiểu đã nhanh tay cầm chặt tay cô lại, ra hiệu cho cô phải bình tĩnh.

Một câu nói của Lị Lị khiến cho cả lớp đều im phăng phắc trong chốc lát.

Lớp trưởng vừa nhìn Lị Lị, lại nhìn Hạ Yên, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Ngoài tưởng tượng của mọi người, Hạ Yên không lập tức phản bác câu nói của Lị Lị, mà chỉ chăm chú nhìn cô ta.

Lị Lị bị ánh mắt sắc bén của Hạ Yên chiếu đến mà cảm thấy hơi run, nhưng rất nhanh cô ta tự trấn an bản thân mình. Hạ Yên chỉ là một con nhóc lẳng lơ, có gì mà cô phải sợ chứ.

“Cô có bằng chứng gì không”. Không la hét âm ỉ, cũng chẳng lên giọng hay xuống giọng, Hạ Yên bình tĩnh hỏi giống như hỏi hôm nay thời tiết có tốt không vậy.

Lị Lị bị khí thế của Hạ Yên làm cho luống cuống, không biết phải trả lời như thế nào.

Hạ Yên thu mọi biểu tình của Lị Lị vào mắt, không quan tâm mọi người xung quanh nghĩ gì, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho một người.

“Luật sư Trần phải không, anh đến trường tôi một chuyến đi”.

Chỉ một câu không hề dài dòng dư thừa, cô thần nhiên tắt điện thoại, bỏ vào túi xách, thậm chí còn kéo ghế bên cạnh ra ngồi xuống.

Thấy Lị Lị vẫn còn đứng đó, cô hiếm khi có lòng tốt nhắc nhở:

“Cô cũng ngồi xuống đi, luật sư của tôi phải một lúc nữa mới đến được. Lúc đó chúng ta nói chuyện cho thật tốt”.

Lị Lị nhất thời toàn thân cứng đờ, không biết phải tiếp tục đứng hay ngồi xuống như lời Hạ Yên nói.

Thấy Lị Lị vẫn chưa tìm lại được phản ứng như bình thường, Hạ Yên còn không thương tiếc bồi thêm một câu:

“Cô không phải lo lắng, tội phi báng người khác chỉ bị phạt tù vài tháng đến vài năm tù thôi. Luật sư của tôi rất giỏi, tôi nhất định khiến cô chịu bản án nặng nhất có thể”.

Cả lớp nhất thời im phăng phắc, không khí nặng nề bao trùm tất cả.

Lị Lị quả thực bị câu nói của Hạ Yên làm cho phát khóc, cô ta không muốn phải ngồi tù đâu, cô ta còn trẻ, còn phải đi học nữa mà.

“Cậu, cậu không thể làm như thế được, tôi...”

Hạ Yên không thèm để ý đến đáng về đáng thương của Lị Lị, lời xì xầm bàn tán của các bạn trong lớp cô cũng để ngoài tai, thản nhiên mang điện thoại ra chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Cuối cùng thì luật sư của Hạ Yên cũng không có cơ hội xuất hiện, ngược lại mọi người trong lớp còn nhất định bắt cô phải đi liên hoan cùng lớp cho bằng được, lý do là để an ủi cô vì những tin đồn thất thiệt kia. Nói thật thì Hạ Yên chẳng cần người khác an ủi gì đâu, lý do khiến cô chịu đi cùng mọi người vì địa điểm tổ chức là IT, nơi vui chơi phức hợp nổi tiếng của giới trẻ. Mặc dù cô đã đặt chân đến rất nhiều địa điểm nổi tiếng của thành phố, nhưng đó chỉ toàn những nơi sang trọng của giới thượng lưu, còn những nơi bình dân như IT thì lại chưa đến bao giờ. Nghỉ đến bây giờ về nhà cũng không có việc gì gấp, Hạ Yên đành gật đầu đồng ý, cô cũng muốn ra ngoài giải khuây sau mấy ngày mệt mỏi vừa rồi.

Toàn là sinh viên với nhau nên không khí rất thoải mái, đến nơi mỗi người đều chọn cho mình một chỗ ngồi, tụ tập nói chuyện trên trời dưới đất. Hạ Yên ngồi một mình ở một góc riêng biệt, cô muốn gọi rượu mạnh, nhưng chợt nhớ ra đây là đâu, cuối cùng chỉ kêu vài chai bia lạnh.

Rất nhanh đồ ăn và thức uống đều được mang lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, ồn ào náo nhiệt vô cùng. Chỉ có Hạ Yên ngồi một mình không hòa vào không khí đó. Ban đầu Lăng Tiểu Tiểu muốn ngồi chung với cô, nhưng Hạ Yên biết Tiểu Tiểu rất thích náo nhiệt nên đã đuổi cô ấy ra ngồi ở trung tâm, còn mình thì lặng yên vừa uống bia vừa xem mọi người tám nhảm.

Từ lượng của Hạ Yên rất tốt, mấy ly bia này thực sự không làm khó được cô, nhưng không khí nồng nặc mùi bia rượu pha lẫn thức ăn, người ra người vào đông đúc khiến cô cảm thấy hơi nhức đầu. Nơi đây quá ồn ào phức tạp khiến cô không quen, rút điện thoại nhắn một tin cho Lăng Tiểu Tiểu, Hạ Yên lặng lẽ trốn ra ngoài. Bạn bè không ai chú ý đến cô, nếu có thấy thì họ cũng nghĩ là cô đi vệ sinh mà thôi.

Khó khăn lắm mới chen chúc thoát ra khỏi dòng người đông đúc trong quán, Hạ Yên hít một hơi không khí trong lành bên ngoài. Sau này nhất định không đến mấy chỗ như thế này nữa, hành hạ chết cô mà.

Cô đi bộ một đoạn trên đường, trời đã bắt đầu vào đông, càng về đêm càng lạnh. Một cơn gió thoáng qua khiến Hạ Yên rùng mình, cô suy nghĩ bắt xe về nhà, nhìn dòng xe cộ tấp nập qua lại, cô cân nhắc một hồi lại lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Khi Đinh Nam chạy xe đến thì Hạ Yên đã lạnh cóng cả người. Cô không nói hai lời vội vàng leo lên xe.

“Lạnh quá, lạnh quá”.

Cô xoa xoa hai tay vào nhau cho đỡ lạnh, lúc chiều không mang theo nhiều quần áo ấm nên bây giờ mới thể thảm thế này.

Đinh Nam nhìn mà xót, anh tháo găng tay của mình ra đưa cho cô.

“Mau đeo vào đi, tay em lạnh cóng cả rồi”.

Hạ Yên mấy hôm rồi mới được gặp anh, cảm thấy rất nhớ, nên lúc này mới không nhịn được kêu anh đến đón mình. Cô mặc dù lạnh, nhưng lại chẳng muốn đeo bao tay một chút nào cả, nhả nhả mũi từ chối.

“Em không mang đâu, anh mau mau chạy xe đi, em muốn về nhà có giường lớn ấm áp”.

Giọng nói pha chút nũng nịu trẻ con của cô làm Đình Nam như tan chảy, anh yêu chiều véo má cô trách móc.

“Không biết em mấy tuổi rồi nữa, lớn rồi mà còn không biết mặc quần áo cho đủ ấm”.

Vừa nói vừa đeo bao tay vào tay cô, bao tay lớn, tay cô lại nhỏ, đeo lên nhìn rất mắc cười, nhưng Hạ Yên lại không tháo ra. Cô cứ im lặng để anh làm tất cả.

Không khí trong xe vẫn tĩnh lặng như thế, anh đeo bao tay cho cô, Hạ Yên thì ngọt ngào hưởng thụ tất cả. Hai người họ bao lâu nay vẫn chung sống với nhau như thế, tự nhiên và nhẹ nhàng như hơi thở, cuộc sống cứ bình lặng trôi qua mà không có chút sóng gió nào.

Chỉ một hành động đeo bao tay mà Đình Nam cũng làm thật lâu, bàn tay anh bao lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi lại xoa lấy từng đầu ngón tay cô. Hạ Yên cũng bị hành động đầy của anh làm cho đỏ mặt, thái độ phớt chốc trở nên không tự nhiên.

“Sao em chạy đến đây chơi làm gì”. Đình Nam kiểm chuyện nói. Nếu không thì anh sẽ bị chính không khí này làm cho ngẹt thở mất.

Hạ Yên mất mấy giây mới lấy lại tinh thần, cô có chút mơ hồ hỏi lại anh.

“Anh vừa nói cái gì cơ”.

Đình Nam ho vài tiếng, hắng hắng giọng xong lại quên mất hồi nãy mình vừa mới hỏi gì. Thừa nhận với cô là mình không nhớ thì quá xấu hổ, anh kiên quyết hỏi cô một chuyện quan trọng hơn.

“Em muốn đi đâu”. Nhà em hay nhà của chúng ta. Với anh thì đây mới là chuyện quan trọng nhất. Vì chuyện của Hạ Vũ Thường mà mấy hôm nay anh không được gặp cô rồi. Bây giờ chỉ ngồi chung trên xe cũng khiến anh khó giữ được tỉnh táo.

Lý trí nói cho Hạ Yên biết cô nên về nhà, nhưng lời nói ra lại là:

“Về nhà anh đi”.

Ba, chị Vũ Thường, hãy tha lỗi cho con, con rất muốn ở bên anh ấy.

Hạ Yên thầm hối lỗi trong lòng, nhưng khi nhìn đến gương mặt lạnh lùng nghiêm túc đang lái xe kia thì lại cảm thấy ngọt ngào quá đỗi, chút ăn năn kia đã bay xa tám vạn dặm rồi.

Xe rất nhanh đã về đến nhà.

Hạ Yên mấy hôm rồi rời xa nơi này, vừa vào nhà cô đã đi một vòng xem xét.

Đình Nam nhìn cô cười cười.

“Có tìm ra manh mối gì không”.

Hạ Yên vẫn vô cùng hùng hồn tuyên bố:

“Tại em chưa kiểm tra kỹ thôi, anh đừng mừng vội”.

Đình Nam tiến lại gần ôm chầm lấy cô, cúi sát tai cô nói nhỏ:

“Hay anh dẫn em đi kiểm tra xem nhé”.

Hạ Yên thấy anh lại gần là đầu óc đã không còn suy nghĩ được gì nữa, ngu ngơ hỏi lại.

“Anh... kiểm tra cái gì”.

Đình Nam ghì chặt cô vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc cô, tình cảm nồng nàn không để đâu cho hết.

“Chẳng phải em muốn xem... anh có kim ốc tàng kiều không hay sao”.

Lời vừa nói xong thì hai tay đã không yên phận vén váy cô lên.

Hạ Yên xoay xoay người không để anh được như ý muốn. Đây còn đang ở phòng khách đó.

“Ngaoan, đừng dụ dỗ anh nữa”. Đình Nam khẽ cắn nhẹ lên vành tai cô, nhỏ giọng khiển trách.

“Em không có”. Cô thề từ nãy đến giờ có làm gì anh đâu.

Đình Nam cắn cắn lên môi cô trừng phạt, ánh mắt nói rõ bao uất ức mấy ngày nay của anh. Nếu không phải Hạ Yên muốn đến đây thì chắc anh cũng không để cô trở về nhà chính được.

“Đã mấy ngày rồi, anh không nhìn được nữa, Yên Yên, em có hiểu không hả”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

“Dậy chưa”.

Đình Nam xoa xoa mũi Hạ Yên đánh thức cô dậy.

Hạ Yên như con mèo lười thèm ngủ, cô xoay trái xoay phải một lúc lại chui rúc vào chăn ấm áp. Trời mùa đông rét lạnh, cô không muốn dậy sớm như thế.

Đình Nam biết cô nàng này lại muốn ngủ nướng, bình thường anh đều mặc kệ cô tùy hứng, nhưng hôm nay thì không được. Hôm qua Hạ Yên có nói về việc Hạ Lập Quần và Hạ Vũ Thường hôm nay sẽ đến Lam gia để nói rõ ràng chuyện ly hôn, nếu bây giờ cô ấy không thức dậy thì nhất định không kịp đi đến đó cùng mọi người.

Nhìn cô bé kia vẫn say sưa ngủ, gương mặt trắng nõn, hàng mi cong vút, đẹp như một con búp bê sứ khiến người ta không nỡ đánh thức. Đình Nam dần lòng xuống, nhéo nhéo chiếc mũi nhỏ của cô, tiếp tục sự nghiệp đánh thức heo nhỏ.

“Nếu không dậy là sẽ trễ đó”.

Đương sự vẫn bất động nằm trên giường.

Đình Nam đành tiếp tục cố gắng. Dùng cả hai tay xoa xoa mặt cô.

Hạ Yên bị hành hạ như vậy không thể không tỉnh.

“Anh đang làm gì vậy”. Buổi sáng nên người nào đó giọng có chút khó chịu.

“Đánh thức em dậy”. Đình Nam tỉnh bơ trả lời, không hề cảm thấy hành động của mình là vô nhân đạo.

Hạ Yên tức tối mở to mắt nhìn anh.

“Anh bị điên à, hôm qua ba giờ sáng em mới ngủ”.

Đình Nam không để ý cô đang tức giận, mỗi sáng đánh thức cô dậy đều như vậy, anh đã sớm quen từ lâu rồi.

“Ngaoan, dậy đi nào. Hôm nay em phải đến Lam gia”.

Hạ Yên mất ba giây mới tìm được phản ứng như thường ngày. Cô với lấy di động gần đó, nhìn giờ. May quá, vẫn chưa muộn.

“Anh phải gọi em dậy sớm hơn chứ”. Cô vừa vùng dậy vừa cần nhần với anh, hoàn toàn quên mất ai là người vừa nãy còn bực bội khi bị đánh thức.

“Vẫn còn kịp mà, em chuẩn bị một chút, lát nữa anh đưa em đi”.

Hạ Yên dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt. Cô lục tung tủ quần áo tìm đồ thích hợp, bình thường trang phục của cô khá thoải mái lại có chút phóng túng, muốn tìm một bộ có thể gặp người lớn cũng khó. Nếu mặc đồ như khi đi học thì quá tùy tiện rồi, còn quần áo hằng ngày lại càng không ổn. Suy nghĩ một lúc cô quyết định chọn một cái váy liền thân, khoác thêm áo khoác bên ngoài là đủ ấm áp rồi, cũng kín đáo dè dặt.

Đình Nam nhìn cách ăn mặc của cô mà toát mồ hôi, không nhịn được trêu chọc cô một câu.

“Mới đầu đông, em làm gì mà mặc toàn thân kín mít thế kia”.

Đáp lại ánh mắt khinh bỉ của anh, Hạ Yên vô cùng thản nhiên quấn thêm một chiếc khăn choàng quanh cổ. Cô không chịu được lạnh, mặc kệ anh nói gì đi.

Khi hai người đến Lam gia thì đúng lúc gặp Lam Hàm ngoài cửa. Hạ Yên có chút căm ghét nhìn anh ta.

Lam Hàm nhìn thấy Hạ Yên và Đình Nam đến thì cũng có chút bất ngờ, không nghĩ bọn họ lại đến sớm như thế. Anh liếc nhìn Hạ Yên, vẻ chán ghét hiện rõ trong đôi mắt trong trẻo kia, có vẻ như cũng không muốn chào hỏi gì với anh cả. Lam Hàm đành quay qua mở lời với Đình Nam:

“Hai người đến rồi sao, mau vào nhà trước đi”.

Đình Nam đang định từ chối, nhưng nhìn thấy một người cũng vừa từ cổng chính của Lam gia bước ra thì lời không thể nói ra.

Hạ Yên đứng bên cạnh Đình Nam, tròn mắt nhìn Đình Nghĩa Thư vừa xuất hiện. Người này cô không thể không biết, là nhân vật thường xuyên xuất hiện trên TV, cô không biết rõ chức danh chính xác của ông ta, chỉ biết là một nhân vật thuộc bộ Quốc phòng.

Đã từng gặp mặt vài lần nên Hạ Yên không thể xem như không biết, nở nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi Đình Nghĩa Thư.

“Chào chú Đình ạ”.

“Là nhị tiểu thư của Hạ gia phải không. Cháu đúng là càng lớn càng xinh đẹp”.

Đình Nghĩa Thư từng gặp cô con gái này của Hạ gia. Hạ Lập Quân rất thương cô con gái út này, trong một số bữa tiệc thường dẫn cô theo. Huống chi cho dù không phải là con gái của Hạ gia thì ông cũng không thể không biết về cô - người ở bên Đình Nam bao nhiêu năm nay.

Hạ Yên cười cười xem như đáp lại lời khen ngợi kia, cô len lén nhìn Đình Nam, anh từ nãy đến giờ vẫn đứng đó không chút phản ứng.

Đình Nam cứng ngắc không biết phải chào hỏi như thế nào cho phải, đúng lúc đó thì Hạ Yên lên tiếng.

“Chẳng phải anh bảo có cuộc họp sáng nay sao, mau đi đi, không lại trễ bây giờ”.

Đình Nam đưa mắt thâm cảm ơn cô, từ biệt một cách qua loa rồi lên xe đi luôn, bỏ lại ba người đứng đó, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau.

Thấy cứ tiếp tục đứng ngoài cửa cũng không hay, Lam Hàm nói với Hạ Yên:

“Ba và chị em vẫn chưa tới, có muốn đi vào trong ngồi trước không”.

Hạ Yên thực sự không biết phải làm thế nào mới tốt, cô cứ nghĩ mình đến muộn, nhưng tới nơi mới phát hiện ra mình quá nóng vội chạy đến sớm. Bây giờ đi vào nhà đối mặt với cả Lam gia ở đó cô thấy hơi khó xử, mà đứng đợi ở cửa nhà người ta thế này cũng không hay.

Cô còn đang loay hoay không biết phải làm thế nào thì Đình Nghĩa Thư đã lên tiếng nói với cô.

“Chi bằng cháu đi dạo mới chú một lát đi, bây giờ cũng còn khá sớm”.

Hạ Yên không tìm được lý do từ chối, đành an phận làm người đi dạo buổi sáng cùng với Đình Nghĩa Thư. Cứ nghĩ đến việc người này tương lai có thể trở thành ba chồng của mình là cô lại thấy toát cả mồ hôi.

“Cháu còn đang đi học sao”.

Hai người họ vừa đi dọc con đường nhỏ vừa trò chuyện.

“Dạ, cháu đang học năm hai đại học ạ”. Hạ Yên ngoan ngoãn trả lời.

Đình Nghĩa Thư biết cô còn trẻ, nhưng trẻ như vậy thì có phần....

“Vậy là cháu mới 20 tuổi thôi sao. Tuổi trẻ thật là tốt”.

Hai người đều vì một người mà ở đây nói chuyện, Đinh Nghĩa Thư là người lão luyện thì không nói làm gì, trong tình huống nào ông cũng dễ dàng ứng phó được, còn Hạ Yên thì lại thập phần bất an.

“Đinh Nam với gia đình bác... cháu biết chuyện đó chứ”. Cuối cùng Đinh Nghĩa Thư cũng nói vào chuyện chính.

Hạ Yên thành thật gật đầu.

“Cháu biết ạ”.

“Thế cháu có suy nghĩ gì không?”.

“Cháu...”

Hạ Yên hơi dừng bước nhìn Đinh Nghĩa Thư.

“Cứ nói đi, đừng ngại”.

Hạ Yên hít sâu một hơi, đắn đo rồi cuối cùng cũng nói.

“Cháu không muốn anh ấy rời khỏi Hạ gia. Bao nhiêu năm nay không có anh ấy thì Đinh gia nhà bác vẫn là gia tộc được người người nể vọng”. Thêm hay thiếu một người thì có khác gì đâu chứ.

Câu cuối cùng cô không nói ra, nhưng cô tin đối phương nhất định sẽ hiểu.

Đinh Nghĩa Thành chăm chú nhìn cô gái trẻ đang đi bên cạnh ông. Tuổi còn trẻ, lớn lên trong nhung lụa ngọc ngà, cuộc sống nhất định cũng luôn tươi vui hạnh phúc. Phạm chỉ những người như vậy mới có can đảm nói ra tất cả những gì mà bản thân đang nghĩ. Cam đảm đó, đã từ bao lâu rồi ông không thấy được từ những đứa trẻ khác của nhà họ Đinh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Hạ Yên mang tâm trạng nặng nề quay trở lại nhà Lam Hàm. Ba và chị cô đã đến, đang đợi cô ngoài cổng để cùng đi vào luôn. Đáng ra hôm nay Đinh Nam cũng có mặt, bao nhiêu năm nay anh luôn được xem như một người con trong nhà, chuyện lớn như vậy không thể nào làm ngơ được. Nhưng vì tình huống vô tình gặp Đinh Nghĩa Thư lúc sáng, lại nghĩ đến mối quan hệ thân thiết bao đời nay của hai nhà Lam – Đinh, Hạ Yên thấy anh tốt nhất không nên xuất hiện thì hơn.

Lam Hàm ra tận cổng đón Hạ Lập Quân vào nhà, trước mặt trưởng bối, lại là người từng là cha vợ mình anh ta luôn kính cẩn lễ nghĩa, thậm chí suốt mấy năm làm rể Hạ gia, Lam Hàm chưa từng làm điều gì quá phận khiến Hạ Lập Quân không hài lòng.

Hạ Lập Quân nhìn người con rể này mà thở dài, xem như Vũ Thường nhà ông không có phúc.

Hôm nay ba của Lam Hàm là Lam Chính Đông cũng có mặt, ông cùng với bà Từ Mục Chi thấy Hạ Lập Quần bước vào cũng ngay lập tức đứng lên tiếp đón. Buổi nói chuyện hôm nay khỏi nói cũng biết có bao nhiêu lúng túng, hai người họ không dám thất lễ với thông gia. Dù cho con của họ có đúng hay sai thì cuộc hôn nhân này là của nó, nó đều phải có trách nhiệm với con gái nhà người ta.

Hạ Vũ Thường ngồi bên phải Hạ Lập Quần, Hạ Yên cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên trái ba mình. Có mặt ở đây toàn là người lớn hai nhà, cô không có quyền lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

Người giúp việc sau khi mang trà lên thì ngay lập tức lui xuống, để lại không khí lúng túng căng thẳng bao trùm phòng khách.

Lam Hàm đợi mọi người uống trà, nói chuyện xã giao một lát mới nói vào chuyện chính.

“Ông nội, ba, mẹ, hôm nay mọi người đều có mặt ở đây, con nghĩ chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn với nhau. Con và Vũ Thường đã ly hôn, chúng con đã giải quyết xong tất cả các thủ tục hết rồi.”

Vừa nghe đến đây mặt Lam Văn tái đi vì tức giận, ông đặt mạnh ly trà trên tay xuống bàn, âm thanh mạnh mẽ mà vang dội khiến cho cả phòng không ai dám cử động mạnh.

Lam Hàm nhìn thẳng vào mắt ông nội mình, đợi cảm xúc của ông bình tĩnh lại anh mới tiếp tục nói.

“Con biết đáng ra nên nói với mọi người chuyện này từ trước, nhưng chính vì lo sợ mọi người sẽ có phản ứng quá mạnh mẽ nên mới giấu đến tận bây giờ. Cả con và Vũ Thường đều tình nguyện chia tay trong êm đẹp, con mong là mọi người sẽ hiểu cho suy nghĩ của chúng con”.

Hạ Yên càng nghe càng thấy tức thay cho chị mình. Lam Hàm là người làm chính trị, ăn nói rõ ràng và thuyết phục, chị cô làm sao mà so sánh được với anh ta. Chỉ bằng vài câu nói đã khiến mọi người đều nghĩ rằng vợ chồng họ chia tay do tự nguyện từ cả hai phía. Nếu vậy thì tại sao Vũ Thường lại phải đau khổ mấy ngày nay chứ. Đã vậy còn ly hôn rồi mới nói cho mọi người biết, chẳng phải là sợ sự việc không diễn ra theo kế hoạch hay sao, còn làm ra vẻ suy nghĩ cho mọi người nữa chứ. Đúng là kiểu người tính toán đáng sợ mà.

Cho dù Hạ Yên ôm một bụng bức tức thì cũng có tác dụng gì đâu, người quan trọng là Hạ Vũ Thường kia, chỉ cần chị ấy tỏ rõ quan điểm không đồng ý ly hôn thì Lam Hàm kia cũng không sống dễ dàng được đâu. Dựa vào hiểu biết bao nhiêu năm nay đối với chị gái mình, Hạ Yên tin chắc rằng Vũ Thường sẽ lên tiếng phản đối, nhưng cô chờ mãi mà không thấy chị ấy lên tiếng gì cả.

“Vũ Thường, con mau nói rõ xem nào, có phải thằng Hàm nó ức hiếp con hay không”. Lam Văn rất yêu quý cô cháu dâu này, nếu Vũ Thường không đồng ý thì ông sẽ bắt bọn họ tái hôn lại.

“Cháu...”. Vũ Thường vừa mới lên tiếng là nước mắt đã nức nở tuôn rơi.

Mọi người thấy cô ấy khóc thì ai cũng hoảng, tất cả đều có chung một suy nghĩ, Lam Hàm ức hiếp vợ mình.

Mọi người đều chăm chú nhìn về phía Hạ Vũ Thường, chỉ có Lam Hàm tay vuốt ve ly trà trên bàn, ánh mắt từ từ tối lại.

Hạ Vũ Thường không nói gì mà chỉ khóc làm mọi người càng thêm sốt ruột. Lam gia chỉ có một đứa cháu trai, nay nó lại gây ra chuyện lớn như vậy thì ai mà không lo lắng cho được.

Bà Từ Mục Chi nhìn vẻ mặt khóc lóc của con dâu mình mà thấy chán nản. Bao nhiêu năm nay, Hạ Vũ Thường sống ở bên ngoài, dù là cùng một thành phố nhưng nếu bà không gọi điện hỏi thăm thì đứa con dâu này chưa từng chủ động đến nhà chính thăm mọi người bao giờ cả. Bà là kiểu người truyền thống, có nhiều quy tắc bà không tiện nói ra nhưng Hạ Vũ Thường lẽ ra phải hiểu phận làm con chứ. Với con dâu bà chưa từng nặng lời bao giờ, mặc dù có nhiều lúc cảm thấy khó chịu thì cũng đành nín nhịn vì hòa khí gia đình, nhưng càng ngày bà càng thấy thái độ của Hạ Vũ Thường quá đáng.

Ly hôn là chuyện không ai mong muốn, thân là phụ nữ sẽ thiệt thòi hơn đàn ông rất nhiều. Nhưng điều đó không có nghĩa là chỉ có con trai bà sai trong chuyện này. Bây giờ cô ta chuyện gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng ngồi khóc khác nào đổ hết mọi chuyện lên đầu con trai bà. Huống chi lấy được con trai độc nhất của Lam gia, cô ta cũng cần phải biết đủ đi, đằng này đã không hiểu phận làm dâu, mà xem ra cách làm vợ cũng không biết nốt. Người như vậy Lam gia cũng không cần.

Ban đầu bà còn vì thể diện của ông thông gia Hạ Lập Quần mà cố gắng kiềm chế, nhưng nhìn đến Hạ Vũ Thường không có dấu hiệu ngừng khóc thì cảm xúc của bà cũng đến mức bùng phát, lời nói ra đương nhiên cũng không được nhẹ nhàng nữa:

“Vũ Thường, con có chuyện gì thì mau nói ra, cứ khóc như vậy là có ý gì chứ”.

Hạ Vũ Thường cứ nghĩ chỉ cần khóc là mọi chuyện sẽ qua, ai ngờ bị bà Từ Mục Chi lên tiếng điểm mặt gọi tên, cô ta vẫn giữ bộ mặt khóc lóc nhưng ánh mắt khế léc về phía mẹ chồng đầy căm tức.

“Con...xin lỗi mọi người, con không kiềm chế được cảm xúc”.

Lam Chính Đông làm việc trong quân ngũ đã nhiều năm, đối mặt với tình huống này cũng không biết phải xử lý như thế nào cho phải. Ông chỉ quen dùng hình phạt với lính của mình, còn con dâu chỉ biết khóc thế này thì ông cũng đành bó tay cho vợ mình ra mặt khuyên bảo thôi.

Lam Văn thấy cháu dâu có vẻ sợ hãi, muốn lên tiếng khuyên bảo, nhưng có một người đã nhanh hơn ông một bước.

“Vũ Thường, cô nếu cảm thấy mình bị ức hiếp thì cứ nói trước mặt mọi người đi, đừng để trong lòng kéo sinh bệnh đấy. Mau nói đi, nói xong còn để tôi nói nữa”.

Lam Hàm nhàn nhạt lên tiếng, nghe thì cứ như khuyên bảo nhưng trong lời nói lại như có dao. Một câu nói của anh lập tức khiến Hạ Vũ Thường ngừng khóc, cô ta vừa lắc đầu vừa giải thích với mọi người.

“Con xin lỗi, là do con không tốt, con đã phụ lòng kỳ vọng của tất cả mọi người. Con xin phép chỉ khóc hôm nay thôi, sau này con sẽ không như thế nữa”.

Hạ Yên cảm thấy lời nói của Hạ Vũ Thường có gì đó bất đồng, cô và ba mình đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu. Chẳng phải nói là do Lam Hàm ngoại tình nên mới ly hôn sao, tự nhiên bây giờ lại nhận hết trách nhiệm về mình là thế nào chứ.

Hạ Lập Quần lúc này đây mới chính thức lên tiếng.

“Được rồi, Vũ Thường, con đừng làm trò cười ở đây nữa”.

Lời nói của ông ôn tồn như mọi ngày, nhưng những ai quen biết đều hiểu rằng ông đang tức giận. Quả đúng là như vậy, Hạ Lập Quần muốn hai nhà gặp nhau để nói rõ chuyện ly hôn này, nào ngờ con gái ông chỉ biết khóc, đến một câu giải thích cũng không nói được thành lời. Như vậy thì đừng nói là Lam gia, mà cho dù những gia đình khác nhìn cảnh này cũng thấy chán ghét thôi.

Hạ Yên lo lắng nhìn ba mình, chỉ sợ ông không khống chế được cảm xúc. Bởi vì Hạ Vũ Thường đồng ý ly hôn, bọn họ ở đây cũng có thể làm gì được nữa đâu. Đến thủ tục cũng giải quyết xong cả rồi, hai nhà gặp mặt nói chuyện chỉ là mang tính hình thức.

“Ly hôn thì cũng ly hôn rồi. Chuyện của đám nhỏ chúng ta không can thiệp được, chỉ hy vọng sau này hai nhà chúng ta vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp”. Hạ Lập Quần vô cùng tức giận về con gái mình, nhưng trước mặt mọi người của Lam gia cũng đành nín nhịn, vì đại cuộc mà suy tính.

Lam Chính Đông thấy vậy vội lên tiếng khách sáo.

“Anh Hạ đừng nói như vậy, là do Lam Hàm nhà tôi không tốt nên mới gây ảnh hưởng đến Vũ Thường”.

Giới thượng lưu luôn có quan hệ mật thiết với nhau, đó chính là lý do cho dù Hạ Lập Quần hay Lam Vân, Lam Chính Đông có tức giận cũng không thể trực tiếp trở mặt với nhau. Sau này còn có nhiều chuyện phải liên hệ với nhau, ai cũng không muốn có thêm một kẻ thù mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Hạ Lập Quần tức giận cùng hai con gái về nhà.

Còn chưa vào đến phòng khách, ông đã không nhìn được mà tránh mắt Hạ Vũ Thường.

“Con nói như vậy là thế nào. Thủ tục ly hôn cũng đã làm rồi còn chạy về nhà khóc lóc thở than cái gì. Nếu con có bản lĩnh thì nói rõ ràng mọi chuyện ở Lam gia kia, về nhà đòi sống đòi chết trước mặt ba và em gái con thì có tác dụng gì chứ”.

Hạ Vũ Thường nhin một bụng tức trong người bây giờ cũng muốn phát hỏa, lớn tiếng cãi lại.

“Ba là ba con sao lại không bênh vực con, chẳng phải trước Lam gia thì ba cũng nhẫn nhịn đó thôi”.

Hạ Lập Quần nghe đến đó thì không kiềm chế được nữa, mặt ông đỏ bừng, lớn tiếng quát tháo:

“Con cái gì cũng không nói, muốn ba bênh vực con kiểu gì chứ. Cho dù có muốn bắt bẻ người khác cũng phải có bằng chứng, con một mực nói Lam Hàm làm chuyện có lỗi với con, nhưng chứng cứ đâu. Hay chỉ là con suy nghĩ vẩn vơ rồi tự mình suy đoán”.

Hạ Vũ Thường nghe ba mình nặng lời như vậy thì nước mắt lại tuôn như mưa, bộ dạng thảm thương khiến người khác không nỡ nhìn.

“Chẳng lẽ ba không tin con hay sao, con nói anh ta ngoại tình thì chính là như vậy, mọi người không ai tin thì thôi, ngay cả ba cũng không tin con. Vậy con còn sống ở cái nhà này làm gì nữa hả.”

Hạ Yên thấy tình hình ngày càng căng thẳng, cô kéo cánh tay Hạ Vũ Thường, ra hiệu chị cô đừng cố tranh cãi với ba nữa.

Hạ Vũ Thường lúc này nào có suy nghĩ được nhiều như vậy, hất mạnh cánh tay Hạ Yên, còn dùng thêm lực đẩy cô về phía sau.

Hạ Yên lao đảo nghiêng người qua một bên, suýt ngã, may mà có một người đằng sau đỡ cô lại.

Đình Nam liếc cái nhìn u ám về phía Hạ Vũ Thường, trong lòng âm thầm chửi cô ta không biết tốt xấu.

Hạ Lập Quần còn muốn tiếp tục dạy dỗ con gái mình, nhưng thấy Đình Nam đến nên cũng không tiện nói tiếp, chỉ nói mình mệt mỏi rồi đi lên phòng nghỉ ngơi.

Chuyện ly hôn của Hạ Vũ Thường khiến cho Hạ gia náo loạn một thời gian dài. Lúc nào chị ấy cũng tỏ vẻ đáng thương, gặp ai cũng chỉ yếu ớt nói chuyện, cười đùa cũng như kẻ vô hồn khiến cho mọi người đều lo lắng. Cũng may là mọi chuyện đều đã qua rồi, tâm trạng chị gái cũng dần ổn định nên Hạ Yên mới an tâm trở lại căn nhà trong thành phố.

Mặc dù cô bức xúc thay cho Hạ Vũ Thường, nhưng cũng chẳng thể giúp gì được. Hôn nhân vốn là chuyện của hai người, người làm em gái như cô nào có tư cách phán xét nọ kia. Biết là như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy Lam Hàm trên ti vi là cô lại thấy sôi máu, chỉ hận không thể bắt anh ta về cho chị mình hành hạ.

Đình Nam vừa về nhà đã thấy Hạ Yên nhìn chiếc ti vi trong phòng khách như nhìn kẻ thù truyền kiếp, anh không khỏi thấy lạnh sống lưng, lo lắng hỏi thăm.

“Chiếc ti vi này đắt lắm, em nhìn vậy lỡ nó hỏng mất thì sao”.

Hạ Yên liếc nhìn anh, giận dỗi nói.

“Em quan trọng hay ti vi quan trọng hơn”.

Đình Nam bị cô làm cho á khẩu, hai chuyện không hề liên quan mà cô cũng đem ra so sánh được sao.

Còn không để anh thanh minh, Hạ Yên đã chưa ngoa nói tiếp.

“Đúng là đàn ông không có ai tốt đẹp cả”.

Đình Nam cảm thấy oan uổng mà không thể nói được lời nào. Từ sau chuyện Hạ Vũ Thường ly hôn, cô ấy luôn có một bóng ma đối với chuyện kết hôn, đặc biệt là nhìn ai cũng thành đàn ông xấu. Ngay cả anh cũng không tránh khỏi bị đối xử tệ bạc.

“Oan uổng quá, em đừng vợ đùa cả nắm vậy chứ”.

Hạ Yên biết mình vô lý, nhưng tâm trạng khó chịu khiến lời nói ra cũng không dễ nghe chút nào cả.

“Em thích vợ đùa cả nắm vậy đây”.

Thấy cô nổi con ngang ngược vô lý, Đình Nam cũng không thèm chấp cô nữa. Anh một mình đi vào thư phòng giải quyết công việc, để cô một mình tự suy ngẫm. Có những chuyện để bản thân tự nghiệm ra sẽ tốt hơn cả vạn lời khuyên bảo. Đặc biệt là lúc này cô chẳng chịu tin tưởng anh gì cả.

Đình Nam có một chuyến công tác quan trọng vào ngày mai, anh cần phải đến thành phố S để giải quyết chuyện phát sinh ở chi nhánh mới mở. Mọi chuyện không có gì phức tạp, nhưng muốn làm gọn gẽ thì cũng phải mất một tuần. Từ xưa đến nay anh luôn hạn chế tất cả những chuyến công tác dài ngày, nhưng lần này thì phải đích thân anh đi mới xong chuyện. Nhìn ra phòng khách, Hạ Yên vẫn đang trút giận với chiếc TV, Đình Nam thở dài một hơi.

quyết định để sáng mai mới nói với cô về chuyện đi công tác.

Cuộc sống luôn đầy những ẩn số, nhưng từ nhỏ con đường Hạ Yên đi đã quá êm đềm, thế nên chuyện của Hạ Vũ Thường mới có tác động lớn đến cô như vậy. Hy vọng sau chuyện này cả cô sẽ hiểu thêm được nhiều điều. Mặc dù Đình Nam nghĩ Hạ Vũ Thường bị như vậy là do chị ta tự chuốc lấy, nếu không phải kết hôn với người như Lam Hàm thì e rằng chị ta đã sớm phải ly hôn từ rất lâu rồi. Anh biết vậy nhưng lại không thể nào nói thẳng với Hạ Yên như vậy được. Cô luôn đặt niềm tin rất lớn vào gia đình mình, anh không muốn phá vỡ ảo ảnh tốt đẹp đó của cô.

Cô hay giận hờn vô cớ, thích gì làm nấy, đôi lúc lại ngoan cố tự cho mình là đúng. Tập hợp toàn những thói xấu, nhưng chẳng phải chính mọi người xung quanh đều dung túng cho bản tính này của cô hay sao.

Đúng vậy, tại cô sinh ra đã là tiểu thư giàu có, mọi người thi nhau lấy lòng cũng có gì là sai, lớn lên lại xinh đẹp như hoa, bên cạnh chưa bao giờ thiếu người theo đuổi. Một người như cô bạn lại đòi hỏi cô ấy giản dị, dễ gần, hòa nhã, đáng yêu thì có vẻ là quá vô lý rồi.

Ích kỷ, kiêu kỳ cũng chẳng sao, dù thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn là một Hạ Yên mà anh mong muốn.

Ngoài kia bao la sóng lớn, em chỉ cần có anh là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hạ Yên nhìn tờ giấy nhắn Đình Nam để lại là mơ mơ hồ hồ khó hiểu.

“Anh đi công tác, tuần sau sẽ về”.

Ngắn gọn chỉ có vài chữ, khi cô tỉnh dậy thì căn nhà đã sớm trở nên lạnh lẽo. Hình như hơi sáng anh có lay cô dậy nói cái gì đó, nhưng lúc ấy Hạ Yên còn đang mơ ngủ, chẳng thể nào nhớ được anh đã dặn mình cái gì. Bây giờ nhìn thấy tờ giấy nhắn này thì đã hiểu rồi.

Lấy điện thoại ra gọi cho Đình Nam, không có người nghe máy, chắc anh còn đang trên máy bay.

Hôm nay mới là thứ 2, anh nói tuần sau mới về thì ít nhất cũng là bảy ngày nữa mới có thể về được. Nghĩ đến đó làm Hạ Yên cảm thấy chán nản không thôi.

Cô buồn bực ném điện thoại sang một bên, ôm chăn lăn lộn vài vòng trên giường. Giường rất lớn, một mình cô độc chiếm lại trở nên có chút cô quạnh.

Được rồi, ngày tháng còn dài, phải dậy kiếm cái gì ăn đã, mọi thứ tính sau.

Hạ Yên mò mò trong phòng bếp, lại mở tủ lạnh, cuối cùng cũng tìm được một hộp bánh ngọt Đình Nam mua cho cô từ hôm qua.

Ngẫm nghĩ một hồi cũng mang bánh ra ăn, dạo này cô suy nghĩ nhiều, tốn carlo, ăn nhiều một chút cũng có sao đâu. Đình Nam không có ở đây, cô phải ăn uống đầy đủ, lỡ đồ bệnh sẽ khiến anh lo lắng.

Lên tinh thần cho bản thân xong xuôi, Hạ Yên ăn vèo vèo gần hết hộp bánh vẫn cảm thấy thèm. Đang định cầm lấy cái bánh cuối cùng ăn luôn thì chuông cửa vang lên.

Cô không nghĩ được là ai lại đến tìm mình. Xưa giờ căn nhà này rất ít khi tiếp đón người lạ, Đình Nam đi công tác, cô lại không hẹn với ai cả, không lẽ là người giao hàng gõ cửa nhầm nhà.

Hạ Yên vội vàng lau tay rồi chạy ra mở cửa.

Đứng bên ngoài là một phụ nữ trung niên, chắc chỉ khoảng hơn 40 tuổi, ăn mặc sang trọng, vẻ mặt điềm nhiên phảng phất nét cổ kính của những người thuộc vài thập kỷ trước. Hạ Yên hoàn toàn không quen bà ấy, một người đẹp cổ điển như vậy cô gặp một lần sẽ không thể nào quên được.

“Xin chào, bác tìm ai ạ”. Xuất phát từ phép lịch sự, cô vẫn mở lời trước.

Mã Nhi vô cùng bất ngờ khi thấy người ra mở cửa lại là một cô gái. Không chỉ còn trẻ, mà dáng vẻ cũng vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp kiêu kỳ rực rỡ có thể khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy lóa mắt. Bà cố gắng tỏ ra trấn định, nhưng giọng nói vẫn có vẻ hơi run.

“Đây là nhà của cậu Đình Nam phải không?”

“Anh ấy đi làm rồi ạ”. Hạ Yên ngập ngừng một lát lại hỏi tiếp. “Bác tìm anh ấy có việc gì không?”

Hạ Yên khó hiểu nhìn người phụ nữ lạ mặt bỗng nhiên xuất hiện ở cửa nhà mình. Thông thường Đình Nam chỉ tiếp khách ở công ty, người phụ nữ này tìm đến tận đây chắc chắn là có chuyện riêng.

Mã Nhi nghe nói Đình Nam không có ở nhà thì vô cùng thất vọng, bà khó khăn lắm mới tìm được đến đây, thế mà lại không gặp được người mình muốn.

Hạ Yên thấy được nét chán nản hiện rõ trên mặt người phụ nữ kia, nhìn không được tốt bụng một lần.

“Bác có cần nhắn lại điều gì không, hoặc có thể gọi điện trực tiếp cho anh ấy cũng được”.

“Không, không cần đâu”.

Nói rồi Mã Nhi vội vàng lấy từ trong túi xách một tờ giấy, tay run run cẩn thận đưa cho Hạ Yên.

“Nếu cậu Đình về, cháu đưa tờ giấy này cho cậu ấy dùm bác. Trong này có số điện thoại riêng, cháu kêu cậu ấy nhất định phải gọi lại cho bác. Cháu nhớ chưa”.

Hạ Yên đón lấy tờ giấy, thái độ khấn trương của người phụ nữ kia khiến cô cũng bị căng thẳng lấy, vội vàng gật gật đầu đồng ý.

“Cháu nhất định sẽ đưa cho anh ấy, bác cứ yên tâm”.

Mã Nhi lúc này mới cảm thấy an lòng một chút, nhìn Hạ Yên đầy biết ơn. Bà không có nhiều thời gian, thế nên đành vội vàng chào tạm biệt. Trong lòng mặc dù vẫn có chút lo lắng không yên, nhưng những gì có thể làm bà đều đã làm hết rồi. Mọi việc còn lại chỉ có thể cầu mong ông trời giúp đỡ mà thôi.

Hạ Yên khó hiểu nhìn theo bóng dáng Mã Nhi khuất xa tầm mắt. Trong lòng tuy có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã bị cô quăng ra đằng sau đầu. Hôm nay cô phải đi dự tiệc sinh nhật của Bùi Tử Nam, tên bạn thân là nam hiếm hoi mà cô quen suốt mấy chục năm qua. Mặc dù bây giờ vẫn còn sớm, nhưng cô ngay cả quà cũng chưa mua, để Bùi Tử Nam biết được chắc từ mặt cô luôn quá.

Bùi Tử Nam là con một, nhà giàu thư hương điển hình của thành phố, từ nhỏ đã ngấm thìa vàng lớn lên, tính cách với Hạ Yên có khá nhiều điểm tương đồng. Tên này mỗi năm đều tổ chức tiệc sinh nhật rình rang, chỉ sợ thiên hạ không biết đại thiếu gia nhà họ Bùi sinh ra vào ngày tháng năm nào. Khách khứa cũng vô cùng đông, đủ mọi thành phần, trí thức, tinh anh, thương giới, chính trị, minh tinh, tài tử, nói chung là chỉ cần có chút tiếng tăm địa vị thì đều được cậu ấm nhà họ Bùi mời hết.

Hồi xưa Hạ Yên thường trêu cậu ta, mỗi khi không còn quà để mở thì lại mở tiệc sinh nhật. Cô nói vậy bởi vì năm nào Bùi Tử Nam cũng nhận được cả núi quà, cô thật lo ngại cậu ta có thể tự mình mở hết đống quà đó trước khi đến dịp sinh thần tiếp theo hay không.

Trêu đùa thì như vậy thôi, cho dù cậu ta không đủ sức lực, thời gian cùng kiên nhẫn để mở từng món quà thì quà của Hạ Yên cô nhất định không được thiếu. Nếu không với tính cách so đo tính toán của Bùi Tử Nam chắc tuyệt giao với cô luôn mất.

Trung tâm thương mại lớn nhất thành phố C luôn là nơi tập trung của đầy đủ các thương hiệu từ lớn tới bé. Hạ Yên là khách quen của một số cửa hiệu ở đây, nhưng xưa giờ cô toàn mua đồ nữ là chính, hôm nay ghé vào một tiệm đồng hồ của nam không khỏi có chút không quen.

Quản lý thấy Hạ tiểu thư đến thì ngay lập tức chạy ra tiếp đón.

“Hạ tiểu thư, cô muốn mua gì ạ”.

“Cho tôi xem những mẫu đồng hồ mới nhất”. Cô không hiểu lắm về đồng hồ nam, nhờ nhân viên cửa hàng tư vấn là tốt nhất.

“Dạ vâng, chúng tôi mới nhập về sản phẩm giới hạn của một thương hiệu đồng hồ lâu năm của Thụy Sĩ. Vì tính an toàn nên không trưng bày trong cửa

hàng, xin cô đợi một lát, tôi sẽ mang nó ra cho cô xem ngay”.

Quản lý thấy cơ hội phát tài đến thì lảng xảng chạy đi chạy lại. Một tháng chỉ cần bán được một chiếc đồng hồ này thì doanh số bán hàng không còn phải lo lắng nữa, thế nên anh ta không khỏi khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

“Hạ tiểu thư, loại đồng hồ này thiết kế tinh xảo, là hàng số lượng hạn chế, được giới mộ điệu thi nhau săn lùng, cả cửa hàng chúng tôi cũng chỉ có một chiếc này thôi. Mặt kính siêu bền, chống trầy xước, chống thấm nước, chống va đập mạnh, sản phẩm của chúng tôi còn được cam kết bảo hành trọn đời. Rất khó mới có được một chiếc đồng hồ vừa thời trang lại đẳng cấp như vậy. Bạn trai cô nhất định sẽ rất thích nó”.

Quản lý đang thao thao bất tuyệt về tính năng xuất chúng của chiếc đồng hồ này khiến Hạ Yên cũng choáng váng theo. Cô không hiểu rõ về mặt hàng này, nhưng câu nói cuối cùng của quản lý đã thành công thu hút sự chú ý của cô. Nếu nó thực sự tốt như vậy thì cô mua về tặng Đình Nam cho rồi, tên Bùi Tử Nam kia có thiếu gì đồng hồ đâu cơ chứ.

Cô đứng trước quầy dẫn đo suy nghĩ một hồi làm quản lý muốn toát mồ hôi, thần tài đã đi đến cửa rồi, ông không muốn bỏ lỡ cơ hội phát tài này đâu. Thấy Hạ Yên dẫn đo suy nghĩ, ông ta đoán là vụ buôn bán này sẽ không thành. Dù sao thì giá cả của nó không rẻ chút nào, đâu phải ai cũng có khả năng tài chính để mua nó chứ.

Hạ Yên chăm chú nhìn chiếc đồng hồ, thực sự rất đẹp, cô không hiểu gì về đồng hồ mà còn thấy thích nó, nhưng có thích đến mấy thì cũng phải dằn lòng tặng cho Bùi Tử Nam thôi. Cô mà không tặng quà sinh nhật thì không biết tên kia sẽ làm ra chuyện điên khùng gì nữa.

Còn Đình Nam, thôi để đến sinh nhật anh thì tính sau vậy.

Suy nghĩ xong xuôi, Hạ Yên tự tin lấy thẻ ra định trả tiền, ai ngờ chiếc đồng hồ vừa mới ở trước mặt cô đã hoàn toàn không còn nữa. Không tin nổi vào mắt mình, Hạ Yên choáng váng ngẩng đầu lên nhìn xung quanh tìm kiếm.

Chiếc đồng hồ thì vẫn còn, chẳng qua sao nó lại được đeo lên tay của người khác thế kia. Mà là người xa lạ thì cũng tạm chấp nhận đi, nhưng sao lại là người mà hôm qua cô còn chửi rủa chứ, Lam Hàm chẳng lẽ cũng chạy theo một chơi đồng hồ hàng hiệu hay sao.

Hạ Yên tròn mắt nhìn Lam Hàm, hận không thể dùng ánh mắt đòi lại chiếc đồng hồ trên tay anh ta.

Lam Hàm ngay từ khi bước vào quán đã nhìn thấy Hạ Yên, cô đến cửa hàng đồng hồ nam, khỏi nói cũng biết là chọn cho ai.

Ban đầu anh cũng chẳng chú ý đến chiếc đồng hồ cô vừa mất, nhưng vị quản lý cứ một mực giới thiệu nó với anh, còn nói là phiên bản giới hạn gì đó. Lam Hàm khẽ nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ kia, thiết kế hoàn mỹ, chất liệu cực phẩm, chỉ cần là người biết nhìn hàng nhất định sẽ không bỏ qua một món hàng tốt như vậy. Mà anh đương nhiên biết nhìn hàng, cũng chẳng phải kiểu người nhường nhịn người khác.

“Anh Lam, chiếc đồng hồ này là tôi chọn trước, phiền anh đừng có đeo nó mãi như thế”. Hạ Yên nhìn chằm chằm tay Lam Hàm, tức tối nói.

Quản lý nhà hàng lau lau mồ hôi, khó xử không biết phải làm sao cho phải. Tại ông nghĩ Hạ Yên không mua nên mới vội vàng giới thiệu hàng cho vị thị trưởng thành phố đáng kính.

Lam Hàm nhìn quản lý đầy ầu ầu, nụ cười vẫn nhàn nhạt như mọi ngày, giọng điệu cũng chẳng có chút độ ấm nào.

“Yên Yên, em đã thanh toán tiền mua chiếc đồng hồ này rồi sao?”

Hạ Yên lạnh lùng nhìn Lam Hàm, cắn răng nói:

“Chưa”.

Nụ cười của Lam Hàm càng tươi hơn vài phần.

“Nếu vậy thì đâu phải đồ của em. Nó vẫn thuộc quyền sở hữu của cửa hàng này”.

Tay Hạ Yên nắm chặt vào nhau, cô phải cố kiềm chế để không lao vào chửi mắng anh ta.

“Nói vậy có nghĩa là anh muốn hót tay trên của tôi?”. Hoàn toàn là câu khẳng định, chẳng có chút nghi ngờ nào cả.

Lam Hàm biết em vợ cũ của mình tính tình thẳng thắn, nhưng xem ra thì còn ngông cuồng tự đại nữa. Đình Nam đã quá chiều cô bé rồi.

“Nếu anh nói là anh cũng muốn mua nó, thì sao chứ”.

Đây rõ ràng là thách thức trắng trợn mà, Hạ Yên cô từ nhỏ đã bao giờ bị người khác coi thường như thế đâu chứ. Là tên anh rể cũ này mất để trên đầu, hay vốn dĩ là không có mất chứ.

Hạ Yên lạnh lùng liếc nhìn quản lý đang lo sợ đứng bên cạnh, cô đặt mạnh túi xách lên mặt bàn thủy tinh. Âm thanh chói tai vang lên trong cửa hàng yên lặng, nhân viên và quản lý e sợ nhìn nhau, ai cũng biết Hạ Yên là ai nên không dám hé răng nửa lời.

Lam Hàm nhìn Hạ Yên mà trong lòng cười lạnh, xem ra cô bé này chẳng còn nề tình anh rể hồi xưa nữa rồi.

“Tôi đến trước, nên nó tất nhiên phải thuộc về tôi rồi, quy luật trước sau chẳng lẽ Lam thị trưởng lại không biết. Hình như bây giờ tiểu học đã được học cái này rồi đấy”.

Hạ Yên vừa nói vừa cầm lấy bàn tay đang đeo đồng hồ của Lam Hàm, bằng vài thao tác đơn giản đã tháo nó xuống. Cô không muốn đồ mình mua lại bị người khác xài trước như vậy.

Hai mắt Lam Hàm như bốc hỏa, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám cư xử vô lễ với anh như vậy. Hạ Yên là ai chứ, chẳng phải lúc trước luôn sợ anh một phép sao, vậy mà cuộc hôn nhân của anh và chị cô kết thúc thì thái độ của cô cũng thay đổi 180 độ luôn.

Giọng nói anh lạnh băng không chút độ ấm vang lên bên tai Hạ Yên.

“Ba em không dạy em ra ngoài phải biết phép tắc lễ nghi hay sao?”.

Hạ Yên cố gắng lắm mới nhịn không cười vào mặt anh ta. Cô cũng không phải dạng vừa, ngay lập tức nói lại.

“Đương nhiên là có rồi, ba em còn nói kết hôn rồi thì không được ngoại tình, đó không chỉ là hành vi có vấn đề, mà còn là đạo đức có vấn đề đó, anh có hiểu không hả”.

Giọng cô không hề nhỏ, dường như cả cửa hàng đều nghe thấy. Ai nấy nhìn về phía Lam Hàm mà thầm cầu nguyện cho người can đảm nói ra câu nói kia.

Lam Hàm không phải kẻ ngốc, lời nói trắng trợn như vậy mà anh còn chưa hiểu thì đúng là đầu óc có vấn đề thật. Xem ra anh đã quá nhẹ tay với Hạ Vũ Thường rồi.

“Anh có ngoại tình hay không thì em cứ chờ một thời gian nữa đi”.

Nói xong quay người lạnh lùng bước ra khỏi cửa hàng.

Hạ Yên muốn chạy đuổi theo để hỏi cho rõ mọi chuyện, nhưng phần vì chạy không kịp, phần thì nghĩ anh ta thẹn quá hóa giận nên nói lung tung thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Hạ Yên, em vừa nói gì cơ, anh nghe không rõ”. Bùi Tử Nam nhẹ nhàng hỏi lại qua điện thoại.

Hạ Yên vuốt một tảng mồ hôi trên trán, cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên dễ nghe nhất có thể, run run lặp lại câu nói vừa nãy.

“Anh à, chúng ta một năm có thiếu gì cơ hội gặp nhau, sinh nhật anh từ bé đến lớn em đều tham dự đầy đủ. Chỉ lần này thôi, em thực sự có việc gấp mà”.

Bùi Tử Nam xác định mình không nghe nhầm thì lập tức không chút khách khí tiến hành công kích Hạ Yên qua điện thoại.

“Đừng nói mấy lời thừa, em không đến dự sinh nhật anh thì sau này cũng không cần gặp anh nữa”.

Hạ Yên xoa xoa mũi thật mạnh, trước khi tiếp tục nói chuyện cô còn cố ý hít hít mũi mấy cái cho có vẻ của người bị cảm nặng, vừa sụt sùi vừa than thở với Bùi Tử Nam ở bên kia đầu dây.

“Em bị bệnh thật mà, đến đó lại lây bệnh cho anh”. Giọng cô nghe như muốn khóc đến nơi rồi.

“Bây giờ đâu phải mùa bệnh dịch, em muốn cảm là cảm ngay hả”. Bùi Tử Nam tỏ rõ vẻ khinh bỉ, quen biết Hạ Yên bao nhiêu năm nay, hẳn đâu còn lạ gì cái tính cách ầm ương của cô nàng nữa.

“Đáng ra không bị bệnh đâu, mà tại em cố dùng chút sức tàn lực kiệt đi mua quà sinh nhật cho anh nên mới bị bệnh nặng đấy. Là đồng hồ phiên bản giới hạn, đừng nói là em còn chưa đủ tình nghĩa với anh”.

Bùi Tử Nam nghe đến món quà thì mới thấy tạm chấp nhận được, cười hì hì qua điện thoại, giọng điệu ngả ngón như thường ngày.

“Em cần gì phải tốn kém thế, người không đến thì quà đi thay cũng được. Mau mau nghỉ ngơi cho tốt, em đến đây làm anh bị bệnh nữa thì nguy”.

Cái tên này, hồi nãy là ai còn không tin là cô bị cảm mà, giờ đã đổi giọng ngay được. Người anh em tốt này thật là càng ngày càng giống cô mà.

Hạ Yên nói chúc mừng sinh nhật một cách qua loa rồi tiếp tục chú ý đến chiếc xe đang chạy trước mình. Cô vừa rời khỏi trung tâm thương mại thì nhìn thấy Hạ Vũ Thường, chị ấy đến đây cũng chẳng phải là chuyện hiếm hoi gì, nhưng người đàn ông đi bên cạnh chị ấy thì cô mới gặp lần đầu.

Hạ Yên tính chạy lại bắt chuyện, nhưng khoảng cách khá xa, cô chỉ mới chạy được một đoạn thì người đàn ông kia đã dang tay ôm Hạ Vũ Thường vào lòng. Hành động đó ở nơi đông người như cửa trung tâm thương mại thực sự quá nổi bật, Hạ Yên nhớ đến câu nói lúc nãy của Lam Hàm, trong lòng tự nhiên trỗi dậy một cảm giác bất an.

Không cho cô kịp suy nghĩ, Hạ Vũ Thường đã cùng người đàn ông kia lên một chiếc xe đậu sẵn ven đường. Hạ Yên cũng vội vàng bắt taxi đuổi theo.

Đường phố không đông đúc, xe chạy rất nhanh đã dừng lại ở trước cổng một khu chung cư cao cấp. Hạ Yên chán nản, trị an ở những nơi thế này thường rất tốt, nói cách khác thì cô không có cách nào mà tiến vào bên trong được.

Hạ Yên trả tiền taxi, cô định đứng ở đây đợi đến khi Hạ Vũ Thường đi ra.

Trước khi ra khỏi nhà Hạ Yên đã mặc một chiếc áo choàng dài ấm áp, thế nhưng từng cơn gió lùa vào vẫn khiến cô run cầm cập. Hạ Yên đứng núp sau gốc cây cổ thụ để chắn gió, lòng thầm mong Hạ Vũ Thường mau chóng xuất hiện.

Cô không biết mình đang lo lắng điều gì, cũng chẳng biết mình đứng ở đây sẽ có tác dụng gì hay không, nhưng đôi khi trực giác lại là một thứ vô cùng đáng sợ, càng không muốn nghĩ đến điều gì đó thì nó lại càng lớn mạnh trong tâm trí con người ta. So với việc về nhà suy đoán vắn vớ, cô thà đứng đây chịu lạnh một lúc còn hơn.

Có lẽ ông trời cũng không đành lòng nhìn Hạ Yên co ro dưới trời mùa đông lạnh lẽo, cô chỉ mới đứng chưa đầy năm phút thì đã nghe được tiếng nói quen thuộc từ phía bên kia hàng rào, nơi ngăn cách khu chung cư với thế giới bên ngoài.

Hàng rào có dây thường xuân bao quanh, chỉ cần vén một vài tán lá là có thể nhìn vào bên trong. Hạ Yên để ý xung quanh nơi này không có ai, cũng chẳng có hệ thống camera theo dõi, cô từ từ ngồi thu mình lại dưới gốc cây cổ thụ, đưa mắt nhìn vào bên kia hàng rào.

Hạ Vũ Thường cùng với người đàn ông lạ mặt kia đang ngồi trên xích đu. Khu chung cư này được đánh giá rất cao, lý do chính là vì nó có một công viên thu nhỏ nằm ngay trong khuôn viên các tòa nhà. Ở nơi tắc đất tắc vàng này thì điều đó trở nên vô cùng đáng giá. Vì là buổi trưa nên khu vực công viên không hề có bất cứ ai, chỉ có Hạ Vũ Thường cùng người đàn ông kia đang ngồi thân mật trên chiếc xích đu nhỏ.

Tiếng nói của Hạ Vũ Thường không phải lớn, nhưng vì cách vị trí Hạ Yên ngồi rất gần nên cô mới có thể phát hiện ra được. Hạ Yên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tư thế ngồi của hai bọn họ có vẻ gì đó rất kỳ quái mà cô không thể dùng từ ngữ nào để biểu đạt.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì Hạ Yên không thể nào tin được Hạ Vũ Thường lại có thể làm ra hành động thân mật này ngay ở nơi công cộng như vậy. Chị cô và người đàn ông kia hết ôm rồi lại hôn, cơ thể dường như đang dính sát vào nhau. Vẻ mặt mê đắm của Hạ Vũ Thường khiến Hạ Yên cảm thấy xa lạ, giống như trong phút chốc chị ấy đã hoàn toàn biến thành một con người khác mà cô chưa từng biết.

Nếu đây là bạn trai mới của chị ấy thì họ có ôm hôn nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng cuộc hôn nhân với Lam Hàm mới chấm dứt không bao lâu, thậm chí tuần trước Hạ Vũ Thường còn than thở sầu não với cô, sao bây giờ đã nhanh chóng tìm được bạn trai mới rồi. Cô chỉ sợ chị ấy nhẹ dạ cả tin, bị đàn ông lừa bịp, một Lam Hàm đã là quá đủ rồi, chị ấy sẽ không chịu được lần thứ hai bị phản bội.

“Uhm...nhẹ thôi anh”.

Tiếng rên rĩ của Hạ Vũ Thường kéo Hạ Yên trở lại với thực tại, âm thanh vang lên giữa buổi trưa mùa đông lạnh tê tái rất khiến người ta phải chú ý.

Hai người ngồi trên xích đu vẫn giữ nguyên tư thế như lúc nãy, chỉ có điều vẻ mặt Hạ Vũ Thường càng đỏ hơn bình thường. Hạ Yên cảm thấy hơi khó hiểu, chẳng lẽ trời nóng sao.

“Thoải mái không, bảo bối của anh”. Hai tay người đàn ông khẽ nâng người Hạ Vũ Thường lên rồi lại nhanh chóng hạ xuống.

Không có tiếng trả lời, âm thanh ma mị của người đàn ông kia tiếp tục vang lên, Hạ Yên nghe không sót một chữ.

“Em đã ly hôn thằng chồng vô năng kia rồi, chiều anh một chút đi, anh sẽ làm em thoải mái”.

Hạ Yên phải dùng tay bịt chặt miệng để bản thân không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Cô hoảng hốt vì lời nói của người đàn ông lạ mặt kia, nhưng lại càng sợ hãi hơn khi nhìn thấy việc mà bọn họ đang làm.

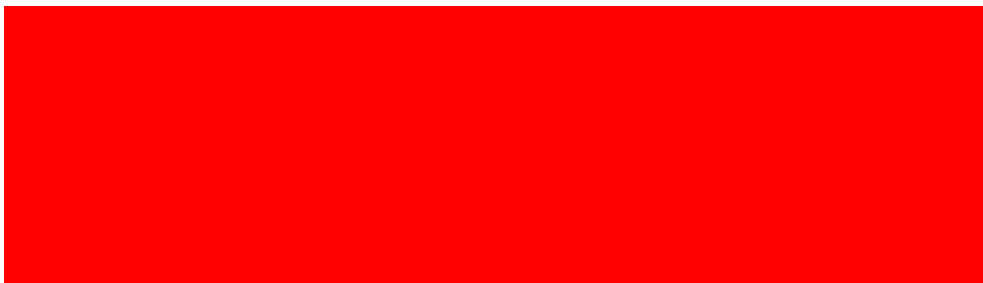
Xích đu vẫn nhẹ nhàng đong đưa, một cơn gió thoảng qua khiến cho tà áo của người đàn ông bay lên. Hạ Yên nhìn rõ ở bên dưới tấm áo kia là cái gì. Phân thân của người đàn ông đang không ngừng ra vào trong cơ thể Hạ Vũ Thường, mỗi một lần anh ta tiến vào lại khiến cho chị cô rên rĩ thỏa mãn. Chẳng trách cô lại thấy đáng ngờ của bọn họ kỳ lạ, chẳng trách vẻ mặt của Hạ Vũ Thường lại tràn đầy vẻ mê đắm đến vậy. Bọn họ...bọn họ lại có thể làm ra loại chuyện thân mật như vậy ở giữa nơi công cộng, lại còn vào lúc ban ngày ban mặt.

Hạ Yên không dám nhìn thêm một phút giây nào nữa, cô cố gắng bình tĩnh, nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây, bỏ lại sau lưng đôi nam nữ đang nhiệt tình đưa vạt động.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Yên Yên”. Đinh Nam bắt máy rất nhanh.

Hạ Yên nghe tiếng nói quen thuộc của anh một lúc sau mới từ từ bình tĩnh lại.

“Yên Yên”. Đinh Nam không nghe cô nói gì, kiên nhẫn lên tiếng một lần nữa.

“Anh đang làm gì vậy”.

Nghe tiếng nói uể oải đầu dây bên kia, Đinh Nam có thể tưởng tượng ra cô bé nhà mình đang phụng phịu buồn chán, vừa nghe điện thoại vừa ném đồ đạc lung tung.

“Vừa mới xong việc, anh đang trên đường về khách sạn”.

Hạ Yên ngược nhìn bầu trời trong xanh, ánh mặt trời mùa đông le lói, khung cảnh đẹp đến mức khiến cô chỉ muốn khóc mà thôi.

“Mới buổi trưa mà anh đã xong việc, đồ lười biếng”. Cô giận dỗi một cách vô cớ.

Đinh Nam đã sớm quen với tính cách sớm nắng chiều mưa của cô rồi nên chẳng thấy có gì lạ cả, anh vẫn vui vẻ cười trong điện thoại với cô.

“Em đã ăn gì chưa, hay là đã thức dậy chưa”.

Hạ Yên đưa tay lên gạt nước mắt, câu nói của anh thành công khiến cô bật cười, cô có lười thì cũng làm gì mà như heo thề chứ.

“Em muốn gặp anh”.

“...”

“Có được không”. Cô sợ làm phiền anh.

Đinh Nam nghe giọng nói cô có chút là lạ, nhưng vẫn trả lời cô như không có chuyện gì.

“Em đến đây đi, anh sẽ ra sân bay đón em”.

Hồng Kông đón Hạ Yên bằng những cơn gió biển lạnh lẽo, cái lạnh mùa đông khiến cho cảnh sắc ở đây vừa có chút trầm mặc, lại mang màu sắc u buồn.

Máy bay bị trễ chuyến, khi Hạ Yên đến thì Đinh Nam đã chờ ở sân bay một lúc rồi.

Anh nhìn thấy Hạ Yên đi ra thì vội chạy lại phía cô, lo lắng hỏi:

“Có mệt không em”.

Hạ Yên cười hi hi nhìn anh. Thấy anh lo lắng cho mình thì vừa thương vừa tội, anh đi công tác đã vất vả lắm rồi, lại còn phải chạy ra đây đón cô nữa.

Đinh Nam nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô thì không nói gì nữa, anh vội khăn choàng của mình quấn vào cổ cô, một tay cầm hành lý, tay còn lại kéo cô ra khỏi đám đông người qua lại trong sân bay.

Về đến khách sạn thì đã muộn, Hạ Yên vừa lạnh vừa đói đáng thương nhìn Đinh Nam.

Đinh Nam không chịu được ánh mắt thô con tội nghiệp kia, nhưng giờ đã muộn rồi, làm gì còn hàng quán nào mở cửa nữa chứ. Thật sự không còn cách nào khác đành an ủi cô.

“Em mau đi tắm đi, anh gọi điện kêu khách sạn chuẩn bị chút đồ ăn đêm cho em”.

Hạ Yên bĩu môi không hài lòng.

“Lại là cháo hoặc mì chứ gì”.

Đình Nam quay mặt đi, anh mà nhìn cô thêm một lúc nữa thì thế nào cũng đáp ứng mọi yêu cầu của cô mất.

Hạ Yên thấy anh không có phản ứng gì, biết là đòi hỏi của mình không được đáp ứng, bèn chán nản lấy quần áo đi tắm. Thôi, để mai ăn bù cũng được.

Hạ Yên rất thích món ăn Hồng Kông, nhưng mà bình thường có mấy khi được ăn đâu. Cô sợ ăn nhiều dầu mỡ sẽ mập, còn Đình Nam thì ăn uống chú trọng dinh dưỡng, toàn bắt cô ăn rau xanh qua ngày. Khó khăn lắm mới có dịp đến Hồng Kông một lần, cho dù có mập thêm một chút thì cô cũng phải ăn cho thỏa thích mới thôi. Hôm nay muộn rồi, để ngày mai ăn bù cũng được.

Đúng như Hạ Yên dự đoán, cô tắm xong thì Tần Nam đã mức cháo để sẵn trên bàn cho cô rồi.

Hạ Yên kéo ghế ngồi vào bàn ăn, vừa khuấy khuấy cháo vừa ai oán nhìn Đình Nam, cuối cùng đói quá nên đành phải ăn tạm.

“Buổi tối nên ăn thức ăn thanh đạm thôi, mai anh sẽ dẫn em đi ăn món ngon hơn”. Đình Nam không đành lòng nhìn cô chán nản nên ra sức dỗ dành cô.

“Em biết rồi”. Bao nhiêu năm nay đã như vậy Hạ Yên cũng sớm quen với kiểu ăn uống này rồi.

“Công việc của anh thế nào, có thuận lợi không”.

Đột nhiên Hạ Yên hỏi khiến Đình Nam ngạc nhiên không thôi, anh như ngơ ngác hỏi lại.

“Thật vinh hạnh quá, em mà cũng quan tâm công việc của anh sao”.

Hạ Yên cười cười, người làm bạn gái như cô đúng là không có mấy tác dụng cần thiết thì phải.

“Thì từ bây giờ em qua tâm anh, không được sao”.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, đến khi Hạ Yên ăn xong thì cũng gần 12 giờ rồi. Đêm đã khuya nhưng cô lại không muốn đi ngủ, cứ ngồi thừ người trên sofa.

“Có chuyện gì vậy”.

Đình Nam đưa một ly trà lúa mạch cho cô. Anh biết cô có chuyện gì đó, nếu không sẽ không bao giờ kích động đến mức chạy đến Hồng Kông thăm anh như vậy. Cô bé này, có nhiều thói quen không tốt, đặc biệt là hay nghĩ nhiều.

“Em đang chán đời”.

“Sao lại chán”.

“Kiểu như hoang mang, mất phương hướng ấy”.

Đình Nam nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, chờ đợi cô nói tiếp.

“Anh có bao giờ không biết bản thân mình phải làm gì thì mới tốt không”.

“Thường xuyên”. Anh trả lời rất nhanh.

Hạ Yên mở to mắt nhìn anh.

“Đừng có lừa em”. Anh làm gì cũng có mục tiêu rõ ràng, làm gì mà hoang mang mất phương hướng này nọ chứ.

“Anh nói thật, khi bằng tuổi em anh còn muốn làm nhiều điều điên khùng lắm, nhưng cuối cùng lại lựa chọn từ bỏ”.

“Vậy...anh có hối hận không”.

Đình Nam chỉ cười mà không trả lời câu hỏi của cô. Anh không thể nào nói cho cô biết được lúc đó anh mất phương hướng như thế nào. Anh hơn Hạ Yên 10 tuổi, khoảng cách quá lớn để cô có thể hiểu được suy nghĩ của anh khi đó. Một chàng trai 20 tuổi phát hiện ra mình thích một bé gái mới có 10 tuổi, điều đó không cần nói cũng biết là biến thái lập dị cỡ nào. Anh từng hoang mang nghi ngờ chính bản thân mình, nhưng rồi cuối cùng lại khuất phục trước con tim. Có hối hận không, tương lai thế nào anh không rõ, nhưng hiện tại thì lại thấy lo lắng khi xưa của mình chỉ là chuyện vặt vãnh. Thế gian rộng lớn, biết người vô thường, tìm được một người lương tâm tương duyệt với bạn là chuyện khó cỡ nào. Thế nên anh không còn đường quay lại, chỉ có thể tiếp tục cùng cô đi trên con đường mà định mệnh đã trải sẵn cho hai người.

Đôi khi suy nghĩ đắn đo chưa hẳn đã là tốt, tùy hứng nhất thời cũng có cái hay của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Buổi sáng khi Hạ Yên thức dậy đã hơn 9 giờ sáng, Đình Nam đã đi làm từ lâu.

Cô phải mất một lúc mới nhớ được là mình đang ở Hồng Kông. Không muốn uổng phí quãng thời gian ngắn ngủi ở đây, hai chân Hạ Yên như có động lực to lớn, ngay lập tức chuẩn bị mọi thứ để đi ra ngoài chơi.

Lúc sắp xếp lại một vài thứ, cô chợt nhớ ra tờ giấy có số điện thoại mà người phụ nữ hôm trước tìm tới nhà muốn cô đưa cho Đình Nam. Lúc đến Hồng Kông khá gấp gáp nên cô quên nó luôn, nhưng để tối nay nói với Đình Nam cũng được, có thể anh cũng biết người phụ nữ đó.

Trái ngược với khí hậu lạnh lẽo trong nước, Hồng Kông ấm áp hơn rất nhiều, đặc biệt là khi ánh mặt trời rực rỡ soi sáng ngoài kia. Mang theo tâm trạng hào hứng, Hạ Yên quyết tâm đi chơi cho thỏa thích mới thôi.

Cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, chuyện của Hạ Vũ Thường cô chỉ có thể đưa ra lời khuyên chứ không thể nào thay chị ấy giải quyết được, ai cũng có thể giới của riêng mình và cô cũng nên tôn trọng chị ấy. Hạ Yên chỉ thầm hy vọng mọi chuyện sẽ không tệ đến mức như cô lo lắng.

Nghĩ đến Lam Hàm, Hạ Yên không biết phải nhận xét về anh ta như thế nào cho phải. Công bằng mà nói khi còn là anh rể, anh ta đối xử với cô không hề tệ bạc chút nào, ngoại trừ vẻ lạnh lùng trời sinh thì cũng xem như có quan tâm đến cảm nhận của cô. Nhưng chuyện anh ta và chị gái cô

ly hôn khiến cho chút thiện cảm cô dành cho anh ta bay sạch sẽ, mỗi lần nghĩ đến chỉ cảm thấy càng chán ghét hơn. Nhưng chuyện cô chứng kiến hôm qua lại khiến Hạ Yên băn khoăn không thôi, nếu người ngoại tình trước không phải là anh ta thì sao?

Hạ Yên lắc lắc đầu, cô không thêm nghĩ đến chuyện của hai người kia nữa. Ly hôn cũng đã ly hôn rồi, giờ đắn đo lo lắng cũng có làm gì được nữa đâu. Huống chi cô chỉ là người ngoài cuộc.

Rất nhanh Hạ Yên đã lên tinh thần lại cho bản thân, tung tăng cầm túi xách dạo phố.

Hạ Yên chọn cho mình một chiếc váy dài chấm gót màu trắng, phối hợp với giày bata năng động, đội thêm một chiếc nón rộng vành cho đúng chất của khách du lịch. Đường phố đông đúc nhộn nhịp, từng đoàn người đi đi lại lại khiến cho nhịp sống ở đây luôn sôi động hơn hẳn Đại Lục.

Hạ Yên vừa đi vừa chăm chú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, trong đầu thì lơ mơ suy nghĩ linh tinh, nên chẳng hề phát hiện ra có một người luôn theo dõi cô từ nãy đến giờ.

Mã Nhi quả thật rất bất ngờ khi nhìn thấy cô gái trẻ kia ở đây. Phần lớn thời gian bà đều ở Hồng Kông, ai ngờ lại có dịp hội ngộ với cô bé ấy. Nhìn tuổi đời có lẽ còn khá trẻ, gương mặt thanh xuân sáng bừng sức sống. Hình ảnh cô ấy đi trong nắng tươi tắn và rạng ngời như đập thẳng vào mắt bà, chói lọi đến nhức nhối trong lòng.

“Phu nhân”. Tài xế thấy phu nhân nhà mình cứ im lặng quan sát cô gái kia, không đành lòng phải lên tiếng nhắc nhở. Phu nhân đã có hẹn với bạn, nếu cứ ở đây mãi thì chắc chắn sẽ trễ mất.

“Cho xe tấp vào lề đi”. Mã Nhi đột nhiên kích động muốn làm một chuyện.

Tài xế mặc dù thấy khó hiểu nhưng cũng lập tức làm theo.

Mã Nhi xuống xe thì đi về phía Hạ Yên, nhẹ nhàng lên tiếng chào hỏi cô trước.

“Cô gái, lại gặp được cháu rồi”.

Hạ Yên cũng vô cùng bất ngờ, cô nhận ra người phụ nữ này, chẳng lẽ đây gọi là duyên phận hay sao.

“Chào bác ạ, bác cũng đến đây chơi sao?”.

Mã Nhi khẽ cười, không lập tức trả lời ngay mà từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Hạ Yên.

“Bác là người ở đây, cháu nếu có thời gian rảnh thì tìm bác nói chuyện một chút nhé”.

Mặc dù cảm thấy hành động của Mã Nhi có chút kỳ lạ, nhưng Hạ Yên không mấy may mắn này, cô thân nhiên nhận lấy tấm danh thiếp, khách sáo đáp lời.

“Cám ơn bác ạ”.

Mã Nhi đọc được sự thận trọng trong ánh mắt cô gái trước mặt mình, bà cố không tỏ ra niềm nở quá mức.

“Cháu đừng ngại, lần trước cô đã làm phiền cháu rồi. Nếu muốn mua sắm gì cứ đưa tấm danh thiếp này ra, cháu nhất định sẽ nhận được mức chiết khấu cao nhất”.

“Nếu vậy thì cháu phải sử dụng nó thật nhiều rồi”.

Hạ Yên lịch sự cúi chào, miệng nói lời cảm ơn, nhưng trong lòng lại không hề muốn sử dụng đặc quyền đó. Người không thân quen, cô đâu dám hành động tùy tiện chứ.

Tạm biệt Mã Nhi, Hạ Yên lúc này mới chú ý đến tấm danh thiếp kia. Tờ giấy trắng tinh đẹp đẽ, không ghi rõ chức vụ, chỉ đề tên và số điện thoại liên lạc. Cô thử sờ mép tấm danh thiếp, cảm nhận được đây là chất liệu giấy cao cấp, xem ra cũng không phải là một nhân vật tầm thường.

Cô càng lúc càng tò mò về Mã Nhi, trong lòng thầm nhủ tối nay nhất định phải nói với Đình Nam chuyện về người phụ nữ này mới được.

Mã Nhi trở lại xe, trong lòng vẫn không thôi bồn khoăn lo lắng, bà sợ hành động của mình quá mức rõ ràng khiến người khác nghi ngờ, nhưng gặp được cô bé kia ở đây khiến bà mừng rỡ quá mà quên đi chuyện phải cẩn thận hành xử. Dù sao cũng không thân quen gì, cô bé kia làm sao mà dám chủ động liên lạc lại với bà chứ. Có điều Đình Nam đang đi công tác, cô bé kia sống cùng với Đình Nam lại chạy đến Hồng Kông thăm thú, có khi nào Đình Nam cũng đang ở đây không. Nghĩ đến khả năng này khiến bàn tay bà khẽ run lên, tâm trạng ngay lập tức trở nên phấn khích. Dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi thì bà cũng muốn thử một lần xem sao.

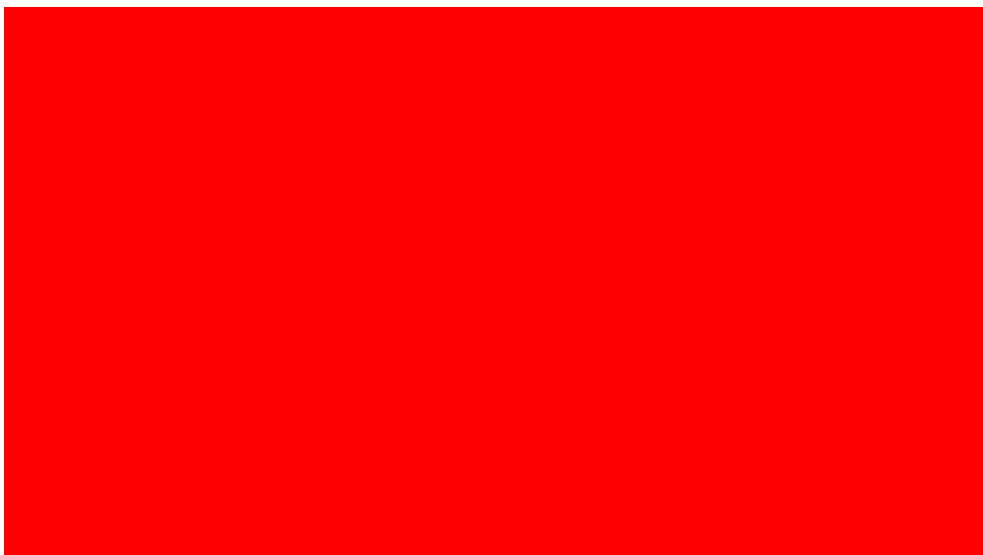
“Điều tra giúp tôi xem cô gái kia đi cùng với ai, ở khách sạn nào”.

“Vâng, thưa phu nhân”. Tài xế nhận lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Mã Nhi là con gái một của Mã gia nổi tiếng xứ Cảng Thơm, nhưng vì tiếng gọi tình yêu, từ khi còn rất trẻ bà đã kết hôn với Đinh Nghĩa Thư, rồi bỏ gia đình đến Đại Lục sinh sống. Cuộc sống có tình yêu luôn tràn ngập màu hồng tươi đẹp, đặc biệt với những cô gái chưa trải sự đời như Mã Nhi thì hoàn toàn không để ý đến sự ngăn cản của ba mẹ mình. Tuổi trẻ thường bông bột, đến khi chúng ta thực sự trưởng thành thì lại mãi miết sửa chữa cho những sai lầm lúc còn nông nổi.

Đinh gia vốn phức tạp, nhìn bề ngoài thì quyền thế, nhưng thực sự các thành viên trong gia tộc đều luôn ngầm có sự tranh đấu với nhau. Mã Nhi sau khi về làm dâu Đinh gia mới từ từ hiểu được điều này. Nhờ Đinh Nghĩa Thư là người can trọng, hành sự hòa nhã nên được mọi người trong nhà hết sức nể trọng. Mã Nhi là vợ ông đương nhiên cũng không ai dám gây chút khó dễ nào cho bà. Cuộc sống những tưởng vẫn sẽ lặng lẽ trôi qua, nếu như không có chuyện Đinh Nam, đứa con trai duy nhất của hai người bị lạc đường, rồi từ đó không có chút tin tức nào hết.

Chuyện xảy ra đã rất lâu rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại Mã Nhi đều không thể cầm được nước mắt, đứa con trai bà hết mực thương yêu, nâng niu chăm sóc từng chút một lại chỉ vì chút bất cẩn của người giúp việc mà rời khỏi vòng tay của bà. Đinh gia đã cho người đi tìm khắp nơi, đăng tin trên báo đài, thế nhưng bao nhiêu năm vẫn bất vô âm tín. Chính bà Mã Nhi cũng dần dần tuyệt vọng. Đinh Nam trở thành cái tên mà không một ai dám nhắc đến trước mặt bà. Nỗi niềm này chỉ có người làm mẹ mới hiểu được.

Sau bao nhiêu năm mỏi mòn tìm kiếm, cuối cùng Đinh gia đã tìm ra tung tích đứa cháu nội năm xưa đi lạc đường, nhưng rất tiếc có vẻ như đứa cháu này không mấy mặn mà với việc trở về nhận lại người thân. Người đứng đầu Đinh gia là Đinh Duy Tự đã trực tiếp lệnh cho con cháu trong nhà không ai được làm phiền Đinh Nam, dù sao đây cũng là họ nợ đứa cháu này, chỉ có thể để cho anh từ từ suy nghĩ, chứ tuyệt đối không được tạo áp lực thêm cho anh.

Biết là như vậy, nhưng Mã Nhi đã không thể chờ thêm được nữa. Đó là con trai bà, bà sao có thể làm ngơ khi nhìn thấy nó được chứ.

Hạ Yên đi một vòng trung tâm thương mại lớn nhất của Hồng Kông, mặc dù không thiếu quần áo, nhưng Hạ Yên vẫn thích đi mua sắm như một thói quen. Cô đã mua được hai cái áo rất đẹp để tặng cho Lăng Tiểu Tiểu và Bùi Tử Nam, xem như đền bù cho quãng thời gian vừa qua bận rộn chuyện gia đình mà bỏ bê bạn bè thân thiết.

Tuy đi mua sắm nhưng Hạ Yên vẫn để ý thời gian, Đinh Nam nói xong việc sẽ đến đón cô, thấy cũng sắp đến giờ tan tầm, cô cảm điện thoại nhắn tin hỏi anh.

“Anh sắp đến chưa”.

Đợi một lúc không thấy ai trả lời, cô bèn tìm một quán cà phê ngồi nghỉ chân.

Vừa khuấy ly cà phê, cô vừa nhàn nhã ngắm nhìn phố phường tấp nập ngoài kia. Cuộc sống vội vã, còn ở đây lại như một thế giới khác nhàn nhã đến mức lười biếng, mùi cà phê thơm nồng như đưa người ta trôi trong một thế giới mộng mị khác.

Không gian ở đây khép kín, không trang trí nhiều cây xanh, thay vào đó lại dùng nhiều những chén đĩa và các bức tranh thời trung cổ bày biện xung quanh làm vật trang trí. Không gian đượm màu hoài niệm, lại phảng phất nét buồn man mác khác thường. Chủ nhân của nơi đây chắc chắn cũng là người nhiều tâm sự, nếu không sẽ không thể nào bày trí một quán cà phê đặc biệt như thế này.

“Một ngày mà gặp nhau những hai lần, cô gái, chúng ta thật có duyên”.

Hạ Yên bị tiếng nói kia kéo ra khỏi thế giới riêng của mình, cô có chút hốt hoảng ngẩng mặt lên nhìn.

Duyên phận thế này, đến chính cô cũng không biết phải diễn đạt thế nào cho phải.

“Có lẽ là Hồng Kông không quá lớn”. Hạ Yên cười cười đáp lời.

“Cô ngồi đây được chứ”.

Mã Nhi chỉ vị trí ngồi đối diện Hạ Yên.

Hạ Yên không có lý do nào để từ chối cả, hai người xem như cũng có chút duyên phận, có điều là duyên gì thì còn chưa rõ.

“Bây giờ rất ít cô gái trẻ còn đi uống cà phê một mình như cháu”.

Hạ Yên hơi ngại, cô khẽ cúi mặt xuống nhìn ly cà phê, dùng thái độ để từ chối trả lời câu hỏi kia. Người phụ nữ tên Mã Nhi này có vẻ rất muốn tìm hiểu thông tin về Đinh Nam, trước khi biết rõ đối phương là ai thì cô không thể nào nói là đang đợi Đinh Nam ở đây được.

Mã Nhi hơi có chút khắt trương, bà muốn tìm chuyện khác để phân tán sự căng thẳng của bản thân.

“Bánh ngọt ở đây rất ngon, cháu có muốn ăn thử không”.

Hạ Yên nghe được lời này thì gương mặt như phát sáng, giữa một khung cảnh như thế này mà có thêm chút bánh ngọt thì thật sự rất tuyệt.

Không đợi Hạ Yên trả lời, Mã Nhi chỉ cần nhìn biểu hiện của cô gái trẻ là đã hiểu, bà kêu phục vụ mang lên một phần bánh đặc trưng của quán, miệng

không ngừng giới thiệu với Hạ Yên.

“Bánh ở đây do một thợ làm bánh nổi tiếng làm, cả Hồng Kông cũng chỉ có ở đây mới làm ra được hương vị này thôi”.

“VẬY là cháu có lộc ăn rồi”. Hạ Yên cũng cảm thấy bản thân mình thật may mắn.

Hai người câu được câu không trò chuyện, mặc dù không có nhiều tiếng nói chung, nhưng không khí cũng không đến mức quá tệ nhạt, cả hai đều là kiểu người biết diễn, và cũng quá quen với cảnh diễn như thế này rồi. Không hiểu vì lý do gì mà Hạ Yên luôn thầm cảm thấy người phụ nữ này nhất định sẽ có liên quan chặt chẽ đến cuộc sống của cô sau này. Cô không chủ động làm thân, cũng cố gắng kiềm chế tính tình ngang bướng thường ngày của mình, dường như đang chờ một điều gì đó sắp xảy ra.

Mã Nhi vẫn giới thiệu với cô các địa điểm thú vị ở Hồng Kông, trong lòng Hạ Yên lại âm thầm sốt ruột. Đình Nam sắp đến rồi, cuộc nói chuyện này còn kéo dài đến bao giờ nữa chứ.

Đúng lúc cô định xin cáo từ trước, cô có thể ra đầu đường đợi Đình Nam đến đón cũng được, thì Đình Nam bước vào quán cà phê.

Không gian quán không nhỏ, nhưng buổi chiều vắng khách, nên sự xuất hiện của Đình Nam lập tức thu hút sự chú ý của vài vị khách trong quán.

Anh nhanh chóng nhìn thấy Hạ Yên đang ngồi cạnh cửa sổ, nhưng khi nhìn thấy người ngồi đối diện cô thì thoáng chút sững sờ.

Hạ Yên thấy anh đến thì vội đưa tay vẫy anh.

“Em ở đây”.

Mã Nhi cũng nhìn theo ánh mắt của Hạ Yên, dường như có một lực hút vô tận, bà không thể nào rời mắt khỏi người thanh niên đang tiến lại gần về phía bà kia.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đình Nam nhìn thấy Mã Nhi thì ngay lập tức khựng người lại.

Hạ Yên nhìn thấy biểu cảm cứng ngắc của anh thì có chút nghi ngờ, cô nhìn về phía Mã Nhi. Bà ấy cũng đang nhìn Đình Nam, nét mặt không nói rõ là vui mừng hay xúc động gì cả, duy chỉ có đôi mắt là dịu dàng khác hẳn lúc bình thường.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Hạ Yên đành lên tiếng cứu vãn tình hình.

“Sao anh không gọi điện thoại cho em trước”.

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng có chút trách móc của Hạ Yên, Đình Nam mới bừng tỉnh khỏi mớ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Anh không kéo ghế ngồi xuống mà vẫn đứng nguyên tại chỗ nói với cô.

“Không phải em muốn đi ăn sao, anh đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi, nếu không đi nhanh sẽ bị muộn đấy”.

Hạ Yên cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, vừa định cất lời chào Mã Nhi thì bà ấy đã lên tiếng trước.

“Cháu ở lại đây một lát nữa đi, cô đã dặn quản lý làm thêm bánh ngọt cho cháu mang về, cũng sắp xong rồi”. Mã Nhi khản khoản lên tiếng khuyên cô ở lại.

Thái độ có chút vồ vập của bà khác hẳn những lần gặp trước khiến cho Hạ Yên không muốn nghi ngờ cũng khó. Mã Nhi luôn mang vẻ lạnh nhạt xa cách lại trở nên thân thiết như vậy khiến Hạ Yên không biết phải làm sao. Cô nhìn Đinh Nam âm thầm cầu cứu.

Đinh Nam không biết có hiểu ý cô không, nhưng trong phút chốc vẻ mặt anh còn lạnh hơn cả lúc mới đến, giọng nói cũng không còn chút độ ấm nào.

“Làm phiền bà Mã quá rồi, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước”.

Nói xong anh cũng kéo tay Hạ Yên đi về.

Xe một đường chạy thẳng về khách sạn của hai người. Hạ Yên thấy anh như vậy nên cũng không dám nói gì, cô rất ít khi thấy anh hành xử như hôm nay. Con người Đinh Nam nhìn bề ngoài thì ôn hòa nhã nhặn, nhưng cô biết đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, nói đúng ra thì là anh không thêm quan tâm nên cũng lười bày tỏ thái độ. Phàm những việc anh càng để ý thì biểu hiện ra bên ngoài càng rõ rệt, thế nên người phụ nữ tên Mã Nhi kia chắc chắn có mối liên quan mật thiết nào đó với anh.

Hạ Yên vừa muốn hỏi lại vừa không muốn hỏi. Con người cô rất mâu thuẫn, cô muốn biết mọi thứ về anh, nhưng lại cũng muốn để cho anh một không gian riêng biệt. Chuyện này nói thì dễ mà làm thì lại khó, ranh giới giữa quan tâm và tò mò chỉ cách nhau một khoảng rất mỏng manh, làm sao cô có thể biết được đâu chính là cái giới hạn mỏng manh đó.

Vừa về khách sạn Đinh Nam đã giam mình trong phòng làm việc.

Hạ Yên một mình xem ti vi trong phòng khách, thỉnh thoảng vẫn để ý động tĩnh của Đinh Nam.

Cô cảm thấy điều khiển chuyển kênh liên tục, nhưng chẳng một chương trình nào có thể thu hút được sự chú ý của cô.

Chuông điện thoại reo, Hạ Yên ngay lập tức bắt máy, cô cũng chẳng thèm xem ai là người ở bên kia đầu dây.

“Chuyện gì”. Tâm trạng ngổn ngang nên cô xẵng giọng lên tiếng.

Lăng Tiểu Tiểu nghi ngờ mình gọi nhầm máy.

“Hạ Yên?”

Nghe được giọng cô bạn thân lâu ngày không gặp, Hạ Yên lập tức xui xuống.

“Là mình đây”.

“Cậu đang cãi nhau với chồng tương lai hả”. Lăng Tiểu Tiểu hỏi, giọng nói không giấu được vẻ mừng vui khi người khác gặp họa.

Từ khi biết được chuyện của cô và Đinh Nam, Tiểu Tiểu lúc nào cũng gọi Đinh Nam là chồng tương lai của Hạ Yên, nói mãi thành quen, Hạ Yên cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả.

“Mình làm gì mà dám cãi nhau với anh ấy chứ, chỉ là tâm trạng không tốt thôi”.

Tiểu Tiểu còn lại gì cái tính tiểu thư sớm nắng chiều mưa của cô bạn nhà mình, xem đây như một chuyện bình thường nên trực tiếp bỏ qua, đi vào vấn đề chính.

“Cậu đã nghỉ học mấy hôm nay rồi, nếu còn không trở lại trường thì khéo mọi người nghĩ cậu bị bệnh nặng sắp đi châu ông bà rồi cũng nên”.

Nghe đến đây Hạ Yên càng than thở ngao ngán hơn.

“Haiz, mình chỉ muốn nghỉ quách luôn cho rồi”. Tâm trạng cô không vui, không muốn đi học.

Tiểu Tiểu vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

“Cậu nhiều tiền quá nên muốn đóng góp cho sự nghiệp học lại của trường mình chứ gì. Thay mặt hiệu trưởng và toàn bộ sinh viên trong trường, mình xin gửi lời cảm ơn chân thành sâu sắc đến bạn học Hạ Yên của chúng ta”.

“Được rồi, được rồi, hôm nay là thứ 6 rồi, thứ 2 tuần sau mình đi học là được chứ gì”.

“Mình sẽ giành chỗ cho cậu, không đi là biết tay mình”.

Nói chuyện với Tiểu Tiểu xong, Hạ Yên lười biếng nằm dài trên sofa. Chuyện học hành, chuyện của chị gái, chuyện của Đinh Nam, tất cả cứ quay cuồng

trong đầu cô. Phải làm sao bây giờ.

Đến gần 11 giờ mà Đình Nam vẫn ở lì trong phòng làm việc, Hạ Yên không nhịn được nữa đánh liều gõ cửa phòng đi vào.

Đình Nam này giờ vẫn chăm chú xem tài liệu, nhưng chẳng có thứ gì đi vào đầu anh được.

Hạ Yên đặt một ly trà xuống trước mặt anh.

Đình Nam ngẩng đầu lên, bây giờ mới chú ý đến sự có mặt của cô.

“Sao em còn chưa ngủ nữa”.

Hạ Yên lắc đầu, không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh.

“Anh sắp xong việc chưa”.

“Còn một vài tài liệu cần xem thôi, sắp xong rồi”.

Hạ Yên kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, nói như trách móc.

“Em còn tưởng anh sẽ làm việc cả đêm đấy chứ”.

“Anh...” Đình Nam định giải thích như một thói quen, nhưng chợt nhận ra là cô nói đúng, anh thực sự muốn ngồi cả đêm trong phòng làm việc, để làm gì thì anh cũng chưa rõ, chỉ là không muốn bản thân chìm vào giấc ngủ mộng mị thôi.

Hạ Yên nhìn anh vừa thương vừa giận. Cô lo lắng cho anh như vậy, mà anh lại chẳng hề nhận thấy. Muốn buông lời trách móc lại sợ anh mệt mỏi thêm. Cuối cùng cô vẫn không dám hỏi anh về chuyện kia.

“Anh mau làm rồi nghỉ ngơi đi, cũng muộn lắm rồi”.

Đình Nam nhìn bóng dáng Hạ Yên khuất dần sau cánh cửa, hai tay nắm chặt ly trà, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

Sớm muộn gì cũng đến, sao anh phải lo được lo mất làm gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Sáng hôm sau Hạ Yên dậy sớm hơn mọi ngày, cô sắp xếp hành lý chuẩn bị quay trở về. Từ khi gia đình xảy ra chuyện cô đã chẳng còn tâm trí chú tâm đến việc học, nếu cứ tiếp tục như thế này thì bị đuổi học cũng nên. Hạ Yên chẳng phải kiểu người yêu trường lớp gì, nhưng mà nếu đã làm thì phải bỏ tâm sức một chút, dù không muốn cũng phải đi học lại thôi.

Công việc của Đinh Nam còn chưa xong nên Hạ Yên định về trước, cô còn chưa thông báo với anh một tiếng. Không hiểu sao từ sau chuyện hôm qua, cô vẫn chưa thể nào nói chuyện với anh một cách bình thường được. Cô là người hay để ý, lại giận dai, cho dù không trực tiếp cãi nhau với anh thì trong lòng vẫn rất khó chịu. Chuyện gì anh cũng không nói với cô, chẳng lẽ thực sự xem cô là người ngoài rồi sao.

Hạ Yên xách va ly ra khỏi khách sạn, vẫn còn tức chuyện hôm qua nên cô chẳng thèm thông báo với Đinh Nam luôn, anh về khách sạn không thấy cô thì cũng tự hiểu thôi. Người gì đâu mà vô tâm, cô đã thể hiện rõ như vậy rồi mà anh còn không hiểu, chẳng lẽ lại muốn cô nói thẳng ra.

Với tâm trạng nửa tức giận, nửa lo lắng, Hạ Yên bắt chuyến bay sớm nhất quay trở về nhà. Bỏ lại tất cả buồn lo vu vơ lại Hồng Kông xinh đẹp.

Xuống sân bay, Hạ Yên cảm nhận từng cơn gió lạnh bên ngoài mà thấy rùng mình. Tuy trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng cô vẫn cắn răng móc điện thoại ra gọi.

“Bùi Tử Nam, em đang ở sân bay, mau ra đón em ngay và luôn đi”.

Bùi Tử Nam đang ngồi trong văn phòng buồn chán muốn chết, thứ 7 nhân viên tăng ca, anh là chủ không thể nào vắng mặt được, giờ thấy điện thoại của Hạ Yên thì mừng như bắt được vàng, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng:

“Bà nội của tôi ơi, em leo lên đầu anh mà ngồi luôn đi”. Từ bé đến giờ có ai dám ra lệnh cho anh như vậy đâu.

Hạ Yên vẫn tỉnh bơ trả lời:

“Anh đừng cần nhằn nữa, chậm trễ là hết quà đấy”.

Mặc dù Bùi Tử Nam đã cố gắng lái xe nhanh hết mức có thể, nhưng giao thông khu vực sân bay thật không dám khen tặng. Khi anh đến thì Hạ Yên đã xì mặt đứng đợi cả một lúc lâu rồi.

“Anh nói này, lần sau em không thể gọi sớm hơn sao, nhắm ngay giờ cao điểm kẹt xe mà gọi”.

Hạ Yên vẫn mặt mày bí xì không nói một lời nào.

Bùi Tử Nam có là đầu gối thì cũng hiểu được chuyện gì xảy ra. Mặt mày háo hức kẻ sát Hạ Yên hỏi thăm:

“Cãi nhau với chồng hả”.

“Biến”. Hạ Yên trả lời cộc lốc.

Bùi Tử Nam vui khi người khác gặp họa, chút bực bội vì kẹt xe ban nãy biến mất hết. Mặt cười tươi rói, còn tranh cãi hành lý với Hạ Yên nữa.

Hạ Yên nhìn mà chỉ muốn đánh tên đó vài phát, bạn với chả bè, sao tên này lại giống Lăng Tiểu Tiểu thế không biết. Cô đúng là không có mắt chọn bạn mà chơi mà.

“Đừng như vậy chứ, muốn đi đâu chơi không, anh đây dẫn em đi”.

Bùi Tử Nam công việc chính là la cà các địa điểm ăn chơi tụ tập, thế nên chưa bao giờ thiếu các thú vui để giải tỏa tâm trạng. Hạ Yên thấy giờ về nhà cũng chẳng làm gì nên quyết định đi cùng.

Dù sao thì cũng là ban ngày, đi quán bar thì không được, đua ngựa thì Hạ Yên không biết, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể đi đến sân golf mà thôi. Đánh golf hay không không quan trọng, quan trọng là gặp được người quen tụ tập một phen.

Hạ Yên nhìn thời tiết gió lạnh mùa đông mà tự nhiên cảm thấy rùng mình. Trời lạnh thế này mà cũng đi đánh golf được sao.

Cô co ro trong tấm áo lạnh, vừa ngồi uống trà nóng vừa nhìn Bùi Tử Nam đánh golf. Trời cao nắng vàng, không khí rất tốt ngoại trừ nhiệt độ lạnh tê tái ra. Cô vừa uống một ngụm trà Long Tĩnh, còn chưa cảm nhận được hết cái ngon của loại trà thượng hạng này thì đã bị một trận ồn ào bên kia thu hút.

Hạ Yên nhìn trời, nhìn đất, nhìn lại chính mình. Cô không thường xuyên làm việc thiện, nhưng cũng tuyệt đối chẳng hại người, tại sao đi đâu cũng gặp người mình không thích thế kia. Lam Hàm là người của dân chúng, bận rộn trăm bề mà cũng đi đánh golf nữa hả. Chẳng lẽ môn thể thao này đã phổ biến vậy rồi sao.

Lam Hàm mặc bộ đồ thể thao, phong cách trẻ trung khác hẳn thường ngày. Anh ta đi cùng một vài người, giống như hạc giữa bầy gà, trông vô cùng nổi bật.

Để tránh chạm mặt, Hạ Yên uống vội ly trà rồi lên vào khu vực spa của khu resort. Nói cô nhát gan cũng được, nhưng từ khi biết chuyện của Hạ Vũ Thường, lại cộng thêm thái độ khác thường của Lam Hàm ở cửa hàng lần trước, có đánh chết cô cũng không tin anh ta không biết chút tin tức gì về chuyện của chị gái cô. Hạ Yên thoáng thấy rùng mình, nếu biết vợ mình ngoại tình mà anh ta vẫn có thể điềm nhiên như vậy, phải là loại người gì mới có thể như vậy được chứ.

Hạ Yên lượn vài vòng quanh khu vực làm đẹp, chẳng có chút tâm trạng thư giãn để vào spa, thế nên đành đi ra khu vực sân sau của resort này. Cô đi không có mục đích, nhưng lại tình cờ gặp phải người khác đang nói chuyện ở đây.

Tự nhiên chạy ra thì có vẻ hơi vô duyên, Hạ Yên đành phải đứng yên tại chỗ, đợi bọn họ nói xong rồi mới đi ra. Hai người này cô chỉ biết người thanh niên kia là Trương Kỳ, là thư ký thân cận của Lam Hàm, còn cô gái kia thì Hạ Yên chỉ thấy hơi quen mặt, nhưng nhất thời không biết là ai.

Cô đứng hơi xa nên không nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, Hạ Yên cũng hơi ngại khi đứng một chỗ mãi, cô bèn lấy điện thoại ra bấm bấm cho có chuyện để làm. Đợi một lúc, hai người kia cứ lờ lờ kéo kéo có vẻ cũng sắp xong, Hạ Yên cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn đứng đây làm khán giả bắt mắt đâu.

Thế nhưng đúng là trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, cái nơi góc khuất này giờ chỉ có mình cô và hai người kia thì nay tự nhiên xuất hiện thêm một đồng người nữa, vẻ mặt hăm hăm chạy đến giống như đang bắt quả tang.

Có lẽ những người kia quá chú tâm, ào ào lao đến, trực tiếp bỏ qua sự có mặt của Hạ Yên, mặc dù cô đứng nép vào tường, nhưng cũng không thể nào xem cô như không khí vậy chứ.

Mặc dù không biết đám người kia là ai, nhưng thái độ tự xem mình là chính nghĩa kia thực sự khiến Hạ Yên cảm thấy hứng thú. Thích xen vào chuyện người khác, đây đúng là thói xấu từ lâu không đổi của cô mà.

Chuyện đại loại là thế này, vị giám đốc công ty A nào đó không trúng một gói thầu quan trọng của chính phủ, cảm thấy không phục nên mới trực tiếp kiến nghị lên ủy ban thành phố. Ai ngờ không được đưa ra câu trả lời thích đáng, ông ta nghi ngờ có kẻ sử dụng thủ đoạn để loại bỏ công ty mình, nên mới cho người theo dõi các quan chức trực tiếp chỉ thị vụ đấu thầu này.

Theo dõi một thời gian, có gian lận hay không thì chưa có chứng cứ rõ ràng, nhưng hôm nay lại phát hiện ra thư ký của thị trưởng thành phố có quan hệ qua lại với thiên kim của công ty trúng thầu, bằng chứng rõ ràng là đây chứ đâu. Không để bản thân chịu thiệt, ông ta liền cho người đến bắt quả tang tại trận, đòi lại công bằng cho bản thân.

Sự việc ngay lập tức ồ ạt cả một góc nhỏ, vị giám đốc kia liên tục cáo buộc Trương Kỳ vì tình riêng mà để công ty đối thủ của ông trúng gói thầu quan trọng kia. Vị tiểu thư mà Hạ Yên quen mặt nhưng không biết tên kia thì liên tục phủ nhận, chỉ có Trương Kỳ là im lặng này giờ không lên tiếng.

Hạ Yên cảm thấy thú vị nhìn anh ta, quả không hổ danh là thư ký của Lam Hàm, gặp chuyện mà không hoảng, chỉ bằng thái độ bình tĩnh kia của anh ta thì cô đã biết chuyện lần này anh ta tuyệt đối nắm chắc phần thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Thư ký Trương, cậu và cô ấy vẫn chưa nói chuyện xong sao?”

Mọi người đang ra sức phân bua giải thích thì bị câu nói của Hạ Yên làm cho không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô gái kia là ai, có vẻ như đã đứng ở đây từ trước rồi.

Không chỉ mọi người xung quanh, mà Trương Kỳ cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh biết người kia là em vợ cũ của Thị trưởng nhà anh, nhưng

sao tự nhiên cô ấy lại ở đây, lại còn lên tiếng giống như...đang bênh vực anh vậy.

Hạ Yên nhìn về mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà vui vẻ trong lòng. Haiz, tính cách cô vốn xấu xa như vậy á.

“Sao mọi người lại nhìn tôi như vậy”. Cô tỏ vẻ không biết gì, ngây thơ hỏi lại.

“Tôi đến đây cùng với thư ký Trương mà, này giờ vẫn đang chờ cậu ấy nói chuyện với cô gái kia. Tự nhiên mọi người ở đâu xông ra khiến tôi cũng bất ngờ nữa. Có chuyện gì vui sao?”

Vừa nói Hạ Yên vừa đưa mắt nhìn hết tất cả mọi người. Ai nấy cũng vì câu nói của Hạ Yên mà cảm thấy ngượng ngùng, nhất là vị giám đốc và đám người mà ông ta dẫn đến để bắt quả tang ai đó. Thì ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, thư ký Trương là đến cùng vị tiểu thư xinh đẹp này mà, còn cô con gái của công ty đối thủ nào đó kia chắc chỉ là người qua đường mà thôi.

Nhận thấy sự việc có phần bất lợi cho mình, vị giám đốc kia vội vàng dẫn người của mình đi mất. Góc nhỏ ngay lập tức lại trở nên yên ắng giống như bình thường.

Hạ Yên nhìn Trương Kỳ đầy ẩn ý, rồi lại nhìn vị tiểu thư kia, trước khi đi còn không quên cười cười công kích bọn họ:

“Hai vị cứ tiếp tục, sẽ không ai làm phiền nữa đâu”.

Mặt Trương Kỳ vì câu nói kia mà đen dần đều, nhưng lại không biết phải trả lời Hạ Yên như thế nào.

Lúc Hạ Yên và Bùi Tử Nam chơi chán xong thì lại muốn tìm một quán nào đó để ăn tối. Gần khu vực này có một nhà hàng nướng siêu ngon, Hạ Yên nằng nặc đòi đến đó ăn. Bùi Tử Nam cũng chiều ý cô, hai người là bạn bè bao nhiêu năm, sở thích cũng chẳng khác nhau là mấy. Hiếm khi có dịp tụ tập thì phải ăn chơi cho thỏa thích chứ.

Đến quán ăn Hạ Yên mới mở điện thoại lên xem giờ, rồi lại chán nản cất đi. Điện thoại không hề đổ chuông, cũng chẳng có cuộc gọi nhờ hay tin nhắn nào cả. Rõ ràng là giờ này anh phải đi làm về rồi chứ.

Bùi Tử Nam liếc nhìn Hạ Yên khinh bỉ.

“Mới đi với anh có một hôm, em có cần bày tỏ thái độ thế không hả”.

Hạ Yên chẳng thèm để ý anh ta, biến đau thương thành sức ăn, kêu một loạt món mà mình thích. Xong xuôi còn nhìn Bùi Tử Nam đầy cảm phẫn:

“Hôm nay anh trả tiền”.

Bùi Tử Nam đang định đòi lại công bằng cho bản thân, thì đột nhiên cửa phòng bao của hai người bị mở ra.

Cả hai người trong phòng đều nhìn chằm chằm vào nhân vật mới xuất hiện kia. Nhầm phòng hả?

Lam Hàm mỉm cười nhìn Bùi Tử Nam và Hạ Yên, sau đó cũng rất tự nhiên ngồi xuống vị trí ghế trống bên cạnh Bùi Tử Nam.

Hạ Yên còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì anh ta đã lên tiếng trước:

“Quán đã hết bàn trống rồi, hai người không phiền cho tôi ngồi chung chứ”.

Phiền, rất phiền là đằng khác. Hạ Yên âm thầm phản đối ở trong lòng. Và tất nhiên, ngoài mặt cô cũng chẳng thèm giả vờ hòa nhã gì.

Ai ngờ tên Bùi Tử Nam kia đã lanh chanh nói trước cô:

“Không thành vấn đề, càng đông càng vui mà, chỉ cần bữa ăn này anh trả tiền là được thôi”.

Cái đồ ham ăn, cái đồ hám lợi, chỉ vì một bữa ăn miễn phí mà bán đứng bạn bè. Hạ Yên chỉ hận ánh mắt mình không biết nói, trừng trừng nhìn Bùi Tử Nam.

Từ lúc Lam Hàm bước vào thì Hạ Yên đã liếc ngang liếc dọc, chỉ tiếc là con người này định lực quá mạnh hay không xem cô ra gì, nên chẳng hề hấn gì cả. Cảm thấy không cam lòng, có gì chỉ có mình bản thân cô phải khó chịu chứ.

“Anh chỉ đi có một mình thôi sao, sở thích cũng lạ quá đấy”.

Bùi Tử Nam nghe Hạ Yên nói xong thì bị sặc nước, ho lấy ho để mãi một lúc mới khỏi. Con bé này, cũng không nể mặt quá đấy, cho dù có ghét thì người ta cũng là thị trường, phải kiêng dè một chút chứ.

“Tôi xưa giờ vẫn đi một mình mà”. Lam Hàm từ tốn trả lời, xem như chẳng hề thấy ẩn ý trong câu nói của Hạ Yên lúc này.

Hạ Yên còn muốn nói tiếp thì Bùi Tử Nam trừng mắt nhìn cô, muốn cô im lặng ăn hết bữa cơm này. Hạ Yên trong lòng không phục, cô biết tính mình nóng nảy, nhưng Lam Hàm cũng có phải người hiền lành gì đâu chứ.

“Chúng tôi đã chọn món rồi, anh Lam có muốn ăn thêm món gì nữa không?”.

Rõ ràng chỉ là một câu khách sáo của Bùi Tử Nam, nhưng Lam Hàm lại mở thực đơn ra xem thật, nhìn những món bọn họ đã chọn, rồi kêu thêm một vài đồ ăn thanh đạm.

Dù sao người trả tiền cũng là anh ta, Hạ Yên cũng chẳng có ý kiến gì. Có vẻ như Lam Hàm rất thích đồ ăn nhạt, nhớ lại những lần đi ăn trước, anh ta toàn dẫn cô đến những nơi chuyên các món chay, hoặc không thì cũng kêu toàn rau xanh nước trắng. Đúng là con người nhạt nhẽo mà.

“Sao hôm nay anh Lam lại có nhã hứng đến đây ăn vậy?”. Nơi này cách nội thành khá xa, mà Lam Hàm cũng chẳng phải kiểu người rảnh rỗi thích đi xa tìm món ngon.

“Có chút công việc nên tiện đường ghé vào đây thôi”.

“Thị trưởng thật là có lòng với nhân dân, hôm nay là cuối tuần mà cũng không quên công việc”.

Bùi Tử Nam cũng không quen với cách nói chuyện khách sáo này, nhưng không được cũng phải cố mà được. Hạ Yên đã ngồi im một chỗ chơi điện thoại, chẳng lẽ anh cũng im lặng là vàng thì quá mất lịch sự. Cũng may Lam Hàm là người quen xã giao, hai người nói chuyện vài câu thì đồ ăn cũng được mang lên.

Hạ Yên đã sớm đói bụng, lại thêm tâm lý ăn cho Lam Hàm kia hết tiền thì thôi, thế nên rất nhiệt tình ăn uống.

Nhìn cô gấp một miếng thịt, chấm nước chấm cay nồng mà Lam Hàm tròn mắt, anh không nhịn được phải hỏi:

“Không phải em thích đồ ăn thanh đạm một chút sao?”

Bùi Tử Nam nghe được cũng phải cười phá lên, Hạ Yên đỏ bừng cả mặt, ở dưới bàn ăn đá anh ta một cái.

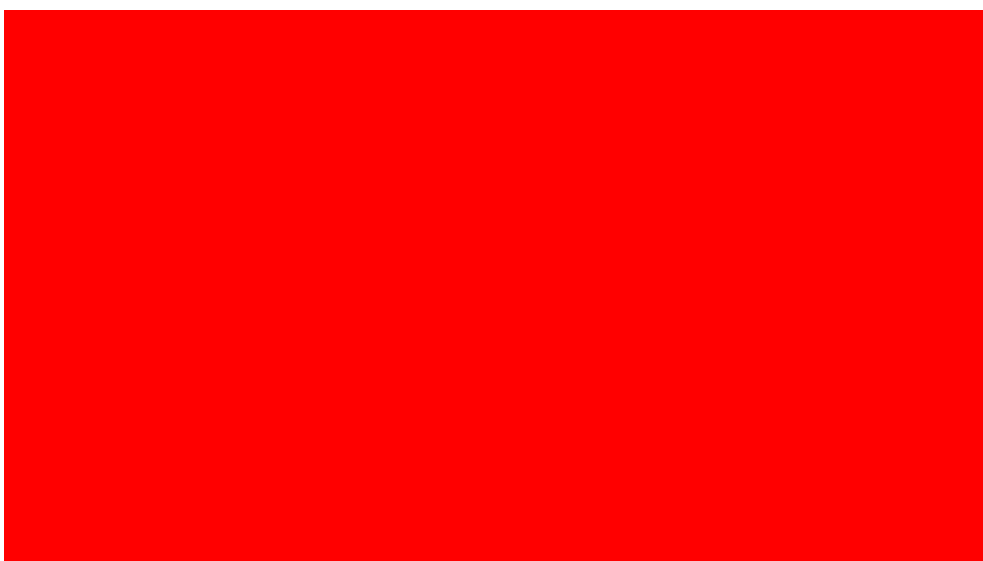
“Trước mặt người lạ thì nó tỏ vẻ thế thôi, chứ thực ra là mỗi bữa ăn không thịt không vui đấy”.

Mặt mũi Hạ Yên đã triệt để mất hết rồi, cô cúi gầm mặt, mắt nhìn miếng thịt ở trong bát mà không dám tiếp tục ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Đúng lúc cô đang lúng túng thì điện thoại reo, Hạ Yên ngay lập tức nghe điện thoại.

“Là anh đây”. Giọng Đinh Nam vang lên bên kia đầu dây.

“Ờ”. Cô trả lời cụt lùn.

Đinh Nam nhận thấy thái độ của cô khác thường, anh có chút khó hiểu, hỏi lại.

“Em làm sao vậy”.

Hạ Yên vẫn giận anh từ hôm qua đến giờ, cô một mình bỏ về nhà mà anh bây giờ mới thêm gọi điện hỏi thăm. Có phải xem cô như không khí rồi không.

“Chẳng sao cả. Em đang ăn cơm, cúp máy trước đây”.

Cả Bùi Tử Nam và Lam Hàm đều nghe thấy cuộc nói chuyện của Hạ Yên. Phòng không lớn, giọng cô cũng chẳng nhỏ, ai mà không nghe được thì chắc chắn là tai có vấn đề rồi. Chính vì thế nên không khí có chút lúng túng.

Nếu lúc này Hạ Yên chỉ cảm thấy ngượng ngùng thôi, thì bây giờ cô đã chán đến mức chả thèm quan tâm hai người còn lại trong phòng bao nữa rồi.

Nhìn mấy món ăn trên bàn cũng cảm thấy chán ghét, khẩu vị cũng không tốt nữa.

Trước kia cho dù Đinh Nam đi công tác thì một ngày cũng sẽ gọi điện cho cô mấy cuộc, còn hôm nay, dù biết cô đang giận nhưng anh chả thèm quan tâm chút nào cả. Người gì đâu mà vô tâm, cô cúp điện thoại mà anh cũng không biết đường gọi lại nữa hả.

Lối suy nghĩ đó khiến cô cảm thấy như muốn bốc hỏa. Đang tính đứng dậy đi về trước thì Lam Hàm rót một ly trà đưa cho cô.

Về mặt của Hạ Yên cứng đờ, không biết nên mừng hay lo, tay run run đón lấy ly trà.

“Sao...sao anh lại...”

“Thư ký Trương nhờ anh gửi lời cảm ơn em”. Lam Hàm nói giống như giải thích.

Hạ Yên hơi bất ngờ, quan hệ của Thị trưởng và Thư ký tốt vậy sao. Huống chi chuyện lúc chiều cô chỉ là tiện tay giúp sức, với kinh nghiệm làm trong chính trường nhiều năm của Trương Kỳ thì giải quyết chuyện đó chẳng khó khăn gì.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi”. Khó khăn lắm cô mới khách sáo nói vài lời.

Mâu thuẫn của cô với Lam Hàm rất khó nói. Lúc trước cô luôn kính cẩn xem trọng anh ta, còn bây giờ lại trở mặt thành thù, tất cả chỉ bởi vì Hạ Vũ Thường.

Tận mắt nhìn thấy Hạ Vũ Thường có bạn trai mới làm cho Hạ Yên cảm thấy thế giới quan của mình đã đảo lộn 360 độ. Trong suy nghĩ của cô thì chị gái luôn là người phải chịu thiệt thòi khi ly hôn với Lam Hàm. Trước mặt cô và ba, chị ấy lúc nào cũng u sầu, hết than vãn lại thở dài khiến cho cả nhà không ai được thoải mái. Thế mà chỉ vài hôm sau đã thân mật với người yêu mới. Sự thay đổi này có phải quá nhanh rồi không. Cộng thêm lời nói đầy ẩn ý của Lam Hàm trong trung tâm thương mại hôm trước càng khiến cô hoài nghi.

Nhưng nghi ngờ càng lớn thì Hạ Yên lại càng không biết phải đối mặt với người anh rể cũ này như thế nào cho phải. Ghét, nhưng cô lại không tìm được nguyên nhân để ghét. Mà trong phút chốc quay sang nói nói cười cười với anh ta thì cô lại không làm được.

“Em...em đi vệ sinh”. Cuối cùng lại chọn cách chạy trốn.

Hạ Yên không dám tiếp tục suy nghĩ nữa. Cô phải nhắc nhở bản thân mình hàng ngàn lần rằng đó không phải là chuyện cô có thể can thiệp, Đinh Nam cũng rất nhiều lần bóng gió khuyên nhủ cô. Đúng vậy, cứ xem như không biết gì cả đi.

Nhà vệ sinh không có ai cả, cô vỗ nước vào mặt mình để ổn định tâm trạng. Nhiều lúc cảm thấy bản thân mình như bất lực, muốn làm rất nhiều thứ rồi cuối cùng lại chẳng dám làm gì cả. Can đảm, không phải là thứ ai cũng có được.

Chuyện cãi nhau với Đinh Nam còn chưa giải quyết xong, giờ nhìn thấy Lam Hàm lại khiến cô nhớ đến cái buổi chiều kinh khủng ấy. Dù cô có trăm ngàn lần tự thôi miên bản thân rằng đó chẳng qua chỉ là đối tượng qua lại mới của Vũ Thường mà thôi, nhưng đâu phải mọi thứ đều như cô nghĩ chứ.

“Yên Yên, em làm gì ở đây”.

Tiếng nói của Hạ Vũ Thường khiến Hạ Yên choáng tỉnh, cô nhìn về phía cửa như không tin vào mắt mình.

“Sao...sao chị cũng...”. Ấp úng mãi cô mới hỏi thành câu. Hạ Vũ Thường tâm trạng có vẻ rất vui, vừa soi gương trang điểm lại vừa cười trả lời Hạ Yên.

“Cái con bé này, làm gì mà lấp bắp như gặp ma thế hử”.

Hạ Yên lo lắng hỏi:

“Chị đi với à”.

Thái độ nghiêm túc của cô khiến Hạ Vũ Thường cảm thấy ngạc nhiên, động tác đánh son dừng lại một chút, liếc cô khinh bỉ.

“Làm gì mà nghiêm trọng như đang họp chính phủ thế hử”.

“...”

“Đi với bạn”.

Hạ Yên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may quá, ít ra thì không tồi tệ như cô nghĩ.

“Lam Hàm cũng ở đây, chị...”. Hạ Yên muốn nói Hạ Vũ Thường tránh đi, nhưng chợt nhớ đến tính cách kiêu ngạo trời sinh của chị gái mình, cô quyết định không nói tiếp nữa.

Cái tên Lam Hàm đúng là có sức ảnh hưởng với Hạ Vũ Thường. Gương mặt cô ta phút chốc tái nhợt, nhưng vì thể diện của bản thân mà cố tỏ ra bình thản.

“Chị sợ anh ta chắc”.

“Là em kể cho chị biết như vậy thôi. Tùy chị”.

Hạ Yên cũng có chút bực mình. Cô cũng muốn tốt cho chị ấy, nhưng Hạ Vũ Thường chỉ lo chứng tỏ cái tôi của mình, có quan tâm cô nói gì đâu chứ.

Hạ Yên trở lại phòng ăn.

Vừa thấy cô Bùi Tử Nam đã đưa điện thoại cho cô.

“Chồng em mới gọi đó”.

Hạ Yên vội mở điện thoại lên, nhưng lại không có cuộc gọi nhớ nào hết. Cô liếc nhìn Bùi Tử Nam.

Bùi Tử Nam có chút chột dạ, cười cười giải thích.

“Điện thoại cứ kêu mãi, anh nghe nhầm em rồi”.

Hạ Yên ngại Lam Hàm ở đây nên không dám hành động can rờ, nếu không cô đã đập cho tên Bùi Tử Nam một trận rồi. Điện thoại của cô đâu mượn anh nghe hộ chứ.

“Lúc này em đi vệ sinh”. Hạ Yên ngay lập tức nhắn tin cho Đình Nam, quên là mới lúc này cô còn giận hờn anh.

Bùi Tử Nam nhìn bộ dạng cô vợ nhỏ của Hạ Yên mà chỉ hận mình dạy dỗ chưa đủ. Con gái nhà người ta thì cả đám người theo đuổi, còn Hạ Yên thì chỉ biết mỗi mình Đình Nam, những kẻ còn lại đều là vô hình hết.

Bùi Tử Nam nhìn Hạ Yên, nhưng lại nói chuyện với Lam Hàm.

“Nó đúng là không có tiền đồ mà”.

Lam Hàm không nói gì, chỉ khẽ cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

“Anh nói cái gì cơ, em nghe không rõ”.

Hạ Yên không tin vào tai mình, nhẹ nhàng hỏi lại Bùi Tử Nam.

Bùi Tử Nam từ lâu đã miễn dịch với thái độ ngọt ngào giả tạo này của Hạ Yên, anh tự động xem như không thấy, gương mặt tỏ vẻ ăn năn có lỗi nhưng thái độ lại chẳng có chút gượng gạo nào cả. Vừa cười vừa nói với Hạ Yên:

“Mẹ anh kêu anh đến đón bà gấp. Nếu đưa em về rồi mới đi đón bà ấy thì muộn quá, thế nên em thông cảm, bắt taxi về đi”.

Gương mặt Hạ Yên cứng đờ, phản ứng chậm đi cả mấy nhịp so với thường ngày. Bùi Tử Nam nói rất có lý, thế nhưng bỏ cô lại cái nơi ngoại thành xa lạ xa lắc này....

“Em không biết, anh không thể bỏ em một mình ở đây được”. Đùa sao, quanh đây làm gì có taxi mà bắt chứ.

Bùi Tử Nam cũng vô cùng khó xử, đang lúc không biết dỗ dành bà cô này như thế nào thì mắt anh nhìn thấy Lam Hàm đi đến chỗ bọn họ.

“Yên Yên, trời không triệt đường sống của em đâu. Lam Hàm kia, em đi nhờ xe anh ta đi”.

Hạ Yên còn chưa kịp lên tiếng bày tỏ quan điểm thì Bùi Tử Nam đã nhanh chân nhanh tay ngoắc ngoắc Lam Hàm. Thái độ niềm nở cứ như bạn cũ mấy chục năm không gặp vậy.

“Thị trưởng Lam, anh cho Yên Yên đi nhờ xe về thành phố được không”.

Còn không thêm hỏi xem nhân vật chính có đồng ý không, Bùi Tử Nam đã ngay lập tức quay sang nói với Hạ Yên.

“Về nhà thì gọi điện cho anh nhé. Anh đi trước đây không mẹ anh đợi lâu”.

Nói xong thì cũng nhanh chóng lên xe chạy mất, để lại Lam Hàm và Hạ Yên trân trối nhìn nhau.

Nếu như bình thường thì có đánh chết Hạ Yên cũng không thêm ngồi lên xe Lam Hàm một lần nữa. Nhưng hôm nay thì khác, nơi đây là ngoại thành xa xôi, nhà hàng này lại nằm ở khu yên tĩnh vắng người qua lại, nếu cô kiên quyết đi bộ về thì cũng không phải là không thể, chỉ có điều là chắc sáng mai mới về đến nhà mà thôi.

Mặc dù Bùi Tử Nam nói xong là biến luôn, nhưng Lam Hàm cũng kịp hiểu anh ta muốn nói gì. Hơn nữa Hạ Yên này giờ vẫn đắn đo suy nghĩ, thái độ không biết làm sao cho phải kia cũng đủ để anh hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Em đợi một lát, anh đi lấy xe”.

Hạ Yên im lặng xem như đồng ý, cô vừa nhìn trời nhìn đất vừa chờ Lam Hàm, ai ngờ anh ta chưa thấy ra thì Hạ Vũ Thường từ phía sau đã đẩy đẩy cô một.

“Em đứng đần người ra đó làm gì, làm thơ chắc”.

Trong những lúc như thế này thì người Hạ Yên không muốn gặp nhất chính là chị gái mình. Mặc dù trong lòng đang lo muốn chết nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên:

“Đợi bạn thôi mà. Chị sắp về rồi sao”.

“Uh, chị cũng đợi bạn đi lấy xe”.

Đúng là một ngày xui xẻo mà, Hạ Yên than thở trong lòng. Biết vậy lúc này cô thà đi theo Lam Hàm lấy xe còn hơn.

Hạ Vũ Thường thấy Hạ Yên có vẻ hơi lạ, cô ta nhăn mặt nói:

“Chỉ là tình cờ gặp nhau thôi, em đừng tỏ vẻ khó chịu như thế chứ”.

Hạ Yên khổ mà không thể nói ra, đành cười trừ cho qua chuyện. Nào ngờ Hạ Vũ Thường không chịu bỏ qua, tiếp tục suy đoán tiếp.

“Em đi với ai hả? Không muốn người ta bắt gặp chị sao”.

Theo lẽ thường thì đều nghĩ theo chiều hướng Hạ Yên không muốn bị Hạ Vũ Thường bắt gặp đang đi với bạn mình, chỉ có bà chị khác người này lại suy đoán theo hướng ngược lại, thế nhưng đau khổ là nó lại hoàn toàn chính xác mới chết. Hạ Yên đang không biết làm thế nào cho ổn thỏa thì xe Lam Hàm đã ra, dừng ngay bên cạnh cô.

Hạ Vũ Thường còn lạ gì chiếc xe này, cô vừa nhìn thấy nó thì ngay lập tức bốc hỏa, khi nhìn thấy người từ trên xe bước xuống thì con phần nộ cũng

bùng phát luôn.

“Hạ Yên, chuyện này là sao?”

Là sao gì chứ. Đúng là Bùi Tử Nam hại chết cô rồi.

“Chị, chuyện này...”

Không đợi cô nói hết câu, Hạ Vũ Thường đã cá vú lấp miệng em, lớn giọng chất vấn.

“Em nói em đi với bạn mà, bạn mà như thế này sao?”

Hạ Vũ Thường ánh mắt như tóe lửa nhìn Hạ Yên, nhưng tay lại chỉ thẳng về hướng Lam Hàm vừa bước xuống xe.

“Không như chị nghĩ đâu, về nhà em sẽ giải thích với chị”.

Đây là chỗ đậu xe, người ra người vào rất đông, Hạ Yên không muốn gây sự chú ý nên đành nhẹ giọng nói với chị mình.

“Tôi đã nhìn thấy hết rồi, có gì mà cần phải giải thích chứ”.

Hạ Vũ Thường lùi lại vài bước, hết nhìn Hạ Yên lại nhìn Lam Hàm.

“Các người, các người được lắm. ... Tôi sẽ không để yên chuyện này đâu”.

Hạ Yên rất muốn bỏ não Hạ Vũ Thường ra xem có cái gì ở trong đó, cô vừa tức vừa phải cố nhẫn nhịn, kiềm giọng nói.

“Chị đừng tự suy đoán lung tung, em đã nói là để về nhà em kể mọi chuyện cho chị nghe rồi cơ mà”.

Hạ Vũ Thường lúc này đã không còn bình tĩnh, nào nghe lọt tai Hạ Yên nói điều gì, thấy một vài người đang nhìn về hướng này, chị ta cố gắng nói thật lớn.

“Haha, Hạ Yên, mày giỏi lắm, là chồng của chị gái mà mày cũng không tha nữa hả”.

Nghe đến đây thì chính Lam Hàm cũng không nhịn được nữa, anh trầm giọng quát Hạ Vũ Thường.

“Cô đừng ăn nói lung tung, kéo sau này lại hối hận không kịp”.

Nhưng Hạ Vũ Thường đã như người điên, cô ta không nghe ra hàm ý cảnh cáo của Lam Hàm, trái lại còn cố gắng diễn vai đáng thương cho mọi người xung quanh xem.

“Mọi người lại đây mà xem, em gái với anh rể có tư tình với nhau, thế mà còn tỏ vẻ thanh cao cho ai xem nữa hả”.

Hạ Yên giận đến tái mặt, cô biết Hạ Vũ Thường tính tình nóng nảy, nhưng cũng phải biết đâu là giới hạn chứ.

“Hạ Vũ Thường, chị đừng có bụng ta suy ra bụng người”.

“Tao thích như thế đấy, mày làm gì được tao nào. Cái đồ cướp chồng của chị gái”.

Vừa nói Hạ Vũ Thường vừa lao về phía Hạ Yên, bàn tay giơ lên, muốn dùng hết lực giáng xuống mặt cô.

Hạ Yên thấy thế vội lùi lại sau một bước, nhưng mặt đất vốn không bằng phẳng khiến cô bị hụt chân. Hạ Yên thảm than không ổn, ngay lúc cô nghĩ mình sắp ngã nhào trên mặt đất thì Lam Hàm đã đưa tay giữ người cô lại.

Cảnh tượng lúc này vô cùng hỗn loạn, một tay Lam Hàm đỡ Hạ Yên, tay còn lại phải đẩy người Hạ Vũ Thường ra xa, tránh cho cô ta nổi điên mà tiếp tục xông tới. Thế nhưng do anh dùng lực hơi mạnh, Hạ Vũ Thường lại đi giày cao gót nên không giữ được thăng bằng, ngã nhào xuống đất.

Hạ Yên thấy chị mình bị ngã thì hơi hoảng, cô theo quán tính muốn chạy lại đỡ chị ấy dậy, nhưng Lam Hàm đã cản lại.

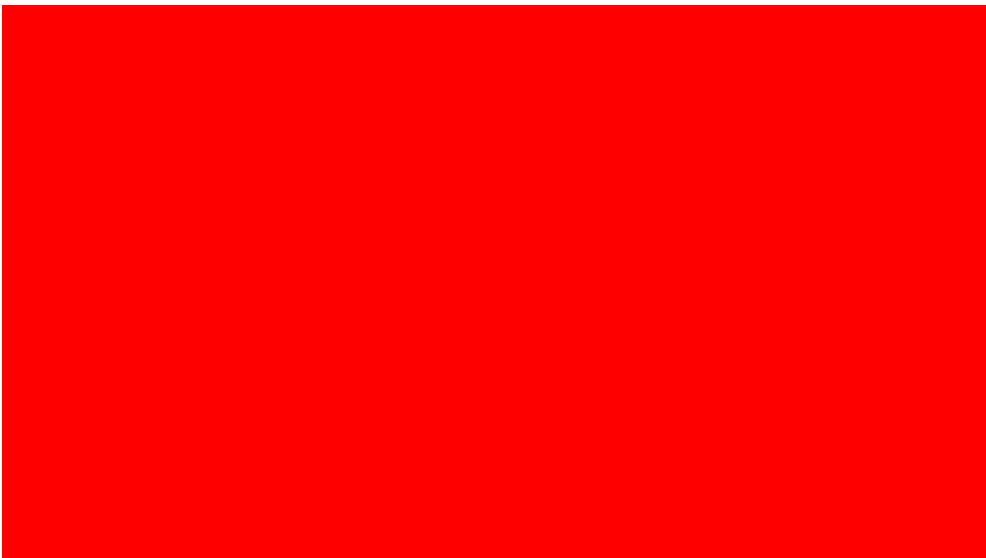
“Em lên xe trước đi, để anh”.

Nói xong anh không để ý xem Hạ Yên có đồng ý hay không, mở cửa xe, đẩy cô ngồi vào ghế phụ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tất nhiên Hạ Yên không chịu ngồi yên, hay nói đúng hơn là cô không an tâm về Lam Hàm.

Hạ Yên vừa xuống xe thì đã thấy Hạ Vũ Thường đang nổi điên với Lam Hàm.

“Anh còn dám bênh vực nó trước mặt tôi, Lam Hàm anh có còn là con người không hả”.

Hạ Yên nghe thấy vậy cũng phải nhíu mày, còn Lam Hàm thì đương nhiên là đã mất hết kiên nhẫn với người phụ nữ trước mặt mình rồi. Anh không thèm nhiều lời, lấy điện thoại ra gọi cho thư ký phân phó một số chuyện, xong xuôi đầu đó mới lạnh lùng nhìn Hạ Vũ Thường.

“Chúng ta đợi gặp nhau trên tòa đi”.

Cho dù Hạ Vũ Thường có già đi đến đâu thì bây giờ cũng đã hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Cô ta cố tình làm lớn chuyện này để mọi người xung quanh chú ý, mục đích chính cũng là để hạ nhục danh dự của Lam Hàm, nhân tiện trả thù Hạ Yên. Thật không ngờ mới có chút chuyện nhỏ như vậy mà Lam Hàm đã mất hết kiên nhẫn với cô, xem ra đã trúng bùa mê thuốc lú của con bé Hạ Yên kia rồi.

“Anh không chút nể tình nào sao, chúng ta đã là vợ chồng bao nhiêu năm mà anh lại kiện tôi ra tòa sao. Chỉ vì nó sao”.

Câu nói cuối cùng Hạ Vũ Thường vừa nói vừa nắc nhen, đúng là khiến cho mọi người xung quanh ai cũng náo lòng.

Hạ Yên nghe đến đây thì cũng không bình tĩnh nổi được nữa rồi. Cô mở cửa xe, lấy chai nước suối xuống, từ từ mở nắp.

Trong lúc Hạ Vũ Thường diễn màn kịch khóc lóc thảm thương, tự nhiên cảm thấy nước ở đầu chảy đầy người mình. Cô ta tức tối trợn mắt lên nhìn xem ai dám to gan tạt nước cô ta như vậy.

Hạ Yên dốc hết nước trong chai, vô cùng bình tĩnh nhìn chị gái mình.

“Mày dám”. Hạ Vũ Thường không tin vào mắt mình, gất gồng hỏi lại.

“Tại sao em lại không dám chứ”. Hạ Yên cười mỉa mai trước câu hỏi ngây thơ của chị mình.

“Chị đã tỉnh táo lại chưa, nếu không thì em vẫn còn vài chai nước ở trong xe kia”.

“Chị cứ từ từ suy nghĩ mọi chuyện hôm nay đi. Khi nào tỉnh táo thì gọi điện cho em”.

Sự việc đã quá ồn ào, mọi người xung quanh thấy Hạ Yên hành động như vậy thì càng xì xào bàn tán.

Trời sinh Hạ Yên chưa ghét những loại người như vậy. Không hiểu chuyện gì nhưng lại cứ thích đưa ra phán xét thay cho người trong cuộc. Ánh mắt cô lạnh lùng lướt qua đám người kia, ngẩng cao đầu ngạo nghễ quay trở lại xe.

Trên suốt quãng đường về Hạ Yên và Lam Hàm không hề nói với nhau một câu nào.

Tình ngay lý gian, cả hai đều hiểu là sau này họ nên ít tiếp xúc thì hơn.

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra là Hạ Yên lại cảm thấy oan uổng không thôi. Đúng là cô và Lam Hàm không hợp mệnh mà, lâu lâu mới đi nhờ xe anh ta có một lần mà cũng xảy ra loại chuyện cầu huyết được như vậy.

“Làm phiền anh rồi, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều”. Hạ Yên khách sáo cảm ơn Lam Hàm.

Lam Hàm không nói gì mà nhìn Hạ Yên chăm chăm.

Ngay khi cô nghĩ có thể tạm biệt ở đây được rồi thì Lam Hàm mới lên tiếng.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho anh”.

Cho đến lúc xe của Lam Hàm đã đi một quãng xa thì Hạ Yên mới hiểu lời anh ta vừa nói là có ý gì. Chị em trong nhà cãi nhau, cô làm gì có mặt mũi mà tìm đến anh ta nhờ giúp đỡ chứ.

Hạ Yên mang tâm trạng nặng nề trở về nhà.

Trong lúc cô đang loay hoay tìm chìa khóa thì cửa lại được mở ra từ bên trong.

“Anh về rồi sao”. Hạ Yên không nghĩ là anh sẽ về vào hôm nay.

“Uh”.

Đình Nam đợi cô vào nhà mới quay người đóng cửa lại.

Thái độ lạnh nhạt của anh khiến Hạ Yên cảm thấy khó hiểu. Chẳng phải lúc tối vẫn còn nhắn tin với cô sao, tự nhiên bây giờ gặp mặt lại xa cách như vậy chứ.

Nếu như là bình thường cô nhất định sẽ sà vào lòng anh truy hỏi cho được thì thôi, nhưng hôm nay bao nhiêu kiên nhẫn của Hạ Yên đã bị Hạ Vũ Thường thổi bay hết rồi. Cô mệt mỏi đi vào phòng, cũng chẳng hỏi han Đình Nam câu nào.

Cả hai vẫn sinh hoạt như bình thường, nhưng dường như lại chẳng bình thường chút nào cả.

Căn nhà quá rộng, hai người nhìn thấy nhau mà lại xem như không thấy.

Buổi tối ngủ Hạ Yên cũng quay lưng lại với Đình Nam. Cô không hiểu anh lại giận dỗi chuyện gì, chẳng lẽ từ Hồng Kông bay về đây để chiến tranh lạnh với cô sao.

Chiếc giường này hồi xưa do chính tay cô chọn, đủ rộng rãi, lại êm ái mềm mại. Mỗi khi ngủ cô đều cảm thấy vô cùng thoải mái, thế nhưng hôm nay xoay trái lại xoay phải vẫn không tài nào ngủ được. Mãi rồi Đình Nam cũng không chịu nổi phải giữ cô lại.

“Em không thể ngủ yên được sao hả”.

Hạ Yên rõ ràng cảm thấy anh đang gắt gỏng với mình. Cảm xúc của cô như muốn nổ tung, chẳng thèm nhẹ nhàng gì nữa.

“Em sang phòng khác ngủ, được chưa”.

Miệng nói tay làm, cô ôm theo gối và chần đi sang phòng khác.

Đình Nam cũng cảm thấy mình hơi vô lý, anh vội vàng ôm cô lại.

“Chỉ có một cái chăn, em mang đi rồi thì anh phải làm sao chứ”.

Hạ Yên nghe vậy thì càng tức hơn, khóe miệng cô co rút, tay đẩy đẩy anh ra khỏi người mình.

“Anh có phải đàn ông không vậy hả. Em nhường chăn lại cho anh, thế đã được chưa”.

Cô càng đẩy anh ra thì Đình Nam lại càng sát lại gần, mặt dày tiếp tục than thở:

“Còn có cả gối ôm nữa, em để lại luôn đi”.

Hạ Yên không chịu được nữa phải hét lên:

“Cho anh hết, em đi tay không là được chứ gì”.

Nhưng mà, không đúng, bọn họ xưa giờ có mua gối ôm đâu mà có chứ.

Như đọc được suy nghĩ của cô, Đình Nam tốt bụng giải thích.

“Gối ôm đây này”. Vừa nói anh vừa ôm cả người cô lẫn chăn gối quay trở lại giường.

“Sau này không được phép như vậy nữa, biết chưa hả”. Lòi nói tuy mang tính dạy bảo, nhưng ngữ điệu lại ôn nhu hơn hẳn lúc bình thường.

Hạ Yên không chịu thu, cố gắng cãi lại.

“Là anh cố tình giận dỗi trước, đâu phải em đâu”.

Anh dùng tay búng nhẹ lên mũi cô, không nhận được kẻ lể.

“Là ai không chịu nghe điện thoại của anh, là ai đi chơi đến đêm mới về, là ai bịn rịn không muốn chia tay với Lam Hàm chứ hả”.

“Em không có”. Hạ Yên cãi lại theo thói quen.

Lời vừa nói ra không qua đại não, đến lúc cô từ từ ngẫm lại mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì. Khuôn mặt lập tức tươi như hoa, cười cười đầy gian xảo.

“Anh đang ghen sao”.

Đình Nam bị cô nói trúng thì hơi ngại, quay mặt đi hướng khác, miệng lẩm bẩm.

“Ngủ đi, muộn rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Sắp đến Tết nên trời càng ngày càng lạnh. Hạ Yên kéo khăn choàng lên che kín mặt, chỉ để hở ra hai con mắt nhìn đường. Phòng học không có máy điều hòa nên sinh viên đi học cứ như trải qua cực hình, ai nấy cũng ngán ngẩm.

“Thật là, có muốn để cho chúng ta sống nữa không. Trời thì lạnh mà mặt giáo viên còn lạnh hơn”. Lãng Tiểu Tiểu miệt thị nhưng tay vẫn không ngừng ghi chép.

“Cố chịu đựng đi, sắp xong rồi mà”.

Hạ Yên để đồng hồ trước mặt nên có thể xem như đếm từng giây trôi qua, kiểu giáo dục nhàm chán này bao giờ mới cải cách không biết, cứ ngồi đọc chép thế này lãng phí thời gian của cả cô và trò, tác dụng lại chẳng thấy đâu.

Không chỉ mình cô, cả lớp ai cũng chán cách học này, nhưng chẳng ai dám lên tiếng, ngoài miệng than nhưng vẫn lên lớp ghi bài đầy đủ, tất cả chẳng phải vì kỳ thi cuối kỳ sắp đến gần hay sao.

“Yên Yên”.

“Ừ”.

Hạ Yên không thấy Lăng Tiếu Tiếu lên tiếng mới nghiêng đầu sang nhìn cô ấy. Chỉ thấy Lăng Tiếu Tiếu mãi nhìn ra cửa, nói đúng hơn là nhìn theo bóng dáng một nữ sinh đang đi qua phòng học.

Hạ Yên được dịp mở rộng tầm mắt, kinh ngạc nhìn cô bạn mình, mãi mà không biết diễn tả thế nào.

Lăng Tiếu Tiếu là ai chứ, làm bạn với Hạ Yên bao nhiêu năm, chỉ cần liếc cũng biết cô nàng này đang nghĩ gì, vội vàng dập tắt mớ suy nghĩ đen tối trong đầu cô ấy đi.

“Đừng có đoán lung tung, đó là nhân vật mới nổi của trường mình đấy”.

“Hả”. Cô tưởng trường này chỉ có mình cô nổi tiếng thôi chứ, Hạ Yên tự nghĩ vậy.

“Ngoại hình thanh thuần đáng yêu, gia cảnh nghèo khó, nhưng học lực cực kỳ cực kỳ tốt, tham gia nhiều phong trào của Hội sinh viên nữa. Đám con trai trường mình đều bầu chọn cô ấy là mẫu vợ hiền lý tưởng đấy”.

Hạ Yên nghe xong thì không nhịn được cười mĩa mai.

Lăng Tiếu Tiếu liếc nhìn cô một cái, bĩu môi khinh bỉ.

“Có biết cậu chiến thắng trong cuộc bầu chọn nào không”.

“Nói thử xem”. Hạ Yên có chút tò mò.

Lăng Tiếu Tiếu ngoắc ngoắc cô lại gần, kề sát tai Hạ Yên nói nhỏ.

“Bạn giường lý tưởng”.

Hạ Yên nhìn vẻ xấu xa của Lăng Tiếu Tiếu mà không nhịn được rùng mình. Mặt cô hơi nóng lên, mãi mới lúng búng thành lời.

“Vớ vẩn”.

Hạ Yên biết mình xinh đẹp, nam sinh muốn lên giường với cô rất nhiều, thế nhưng cô đâu phải kiểu người dễ dãi, sao lại gán cho cô cái danh hiệu quái quỷ kia chứ. Cái trường này càng ngày càng làm cô chán ghét mà.

“Chỉ là mấy cuộc bình chọn vớ vẩn thôi, cậu quản làm gì, có nhiều người còn đổ mắt ghen tỵ với cậu kia kìa. Hạ Yên của chúng ta xinh đẹp xuất chúng thế này cơ mà”.

Lăng Tiếu Tiếu bẹo bẹo má Hạ Yên trêu ghẹo cô. Con bé này đúng là có số hưởng mà, bao nhiêu ưu điểm của thiên hạ đã giành hết về phía mình rồi còn gì.

Hạ Yên vẫn còn bức bối vì cái danh hiệu từ trên trời rơi xuống kia, một mồi nói.

“Mình chỉ muốn làm một người bình thường, bộ khó lắm sao trời”.

“Cái này gọi là cao xanh ghét phận má hồng đấy”.

Lăng Tiếu Tiếu hiếm khi nói chuyện một cách nghệ thuật vậy làm cho Hạ Yên sợ sệt nhìn bạn mình bằng một ánh mắt khác.

“Cậu bị cái gì nhập hả”.

Nói xong cười ha hả rồi vội vàng cầm cặp sách chạy thật nhanh trước khi bị Lăng Tiếu Tiếu bắt lại. Tiết học cũng kết thúc rồi, giờ còn không mau đi thì còn để khi nào nữa.

“Ba, ba gọi cho con sao”.

Hạ Yên nhìn thấy cuộc gọi nhờ vội vàng gọi lại. “Uh, sao lúc nãy không nghe máy”. Giọng Hạ Lập Quần có chút là lạ, nhưng Hạ Yên không phát hiện ra.

“Con khi nãy đang trong lớp học nên tắt điện thoại. Có chuyện gì vậy ba”.

Bình thường Hạ Lập Quần rất ít khi gọi điện cho cô vào ban ngày, nếu nhớ con cái quá thì buổi tối mới quan tâm hỏi thăm vài câu. Hôm nay chắc chắn là có biến. Trong đầu Hạ Yên đã ngờ ngợ, nhưng cô vẫn đợi đáp án chính xác từ phía ba mình.

“Chị con... haiz, nó lại phát điên cái gì không biết, con có thời gian thì về nhà một chuyến”.

“Con biết rồi ạ”.

Hạ Yên tắt máy mà đầu óc không ngừng xoay chuyển. Hôm qua âm ỉ như vậy, Hạ Vũ Thường chắc chắn đã kể hết mọi chuyện với ba, nhưng cô không

biết là chị ấy kể những gì, nếu lại suy đoán rằng cô và Lam Hàm có quan hệ gì đó thì nguy to. Cô hiểu là chị ấy buồn bã nên dễ bị kích động, nhưng hành động hôm qua của chị ấy chẳng khác nào một người điên vì tình cã, thế thì người đàn ông ở trung tâm thương mại kia là sao chứ. Vừa yêu người này, lại vừa có thể diễn màn kịch bi lụy với chồng cũ sao.

Tài xế đã đợi cô ở cổng trường nhưng Hạ Yên cứ chần chừ không muốn lên xe. Cô đã mệt mỏi với Hạ Vũ Thường lắm rồi, chuyện chị ấy ly hôn quá âm ỉ, cả nhà ai cũng như ly hôn theo chị ấy, vậy mà bây giờ cũng không chịu để mọi chuyện lắng xuống. Cô rất hiểu tính tình háo thắng của chị gái mình, chuyện này tốt nhất nên dứt điểm sớm thì hơn.

Hạ Yên suy nghĩ một hồi mới quyết định gọi điện cho Lam Hàm.

“Hạ Yên?”. Mặc dù đã nhìn thấy tên người gọi đến, nhưng Lam Hàm vẫn nghi ngờ hỏi lại.

“Là em đây. Có chút chuyện muốn nói với anh, không biết khi nào thì anh có thời gian”.

Hạ Yên có cảm giác mình đang quay lại những ngày xưa, hồi đó mỗi lần nói chuyện với người anh rể này cô đều uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, chỉ sợ lại làm anh ta phật lòng.

Lam Hàm không cảm thấy bất ngờ, thậm chí anh cũng biết được Hạ Yên muốn nói đến chuyện gì. Cũng đã đến giờ nghỉ trưa nên anh thoải mái đồng ý với cô.

“Gặp mặt ở đâu”.

“Anh đến nhà em được không. Giờ em vẫn ở trường, nếu anh đến trước thì đợi em ở cổng, đừng vào nhà vội, em có chuyện cần nói với anh trước”.

“Được rồi, lát nữa gặp”.

Xác định thời gian gặp mặt với Lam Hàm xong xuôi Hạ Yên mới bước lên xe. Tài xế chờ cô có chút sốt ruột, nhưng cũng không dám tỏ ra bực bội. Cô út nhà họ Hạ, nếu tâm trạng vui vẻ thì không sao, còn không thì đúng là làm cho gà bay chó sủa, người làm ai cũng muốn tránh xa.

“Trong nhà có chuyện gì không”.

Anh chàng tài xế đang lái xe, nghe Hạ Yên hỏi thì hoảng sợ, vội lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, cân nhắc kỹ mới trả lời.

“Cũng... cũng không có chuyện gì ạ.”

“Vậy sao”. Hạ Yên nhìn anh ta qua kính chiếu hậu, ánh mắt sắc lẹm lạnh lùng.

Anh tài xế thấy vậy lại càng lo lắng hơn, sợ Hạ Yên tức giận nên vội vàng nói thêm.

“Sáng nay cô Vũ Thường có vẻ không vui, cô ấy, cô ấy với ông chủ lại... cãi nhau”.

Hạ Yên thấy anh ta sợ mình như vậy thì cũng không làm khó tiếp nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Xe rất nhanh đã đến cổng nhà họ Hạ.

Hạ Yên xuống xe, kêu anh tài xế cứ đi vào trong trước đi, cô sẽ đi sau.

Tài xế thấy cô như vậy, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Buổi trưa, mặt trời đã lên cao nhưng không khí vẫn còn rất lạnh. Biệt thự nằm ở trên núi nên có vẻ lạnh hơn trong thành phố, Hạ Yên có thể nhìn thấy từng làn khói mỏng theo hơi thở của mình bay ra. Cô chà sát hai tay vào nhau cho ấm áp, Hạ Yên từ nhỏ đã ghét mang bao tay, nên chỉ khi nào không chịu đựng được nữa cô mới ử tay mình một lát. Thể chất cô vốn tính hàn, nhưng lại không chịu giữ ấm cho tay, nên mùa đông cơ thể cô lạnh càng thêm lạnh.

Bản tính cô ương bướng từ nhỏ, có những thứ biết là tốt nhưng cô lại không muốn làm, chỉ vì bản thân không thích. Ai cũng nói cô được nuông chiều quá nên sinh hư, thích tùy hứng làm theo ý mình. Bao nhiêu năm nay trong mắt mọi người cô đều là như thế, nhưng có ai biết bên trong cô là con người thế nào đâu.

Sở dĩ Hạ Vũ Thường có thể ung dung tự tại, ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mặt người ngoài như vậy là bởi vì khi về nhà, không chỉ Hạ Lập Quân, mà cả em gái là cô đây cũng hết sức nhường nhịn chị ấy. Ai cũng có thể diễn kịch, nhưng mấy ai diễn được cả đời, Hạ Vũ Thường chọn cách diễn với thế giới ngoài kia, nên về nhà là chẳng chút nề hà ép bức mọi người theo tính tình chị ấy.

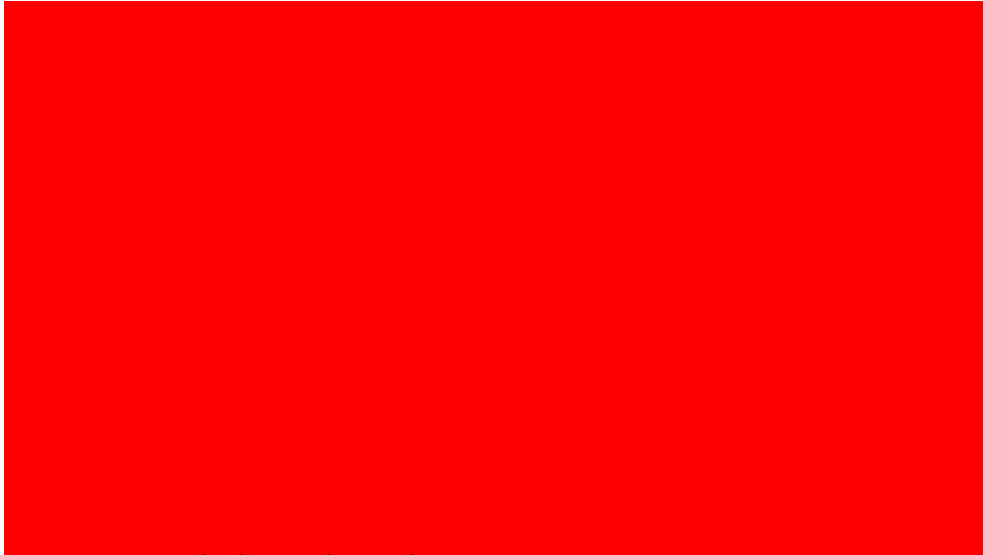
Còn Hạ Yên, cô có một người chị như vậy, nên đành chọn cách ngược lại. Ra ngoài thì kiêu căng ngạo mạn, nhưng về nhà lại chỉ chăm chăm chiều theo lối suy nghĩ khác người của Hạ Vũ Thường. Mọi người cứ nói chị em cô tính tình khác nhau, nhưng cô lại thấy họ rất giống nhau, đều biết cách diễn, đều biết làm thế nào khiến mọi người tin đó là bản chất thật của mình. Nếu hỏi có mệt không, cô sẽ trả lời là mệt, rất mệt là đằng khác. Nhưng mỗi lần nhìn thấy di ảnh của mẹ, nhìn hình cả gia đình chụp với nhau khi cô còn nhỏ là Hạ Yên lại cảm thấy những cố gắng của cô là rất đáng giá. Ừ thì ai cũng có một ước mơ, cô cố gắng vì nó thì có gì là sai chứ nhỉ.

Hạ Yên đã suy nghĩ kỹ rồi, xem như là lần cuối cùng đi, cô sẽ bảo vệ Hạ Vũ Thường, bảo vệ gia đình mình.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Đình Nam điều hành cuộc họp quan trọng đến đầu giờ chiều mới kết thúc. Vừa ra khỏi phòng họp, trợ lý đã ngay lập tức đưa điện thoại cho anh.

“Hạ lão gia gọi cho ngài”.

Đình Nam nhận điện thoại, nhanh chóng gọi lại. Anh cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Hạ Lập Quân vừa nghe máy, Đình Nam đã hỏi luôn:

“Ba gọi cho con có chuyện gì vậy”. Giọng nói anh tỏ rõ vẻ sốt ruột.

“Con đang ở công ty sao”. Hạ Lập Quân không trả lời ngay mà hỏi lại anh.

“Vâng, con vừa mới họp xong”.

“Vậy đưa điện thoại cho trợ lý của con đi, ba sẽ nói với cậu ấy”.

Trợ lý Đình Nam tay run run nghe điện thoại, vâng dạ gật đầu một hồi. Sau khi cúp máy, cậu ta luống cuống tay chân không biết phải làm thế nào, cuối cùng đành uể uải chuyển điện thoại lại với sếp của mình.

“Tổng giám đốc, chuyện này...anh đừng hỏi gì cả, Hạ lão gia không cho tôi kể với anh đâu. Anh cứ đi theo tôi là được rồi”.

Đình Nam khó hiểu, nhưng không còn cách nào khác, anh cũng không muốn làm khó trợ lý của mình.

Xe chạy rất nhanh trên đường cao tốc, Đình Nam nhìn cảnh vật ven đường mà càng thấy hoang mang, đây không phải đường về biệt thự của Hạ lão gia, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ.

Điện thoại có reo mấy lần nhưng anh chỉ nhìn tên người gọi đến mà không thèm bắt máy. Đình Nam nhắm mắt nghỉ ngơi một lát để ổn định lại suy nghĩ trong đầu. Đến khi xe dừng lại anh mới bước xuống, đi theo trợ lý của mình đến cửa phòng cấp cứu.

Đình Nam đưa mắt nhìn một lượt những người đang có mặt ở đây. Hạ Lập Quân và Hạ Vũ Thường thì anh có thể hiểu được, nhưng Lam Hàm cũng ở đây là sao chứ. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Vừa thấy Đình Nam xuất hiện, Hạ Vũ Thường vô thức lùi ra sau lưng Hạ Lập Quân, mắt nhìn káo liên xung quanh.

Không khí một màu lạnh lẽo, Đình Nam không chịu được sự im lặng này, đành phải lên tiếng hỏi Hạ Lập Quân.

“Ba, có chuyện gì vậy, sao mọi người lại tập trung hết ở đây thế này”.

Hạ Lập Quần như già đi thêm mấy tuổi, gương mặt mệt mỏi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ông trầm tư một hồi lâu mới lên tiếng.

“Yên Yên...”

Cái tên này phát ra từ miệng Hạ Lập Quần làm tim Đình Nam như muốn nổ tung, anh cố tỏ ra trấn tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi.

“Nó bị tai nạn xe, đang cấp cứu ở trong kia”.

Hai tay Đình Nam nắm chặt, anh ép buộc bản thân mình không được nổi điên, hỏi lại Hạ Lập Quần:

“Sao lại bị tai nạn, cô ấy ra ngoài luôn có tài xế đi cùng, nếu chỉ là tai nạn thì người nằm trong phòng cấp cứu kia sẽ không chỉ là một người”.

Hạ Lập Quần nét mặt càng tỏ rõ sự đau đớn, không dám trả lời Đình Nam.

“Còn nữa, tại sao anh ta lại ở đây”. Đình Nam hướng mắt về phía Lam Hàm hỏi.

Thái độ không lạnh không nóng của Đình Nam khiến mọi người đều không biết được anh đang nghĩ gì. Hai cha con Hạ gia đều không ai lên tiếng, Lam Hàm đành phải vì bản thân mà cắt lời.

“Tại sao tôi không được ở đây”. Lam Hàm cười nhạt tỏ vẻ khinh thường câu hỏi nhảm nhí của Đình Nam.

“Đừng nói với tôi anh là người gây ra tai nạn cho Yên Yên”.

Lam Hàm nghe xong câu nói kia thì sắc mặt biến đổi trong phút chốc, lời nói như rít qua kẽ răng.

“Câu này cậu phải hỏi cha con họ mới đúng, các người chẳng phải người một nhà hay sao”.

“Anh...”. Đình Nam vô cùng tức giận bởi thái độ xem thường trắng trợn của Lam Hàm. Thế nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì Hạ Lập Quần đã can lại.

“Đủ rồi, Yên nhi còn đang cấp cứu, các cậu không thể im lặng một chút được hay sao”.

Câu nói của Hạ Lập Quần khiến Đình Nam tỉnh táo không ít, anh làm sao có thể nghĩ rằng Lam Hàm là kẻ gây tai nạn chứ. Nếu đúng là như vậy thì chắc chắn Hạ Lập Quần đã không để yên cho anh ta rồi.

Đình Nam kiên định nhìn thẳng vào mắt Hạ Lập Quần, anh không nhanh không chậm nói:

“Ba, con không thể im lặng, cũng không thể bình tĩnh đứng đây đợi như mọi người được. Nếu không nói chuyện, không làm một điều gì khác thì con sẽ phát điên lên mất. Người nghĩ con thích làm loạn, chuyện bé xé ra to cũng được, đừng để con biết ai là người gây ra tai nạn cho Yên Yên, nếu không chính con sẽ đưa hắn rời khỏi thế giới này”.

Nói xong anh quay người đi luôn, để lại bóng lưng cao ngạo cho những ai đang nhìn theo.

Cuối cùng ca cấp cứu cũng kết thúc, Hạ Yên được đẩy vào phòng bệnh, mọi người cũng lần lượt ra về. Bệnh viện này chất lượng phục vụ rất tốt, mọi việc đều có y tá lo liệu, người nhà không cần phải ở lại chăm sóc.

Trời đã về khuya, bệnh viện lại càng thêm lạnh lẽo. Đình Nam dụi tắt điều thuốc xuống bồn hoa, tay cầm theo vài túi trái cây quay trở lại bệnh viện.

Giờ này Hạ Yên vẫn chưa tỉnh, cô nằm yên tĩnh trên giường bệnh, ngoan ngoãn khác hẳn vẻ hiếu động thường ngày. Anh đưa tay vuốt nhẹ gương mặt cô, mềm mại như da em bé, bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên xanh xao, khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy xót xa.

Đình Nam rửa trái cây, đặt lên bàn. Anh còn cẩn thận vứt bỏ hết mấy bông hoa trong bình, lau chùi mọi thứ sạch sẽ, xong xuôi đâu đó mới ngồi xuống sofa nghỉ ngơi.

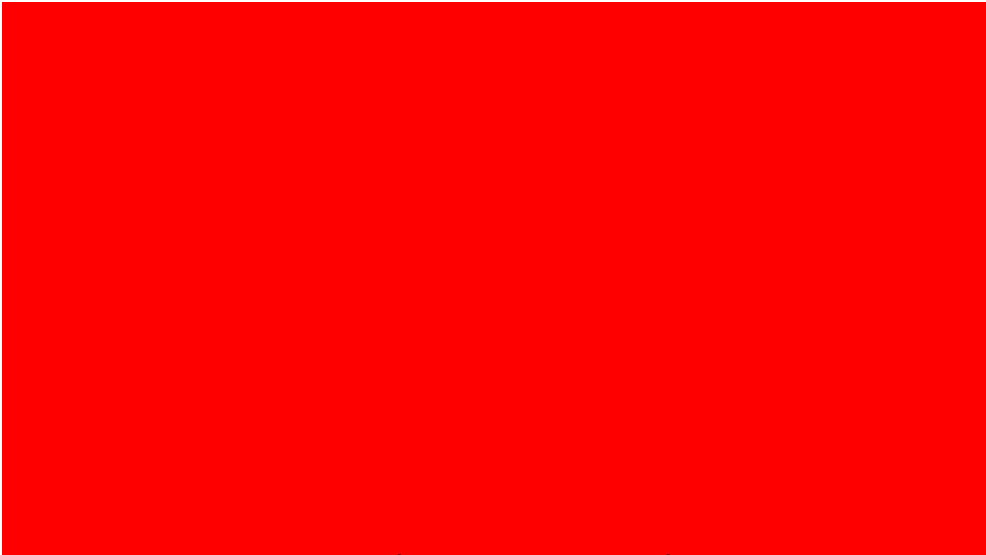
Lời nói của bác sĩ vẫn vang vọng trong đầu anh. Ca phẫu thuật này chỉ là tạm thời, muốn điều trị khỏi di chứng thì cần một cuộc giải phẫu thứ hai nữa. Tuy nhiên hiện giờ tình trạng sức khỏe của Hạ Yên chưa cho phép, bệnh viện cũng cần thời gian để thu thập đủ máu dùng cho cuộc phẫu thuật thứ hai. Máu của Hạ Yên là máu hiếm, muốn tìm được nguồn máu không phải chuyện dễ dàng. Với tài lực của nhà họ Hạ, tìm người cho máu chẳng khó khăn gì, nhưng vấn đề to lớn nhất chính là thời gian. Sức khỏe của cô có thể đợi được đến lúc tìm được người hiến máu không mới là chuyện khiến người ta lo lắng nhất.

Hạ Yên cùng nhóm máu với mẹ mình, nhưng Hạ phu nhân vì sức khỏe yếu mà đã qua đời từ rất lâu rồi. Hạ gia bây giờ thực sự không còn ai cùng nhóm máu với Hạ Yên cả, trong một khoảng thời gian ngắn, bảo anh đi đâu tìm người hiến máu cho Hạ Yên bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Càng những lúc lâm vào sinh tử thì con người mới cảm nhận sâu sắc sự mong manh của cuộc sống. Mới hôm qua còn khỏe mạnh nói cười, Đình Nam không dám tin chỉ còn vài tiếng không gấp mà Hạ Yên của anh đã phải vào bệnh viện như thế này. Bầu không khí Hạ gia vô cùng nặng nề, nhưng không một ai dám lên tiếng nhắc đến vụ tai nạn kia. Người lão luyện như Hạ Lập Quân cũng cảm thấy thái độ của Đình Nam có gì đó không đúng. Ông là ba của Hạ Yên, nhưng trong những ngày này lại cảm thấy bản thân chẳng thể lo liệu chuyện gì được cho con gái. Tất cả mọi thứ ông có thể nghĩ đến thì Đình Nam đều đã làm cả rồi, bây giờ chỉ còn chờ mong vào số phận mà thôi.

Hạ Yên bị xe tông trực diện, vết thương rất nặng, mất máu quá nhiều, mà lại là máu hiếm nên quá trình điều trị gặp rất nhiều khó khăn. Nếu không nhanh chóng tìm được người cho máu thì cuộc phẫu thuật sắp tới sẽ vô cùng nguy hiểm. Mấy ngày nay Đình Nam đã dùng mọi cách để tìm người có nhóm máu thích hợp với Hạ Yên, nhưng càng tìm càng thấy khó, biến người mệnh mông, một người luôn có niềm tin vào bản thân như Đình Nam cũng cảm thấy bất lực.

Hạ Lập Quân và Hạ Vũ Thường vào thăm Hạ Yên một lát đã bị Đình Nam đuổi về, nhiều người ở đây không tốt cho việc dưỡng sức của Hạ Yên.

Vừa tiễn hai cha con Hạ gia xong thì lại có một vị khách không mời mà đến nữa.

Đình Nam nhìn Lam Hàm mà mặt lạnh như băng, cũng chẳng thèm kiêng dè gì mà hỏi thẳng:

“Anh đến đây làm gì?”

Lam Hàm xem như không thấy thái độ thù địch của Đình Nam, tự nhiên đi vào phòng bệnh, đặt giỏ trái cây lên bàn. Nhìn Hạ Yên trên giường bệnh không nhịn được thở dài một tiếng.

“Tình hình cô ấy thế nào rồi?”

“Đang chờ tìm được người cho máu mới có thể phẫu thuật được”.

“Tìm được chưa”. Lam Hàm cũng không vòng vo mà hỏi thẳng mục đích đến đây.

“Chưa”.

Đình Nam nói ra đáp án nhẹ tênh, ai không biết sẽ tưởng anh chỉ là đang làm mất một vật vô dụng nào đó, tìm được hay không cũng chẳng sao. Chỉ có anh hiểu, mấy ngày nay anh đã trả lời kiểu câu hỏi này đến mức chai sạn cảm giác luôn rồi, cho dù có đau thì bây giờ cũng không đơn giản là đau nữa.

“Tôi đã nhờ người bên ngân hàng máu tìm giúp rồi, nếu có kết quả sẽ báo cho anh biết”.

“Tốt nhất là cô ấy không xảy ra chuyện gì đi, nếu không tôi sẽ không để anh yên đâu”.

Lam Hàm cười khỏ:

“Anh vẫn nghĩ tôi là người gây ra tai nạn cho Hạ Yên sao”.

Đình Nam nhìn thẳng vào mắt Lam Hàm, giọng nói khàn khàn mệt mỏi nhưng lại vô cùng kiên định:

“Nếu không phải anh làm thì chắc chắn cũng có liên quan đến anh”.

Lam Hàm không thèm giải thích, vì anh nghĩ Đình Nam cũng chẳng quan tâm chuyện đó lúc này. Ở lại phòng bệnh một lúc, trước khi ra về mới không nhanh không chậm nói một câu với Đình Nam.

“Con người tôi yêu hận rõ ràng, tuyệt đối không giận cá chém thớt lên người khác. Đôi lúc người làm hại mình có thể sẽ là người mà mình thân cận bao lâu nay”.

Vì chuyện của Hạ Yên mà Đinh Nam mang cả việc ở công ty vào bệnh viện để làm. Thư ký của anh mấy ngày nay chạy đi chạy lại không ngơi chân, nhưng mỗi khi nhìn sắc mặt của ông chủ thì lại chẳng dám than vãn nửa lời. Hôm nay đưa tài liệu cho Đinh Nam ký xong, thư ký cứ đắn đo mãi không biết có nên kể chuyện kia ra hay không.

Thấy thư ký cứ chần chừ mãi chưa chịu đi, Đinh Nam hỏi:

“Còn chuyện gì nữa sao”.

“Hôm qua, Đại tướng Đinh sai thư ký đến đưa cho anh một lá thư, tôi nghĩ cần phải nói cho anh biết nên...”

Thư ký vừa nói vừa hồi hộp. Chuyện Đinh gia có liên quan đến Đinh Nam trên dưới công ty ai cũng biết, và chuyện Đinh Nam không muốn dính dáng nhiều đến Đinh gia lại càng phải bí mật gì. Thế nên anh rất băn khoăn không biết có nên nói chuyện này ra không.

“Cậu cứ về đi, để lá thư lại đây”.

Thư ký cảm thấy như được giải thoát, vội vàng để lá thư lên bàn trà rồi chạy vội về công ty.

Cả một ngày hôm đó, Đinh Nam giải quyết chuyện công ty, hoàn toàn không thèm ngó ngang gì đến lá thư kia. Mãi cho đến khi ăn tối, điện thoại reo lên, anh nhìn tên người gọi đến mới bắt máy một cách miễn cưỡng.

Vừa thấy anh nghe máy, đầu dây bên kia Đinh Nghĩa Thư đã lên tiếng trước:

“Con có thể về nhà một chuyến được không”.

“Có chuyện gì vậy”. Giọng Đinh Nam có chút mất kiên nhẫn.

“Ông nội muốn được nhìn thấy con bước vào cửa Đinh gia một lần. Ông cũng già rồi, con có thể...”

“Xin lỗi, dạo này tôi bận lắm, chuyện đó để tính sau đi”. Đinh Nam cắt ngang lời Đinh Nghĩa Thư, thể hiện rõ thái độ chán ghét của mình với Đinh gia.

“Đinh Nam, ta biết mọi người trong Đinh gia có lỗi với con, nhưng con suy nghĩ lại đi, có ai mà không có nguồn cội, chẳng lẽ con muốn ở bên ngoài một mình không họ hàng thân thích như đứa trẻ mồ côi hay sao”.

Đinh Nam nghe đến đó thì không còn bình tĩnh nổi nữa:

“Nếu biết trước một ngày sẽ hối hận như vậy, thì ngày xưa các người có vứt bỏ tôi như vậy không. Tôi thà là một đứa mồ côi còn hơn bước chân vào Đinh gia các người”.

Chưa bao giờ Đinh Nam cảm thấy cuộc sống quay lưng lại với mình như lúc này. Hạ Yên vẫn còn nằm viện, Đinh gia thì tạo sức ép với anh, anh cảm thấy mệt mỏi thực sự, nhưng lại không có ai để chia sẻ. Nhiều lúc muốn từ bỏ tất cả, nhưng cứ nhìn thấy nụ cười tươi rói của Hạ Yên là anh lại không nỡ. Trở về Đinh gia anh có thể đòi lại công bằng bao nhiêu năm qua cho mình, trả thù tất cả những kẻ mà anh căm ghét, có được quyền thế và danh vọng mà bao người mong ước. Chỉ duy nhất một thứ anh không có được đó chính là Hạ Yên.

Bao nhiêu năm nay anh vẫn xem cô là cứu tinh của đời mình, cho dù anh có làm gì thì vẫn luôn có Hạ Yên ở bên cạnh, thế nhưng bây giờ cô cũng muốn bỏ anh mà đi hay sao.

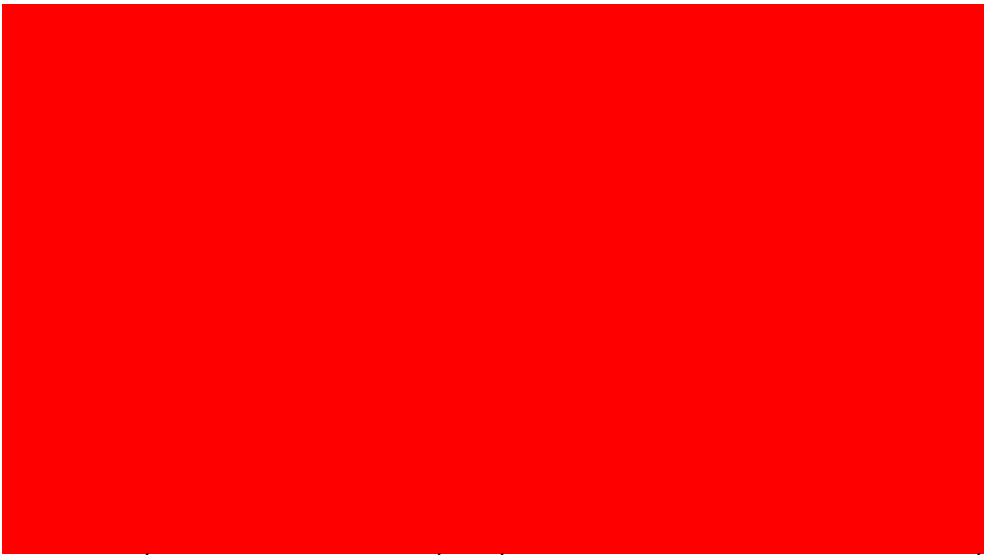
Đinh Nam buồn bực lấy một điều thuốc ra hút. Chợt nhớ ra đây là bệnh viện, anh ném điều thuốc chưa châm vào thùng rác.

Hạ Yên vẫn chưa tỉnh lại, cô nằm trên giường tĩnh lặng như một người đang ngủ. Không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ từng nhịp từng nhịp vang lên như bào mòn chút kiên nhẫn còn sót lại của Đinh Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Hôm nay Hạ Yên xuất viện, trời cao nắng đẹp, cũng không còn lạnh cắt da cắt thịt như những ngày trước nữa. Cô giúp việc đã sắp xếp đồ đạc từ sớm, thủ tục cũng đã hoàn tất, ba và chị gái cũng đến đón cô.

Tài xế mở cửa xe cho Hạ Yên, cô nhìn trái ngó phải cũng không thấy Đình Nam đâu. Tâm trạng phút chốc trở nên bức bối:

“Sao Đình Nam không đến vậy ba”.

Biết tính con gái mình, Hạ Lập Quân phân trần giúp Đình Nam:

“Công việc của nó bận rộn, con cũng đừng bắt bẻ quá”.

“Con nào dám?”. Hạ Yên nói mát mẻ.

Cô viện có còn mệt nên nhắm mắt dưỡng thần, không muốn nói tiếp chủ đề kia nữa. Từ hôm cô tỉnh lại, chỉ thỉnh thoảng mới gặp được Đình Nam. Cả một ngày cô nằm trong bệnh viện buồn muốn chết, thế mà anh mấy ngày mới đến nhìn mặt cô một lần, mà đến cũng chưa ngồi âm chỗ đã vội vã đi ngay. Hạ Yên mới đầu giận dữ không thèm nhìn mặt anh nữa, nhưng từ từ cô lại cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Từ khi lên xe Hạ Vũ Thường đã không dám nhìn thẳng vào mắt Hạ Yên, cô ngồi bên ghế phụ, khẽ liếc mắt nhìn em gái mình đang ngủ ở phía sau. Cả xe không ai dám lên tiếng, mặc dù là ngày vui nhưng khuôn mặt của cả Hạ Lập Quân và Hạ Vũ Thường đều rất nặng nề.

Xe rất nhanh đã chạy đến biệt thự Hạ gia. Người làm đã chờ ở đây từ sớm, thấy Hạ Yên về liền vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Có người đỡ Hạ Yên lên phòng, cô viện có thấy hơi mệt nên đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ một mình nằm trên giường.

Hạ Lập Quân dặn dò nhà bếp làm một vài món tâm bô cho Hạ Yên. Ông thờ dài, mệt mỏi quay trở lại phòng khách.

“Ba đã bảo quản gia sắp xếp cho con đi du lịch một thời gian rồi. Ông ấy sẽ thông báo lịch trình cụ thể cho con”.

Hạ Vũ Thường đang ngồi xem ti vi, nghe ba mình nói thế liền tiện tay tắt phụt ti vi, tức tối ra mặt.

“Ba đây là muốn đuổi con đi chỗ khác cho đỡ vướng mắt sao”.

“Con đừng nói khó nghe như thế, chuyện đến nước này là do ai chứ”. Hạ Lập Quân trầm giọng mắng con gái.

“Là do con sao, nếu nó không dây dưa với Lam Hàm thì con sẽ bị kích động gây ra chuyện đó sao”.

“Vũ Thường, nó là em gái con”. Nghĩ đến con gái cả cũng có chuyện khó nói, Hạ Lập Quân cố gắng dùng tình nghĩa khuyên bảo.

“Ai chị em với nó, lúc nó quyến rũ chồng con có nghĩ đến con là chị nó không. Ba đừng có bênh nó chăm chăm như thế, con không muốn nghe”. Hạ Vũ Thường ngoan cố cho mình là đúng, nói chuyện một cách hiên ngang tự đại. “Sao con lại cứng đầu như thế, chuyện kia chưa có bằng chứng rõ ràng con đã tự mình làm bậy. Lớn rồi mà hành động thua cả một đứa trẻ con”.

Hạ Lập Quân bị con gái làm cho tức muốn chết, người làm bên cạnh vội vàng rót một ly trà đưa cho ông.

Hạ Vũ Thường cũng không chịu thua kém, hai mắt trừng lớn đầy độc ác, lời nói ra lại càng chua ngoa hơn:

“Cái gì gọi là bằng chứng rõ ràng, chẳng lẽ phải đợi hai người họ lăn lộn trên giường mới gọi là có bằng chứng sao”.

“Vũ Thường”. Hạ Lập Quân dẫn mạnh ly trà lên mặt bàn “ầm” một tiếng.

Hạ Vũ Thường cũng cảm thấy bản thân hơi lờ lờ, nhưng nghĩ bản thân mình làm đúng, cô ta lại ngẩng cao đầu tự tin nói.

“Nói chung là con sẽ không đi đâu cả, muốn đi thì nó đi đi”. Nói xong cũng quay người đi về phòng mình.

Hạ Yên một mình đứng ở cầu thang lầu hai, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện kia. Cô không đi xuống nữa mà trở về phòng. Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng cô vẫn cần phải nghỉ ngơi nhiều mới hoàn toàn hồi phục được.

Hạ Yên nằm trên giường, chỉ cảm thấy mệt nhưng không tài nào ngủ được, cô buồn chán lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Nam. Tiếng chuông vang lên rất lâu không có người bắt máy. Hạ Yên chán nản tắt điện thoại. Cô đã dần quen với chuyện này rồi.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Đinh Nam không nhận điện thoại của cô, nếu gặp trường hợp đặc biệt thì anh cũng sẽ gọi lại ngay khi có thể. Lần đầu tiên cô tỉnh lại trong bệnh viện, xung quanh lạnh lẽo toàn thiết bị máy móc, cô chờ mãi mới thấy y tá xuất hiện hỏi thăm bệnh tình của mình. Từ từ mọi người cũng biết cô đã tỉnh, ba, chị gái, bạn bè thân quen, thậm chí mấy người trong lớp đại học cũng lũ lượt kéo nhau đến, duy chỉ có một người là mãi chưa xuất hiện. Cô gọi cho anh không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng tuyệt nhiên chẳng có một lần anh nghe máy, lại càng không có chuyện gọi lại cho cô.

Người nằm lâu trong bệnh viện dễ bị stress, Hạ Yên lúc đó tinh thần không ổn định, không gọi được cho Đinh Nam khiến cô từ tức giận chuyển qua lo lắng, sợ anh gặp chuyện gì đó. Mãi mấy ngày sau anh mới đến thăm cô một lần. Hạ Yên còn chưa kịp tỏ vẻ hờn dỗi với anh thì anh đã viện cớ công việc bận rộn mà đi mất.

Lúc anh ra về, cô nhìn đồng hồ chỉ 9h30 tối. Giờ này còn phải giải quyết chuyện công ty sao.

Hạ Yên trần trọc mãi cũng đi vào giấc ngủ mê man. Trong mơ cô nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Đinh Nam.

Khi đó anh ở trong trại mồ côi, trầm mặc và ít nói, gần như tách biệt hoàn toàn với những đứa trẻ khác. Lúc đầu Hạ Yên hoàn toàn không chú ý đến anh, cô bị cảnh sắc thôn dã ở viện mồ côi thu hút. Mặc kệ ba và chị gái nói chuyện với viện trưởng và những đứa trẻ khác, một mình cô đi vòng ra phía cánh đồng phía sau cô nhi viện.

Đó là một ngày hè nóng bức, cô bé Hạ Yên 5 tuổi mãi mê đuổi theo cánh bướm sắc sỡ, đôi chân trẻ con ngắn cùn lấm bầm chạy trên nền đất ẩm ướt, đang chạy nhanh, Hạ Yên không chú ý đến cành cây vắt ngang mặt đất, vấp ngã rất đau.

Cô nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn vô cùng thảm. Đinh Nam mới đầu cảm thấy đứa bé này tội nghiệp nên mới đỡ nó dậy. Ai ngờ cô bé kia được đỡ dậy xong là bám dính lấy anh, bắt anh đuổi theo cánh bướm kia cho mình. Anh ngần ngại muốn từ chối, thấy vậy cô bé kia lại khóc to hơn, nước mắt chảy như thành con suối nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng vô cùng xinh đẹp, Đinh Nam cảm thấy trái tim mình như đập chậm mấy nhịp, không còn cách nào khác cùng cô làm loại hành động mà từ khi còn rất bé anh đã không thêm làm nữa.

Cánh đồng trưa mùa hè nắng đỏ lửa, có hai đứa bé dắt tay nhau đi bắt những con bướm đủ màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

“Cốc, cốc”.

Hạ Yên thất thần nhìn cánh cửa 5 giây mới nhớ ra là phải lên tiếng trả lời.

“Vào đi”.

Khi nhìn thấy Bùi Tử Nam cầm một bó hoa to tướng đi vào, Hạ Yên không giấu được sự thất vọng trong lòng.

Bùi Tử Nam ném hoa cho cô xong, nhìn về mặt cô bèn không kiêng dè gì mà bắt mồm nói thẳng:

“Không chào đón anh vậy sao?”

Hạ Yên đang nằm trên giường, tiện tay kéo chăn lên che kín mặt.

Bùi Tử Nam tự nhiên như nhà mình, tìm ghế ngồi xuống, không có chuyện gì làm lại lần la hỏi thăm tình hình Hạ Yên.

“Ai lại làm em tức giận thế kia, nói đi, anh xử giúp cho”.

Hạ Yên nghe đến đây thì kéo chăn ra, tặng cho Bùi Tử Nam ánh mắt khinh bỉ.

Bùi Tử Nam ngại ngừng, dùng tay xoa xoa mũi, cười nham nhở nói.

“Lại là Đinh Nam chứ gì, mặc dù anh không làm gì được hắn, nhưng giúp em làm một số chuyện thì vẫn được mà”.

“Vớ vẩn, anh đừng đoán lung tung”.

Chẳng lẽ thái độ của cô thể hiện rõ ràng vậy sao, ngay cả kẻ không tim không phổi như Bùi Tử Nam cũng biết được cô đang nghĩ gì. Hạ Yên vì thế diện nên cần rằng không chịu thừa nhận.

Bùi Tử Nam ở phòng cô náo loạn một hồi mới chịu ra về. Đi thăm bệnh cái gì chứ, nhàm chán quá nên anh ta mới tìm chuyện để làm thì có.

Mấy hôm nay người đến thăm cô không ít, ngày nào cô còn mang danh con gái Hạ gia thì những kẻ xun xoe nịnh nọt xung quanh cô sẽ không thiếu.

Một ngày của Hạ Yên bây giờ chỉ quanh quẩn trong phòng, thỉnh thoảng mới được ra vườn đi dạo. Cô dường bệnh mà nhàm chán đến sắp chết luôn rồi.

Buổi chiều gió nhẹ, cũng không lạnh lắm, cô giúp việc đỡ Hạ Yên ra vườn ngắm cây cối cho khuây khỏa. Khu vườn này vào mùa xuân rất đẹp, hoa cỏ xanh tươi, nhưng giờ đang là mùa đông nên có chút hoang tàn. Nhìn đi nhìn lại cũng chả có gì đặc sắc, nhưng Hạ Yên vẫn ngắm nhìn rất chăm chú, mặc cho người giúp việc năm lần bảy lượt khuyên cô nên quay về phòng nhưng cô vẫn nhắm mắt làm ngơ.

“Nếu nó đã không muốn về phòng thì cô cứ mặc kệ nó ở đây đi”.

Hạ Vũ Thường ở đâu xuất hiện đột nhiên lên tiếng.

Người giúp việc khó xử không biết nên làm thế nào cho phải.

Hạ Yên liếc nhìn Hạ Vũ Thường, khuôn mặt điềm tĩnh bỗng nở một nụ cười hiểm hoi. Từ khi xuất viện đến giờ thái độ của cô vẫn không lạnh không nóng, nay đột nhiên lại cười quỷ dị như vậy khiến Hạ Vũ Thường cảm thấy lạnh sống lưng.

“Chị vẫn còn ở đây sao?”

Hạ Vũ Thường có chút chột dạ, giọng nói gay gắt hẳn lên:

“Sao tao lại không được ở đây chứ? Đây là nhà tao.”

Trái ngược với Hạ Vũ Thường nét mặt căng thẳng, Hạ Yên vẫn giữ thái độ hờ hững làm người khác không hiểu cô có đang nghe Hạ Vũ Thường trả lời hay không.

Người giúp việc nhìn nhị tiểu thư nhà mình mà ngỡ ngàng, từ khi cô vào làm ở Hạ gia, chưa bao giờ thấy nhị tiểu thư có thái độ như vậy với đại tiểu thư cả. Sự lạnh lùng và khinh miệt như toát lên từ trong xương cốt, khiến người khác nhìn vào cảm thấy có chút sợ hãi.

“Chúng ta quay về thôi”.

Hạ Yên lên tiếng, lúc này người giúp việc mới nhớ đến nhiệm vụ của mình, đưa tay đỡ cô chủ về phòng.

Sắc chiều cũng nhạt dần, bóng tối từ từ bao phủ khu vườn, một mình Hạ Vũ Thường đứng trân trối nhìn theo bóng dáng Hạ Yên từng bước từng bước nhỏ quay lại nhà chính.

Không khí Hạ gia mấy hôm nay đều căng thẳng, Hạ Lập Quân và Hạ Vũ Thường mặt mày lúc nào cũng dăm dăm khó chịu, còn Hạ Yên thì lại tỉnh lặng khác thường. Cô an tĩnh khiến người khác phải sợ hãi, nhưng bất cứ ai cũng không hiểu vì sao bản thân lại có cảm giác đó. Cô chủ nhỏ vẫn rất xinh đẹp, sức khỏe hồi phục tốt, đến tính tình cũng thay đổi luôn, không còn hay bắt bẻ mọi thứ như lúc trước nữa.

“Cô đã hoàn toàn hồi phục rồi, từ hôm nay việc sinh hoạt và học tập sẽ không còn phải kiêng khem bất cứ điều gì nữa”. Bác sĩ gia đình sau khi khám xong đưa ra kết luận.

“Cám ơn bác sĩ”.

Hạ Yên trong lòng vui mừng nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, vô cùng lịch sự nói tiếng cảm tạ vị bác sĩ già.

Từ hôm nay cô đã hoàn toàn khỏi bệnh. Cho dù có nhiều người không thích điều này, nhưng cô sẽ vì chính mình mà bảo vệ thân thể này thật khỏe mạnh.

Hạ Yên đã khỏi, nên việc đầu tiên là quay lại trường học. Trong bữa ăn sáng, cô nói chuyện này với Hạ Lập Quân.

Nghe xong ông trầm ngâm suy nghĩ:

“Nếu đi học, vậy con có quay trở lại căn hộ nội thành không”.

Hạ Yên đang gấp miếng trứng, nhưng vì bất cẩn mà đánh rơi xuống bàn. Người giúp việc vội vàng thu dọn giúp cô.

Cô nghĩ nghĩ một lát mới trả lời ba mình.

“Con thấy ở nhà vẫn tốt hơn, dù hơi xa trường, nhưng chẳng phải là có taxi đưa đón mỗi ngày, cũng không có gì không ổn cả.”

Câu nói của cô khiến hai người còn lại trên bàn ăn thất thần, mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng.

Hạ Lập Quân cố giấu vẻ khó xử trong đáy mắt, gượng cười tỏ vẻ đồng ý với suy nghĩ của con gái.

“Đúng vậy, không đâu bằng gia đình cả”.

Hạ Yên từ chối người giúp việc, muốn tự mình rót cà phê vào ly. Bình cà phê để phía bên kia bàn, ngay gần chỗ Hạ Vũ Thường ngồi, Hạ Yên với tay cầm bình cà phê, vừa rót vào ly mình vừa trả lời Hạ Lập Quân.

“Ba nói đúng, không đâu bằng gia đình cả”.

Hạ Vũ Thường nghe Hạ Yên nhắc đi nhắc lại câu nói kia thì âm thầm tức giận, nhưng vì ba đang ở đây nên cô ta không dám bày tỏ thái độ. Đang bực bội trong lòng, cô ta hướng ánh mắt thù hận nhìn về phía Hạ Yên, đúng lúc Hạ Yên để bình cà phê trở lại chỗ cũ. Có vẻ động tác của Hạ Yên hơi nhanh, hoặc cô mới bình phục nên cử động còn chưa thuận tiện lắm, bình cà phê đặt không ngay ngắn, hơi nghiêng rồi đổ ụp xuống mặt bàn.

Cà phê ngay lập tức chảy xuống quần áo của Hạ Vũ Thường. Cô ta ngồi gần vị trí để bình cà phê nên trở tay không kịp. Cà phê mới pha, nóng rất khó chịu khiến Hạ Vũ Thường không nhịn được hét lên:

“Mày điên rồi hả”.

Hạ Yên biết mình hậu đậu nên vội vàng thanh minh:

“Em không cố ý, chị phải tin em, em đã đặt ngay ngắn rồi mà, không hiểu sao cái bình lại bị đổ được”.

Vừa nói cô vừa chạy lại phía Hạ Vũ Thường, dùng khăn giấy lau giúp chị ấy. Nhưng cà phê càng lau càng lem, chẳng mấy chốc chiếc váy mới kia đã không còn hình dạng ban đầu nữa rồi.

Hạ Vũ Thường vừa đau vừa tức, muốn chửi Hạ Yên thì bị Hạ Lập Quân cản lại.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, Hạ Yên, con cứ để mặc nó, mau mau đi học đi không trễ giờ”.

Hạ Yên nghe lời ba, vội vàng cầm cặp đi học, trước khi bước ra khỏi nhà còn rất chân thành nhìn Hạ Vũ Thường nói:

“Chị phải tin em, em không cố ý mà”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Hạ Yên vừa đặt chân đến trường đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Chỉ trở, bàn tán, bình luận, ghen ghét, cái gì cũng có, mà nhiều nhất chắc có lẽ là tò mò. Đôi khi Hạ Yên ước mình chỉ là một cô gái bình thường, không cần xinh đẹp nổi trội, có ba, có mẹ, có anh chị em, có bạn bè, như thế là đủ rồi. Mọi người nhìn vào chỉ thấy hào quang rực rỡ xung quanh cô, còn bóng tối chỉ mình cô gặm nhấm. Cô làm gì cũng bị để ý, tỏ ra bất mãn một chút là lại có người nói cô có phúc mà không biết hưởng. Thật nực cười, từ khi nào thì cuộc sống riêng của cô lại bị đem ra mổ xẻ như một lễ đương nhiên như thế chứ. Mọi người chỉ trích cô kiêu căng ngạo mạn, nhưng họ có nghĩ vì sao cô lại như thế không.

“Mới sáng ra mà đã bức tức gì trong người thế”.

Lăng Tiểu Tiểu cũng lâu lắm rồi mới được gặp Hạ Yên. Mặc dù là bạn thân, nhưng cô ít khi đến nhà Hạ Yên chơi, nơi đó quá xa hoa khiến cô e ngại. Đợt vừa rồi Hạ Yên nằm viện và dưỡng thương ở nhà, Tiểu Tiểu cũng chỉ dám đến thăm đôi ba lần, còn lại chỉ có thể điện thoại nấu cháo mỗi ngày với bạn thôi.

“Tự nhiên thấy chán đời thôi”.

Lăng Tiểu Tiểu nghe vậy vội dừng bước chân, tay đưa lên trán Hạ Yên đo nhiệt độ, nhú nhú mày nghiêm trọng nói:

“Cậu khỏe hẳn chưa”.

Thái độ nghiêm túc của Tiểu Tiểu khiến Hạ Yên tươi tỉnh hơn một chút. Cũng lâu lắm rồi cô mới có cảm giác hòa nhập xã hội thế này, nhìn bạn bè xung quanh tíu tít trò chuyện khiến cô cũng vui lây.

“Sáng nay mới gặp sự với chị Vũ Thường xong”.

Lăng Tiểu Tiểu không tin vào tai mình, tròn mắt nhìn chăm chăm Hạ Yên, rồi lại thấy không yên tâm nên hỏi lại một lần nữa:

“Cậu, với chị Vũ Thường hả”.

“Ừ”

“Vì sao chứ”. Con bé này từ xưa đến giờ luôn xem gia đình là nhất, nó có bao giờ cãi lại ba và chị gái đâu.

“Từ khi gặp tai nạn, mình cứ như biến thành một người khác. Gặp ai cũng muốn trút bỏ bức tức trong người. Nhiều khi cảm thấy bản thân như phát điên, nhưng lại chả biết phải làm thế nào cả. Cậu có bao giờ bị như vậy chưa”.

Lăng Tiểu Tiểu lắc đầu, cô cũng chỉ mới 20 tuổi, làm gì có kinh nghiệm gì quý giá để truyền lại cho bạn thân chứ.

Hai người bước vào lớp, giáo viên còn chưa đến nhưng lớp học đã khá đông đúc.

Hạ Yên tìm một bàn trống cuối lớp, như một thói quen, mỗi khi đi học cô đều cố gắng ngồi ở chỗ ít người chú ý nhất.

“Cậu đừng ép buộc bản thân mình quá. Muốn làm gì thì làm, thích ăn gì thì ăn, đó là hạnh phúc chân chính của cuộc đời đấy”.

Tiểu Tiểu lướt điện thoại, thấy hình ảnh đồ ăn ngon, vừa xem vừa an ủi Hạ Yên.

Hạ Yên mở sách ra nhưng lại chẳng đọc vào đâu chữ nào cả. Câu nói vô tình của Tiểu Tiểu lại khiến cô suy ngẫm.

Cô biết lý do vì sao mình bị tai nạn, nên mỗi lần nhìn thấy Hạ Vũ Thường là lại cảm thấy tức giận. Vì sao luôn luôn là cô chứ.

Mặc dù là em nhưng từ nhỏ cô đã nhường nhịn Hạ Vũ Thường rất nhiều. Mẹ mất sớm, chị ấy luôn quần quýt lấy ba, cô không thể cũng tranh giành ba với chị ấy. Thế nên mặc dù hai cha con vẫn nói chuyện mỗi ngày, nhưng Hạ Yên không thể nào tự nhiên nũng nịu với ba như chị gái được, lâu dần điều đó tạo nên khoảng cách.

Khi lớn lên hai chị em đều được ba đưa đi tham dự rất nhiều buổi tiệc xa hoa, trong khi Hạ Vũ Thường mờ nhạt thì Hạ Yên bằng vẻ bề ngoài xinh đẹp như búp bê khiến không ít người trầm trồ nhìn ngắm. Ngoan ngoãn biết nghe lời thì sao chứ, con cái nhà giàu ai mà không được nuôi dưỡng tốt, mười đứa trẻ thì cả mười đứa hiểu lễ nghi trước mặt người lớn, thế nên Hạ Vũ Thường như hạt cát trong sa mạc, chẳng mấy người để ý đến cô.

Chị gái nhiều lần tỏ thái độ chán ghét cô, Hạ Yên còn nhỏ những rất nhạy cảm, cô dần dần không còn thích trung diện khi đi tiệc tùng với ba nữa, cũng thường tìm những chỗ vắng vẻ rồi tự chơi một mình, miễn sao không khiến người ta yêu thích mình là được. Càng lớn cô càng hiểu ra một điều, Hạ gia có hai cô con gái, nhưng công chúa chỉ nên có một mà thôi. Cô bắt đầu kiêu căng ích kỷ, thích gì làm đó, vì Hạ gia chỉ cần một Hạ Vũ Thường ngoan ngoãn hiểu chuyện là đủ rồi.

Từ nhỏ đến lớn, không biết bao nhiêu lần cô phải nhường nhịn chị gái mình, nhưng chưa bao giờ Hạ Yên thấy bất mãn. Dù sao cũng chỉ là vài chuyện vụn vặt trong cuộc sống, hà tất gì phải làm mất lòng nhau. Nhưng tại sao người chị mà cô luôn yêu quý lại đẩy cô ra giữa đường khi có xe đang lao đến chứ.

Từ sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, Hạ Yên chưa từng nói với bất cứ ai về chuyện đó. Đình Nam thì lâu lâu mới ghé thăm cô một lần, bạn bè cũng cần có chừng mực, cảm xúc từng ngày cứ dồn nén khiến cô mệt mỏi thêm. Bản thân cứ như một bóng bay, ngày một căng lên nhưng không vỡ ra được, áp lực cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Hạ Yên vẫn chăm chú nghe giảng, tay vẫn chép bài cẩn thận, chỉ là suy nghĩ đã sớm bay đến chín tầng mây từ lâu rồi.

Tan học, Hạ Yên kêu tài xế chở mình đến nhà Đình Nam. Mặc dù sáng nay nói với ba là mình không muốn trở lại căn nhà nội thành, nhưng đó chỉ là tức giận nhất thời nên nói thế mà thôi. Dự định của cô là sẽ về nhà chính thường xuyên hơn, còn lại thì sẽ ở cùng với Đình Nam. Cô không muốn vì một ai đó mà gượng ép bản thân mình nữa.

Đặt chân vào nhà, không có gì thay đổi cả, nhưng cảm giác thì như đã rất lâu rồi cô chưa quay trở lại đây.

Đồ đạc xung quanh không có cô bày bừa lung tung đã được sắp xếp lại gọn gàng.

Đình Nam đi làm vẫn chưa về, cả căn nhà rộng lớn chỉ có mình cô. Hạ Yên nhàm chán không có việc gì làm nên mở ti vi lên xem.

Kênh tin tức tài chính, Đình Nam xuất hiện trên màn hình lớn. Hạ Yên đã từng nhiều lần thấy anh trên ti vi, nhưng lần nào cô cũng chăm chú theo dõi, đôi khi chỉ là vài tin tức vụn vặt mà cô đã biết từ lâu, nhưng vẫn cứ thích xem.

Giọng biên tập viên đều đều phát ra từng chữ một khiến Hạ Yên hốt hoảng. Đình Duy Tự, ông chủ của Đình gia cầm tay Đình Nam thông báo với tất cả mọi người về đứa cháu trai thất lạc từ lâu. Xung quanh báo chí chụp hình liên tục, ti vi tường thuật trực tiếp khung cảnh náo nhiệt tại hiện trường nhưng Hạ Yên chỉ chăm chăm nhìn biểu cảm của Đình Nam.

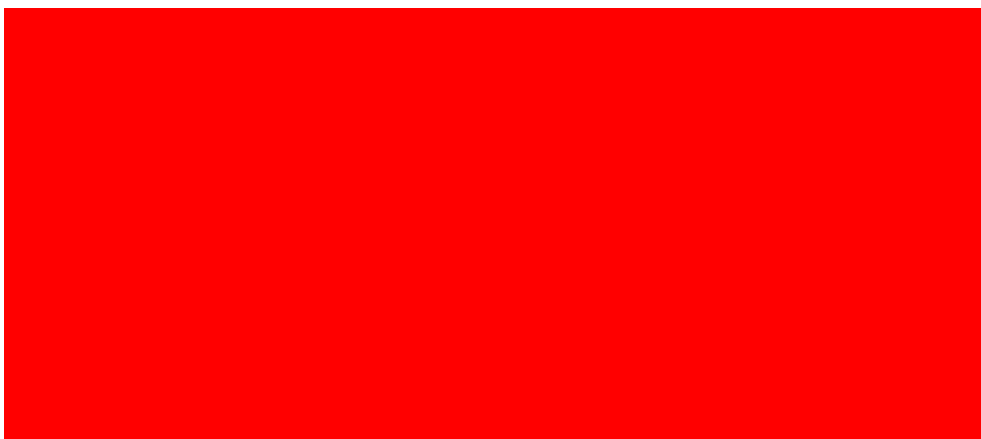
Anh đã nói với cô là anh ghét gia đình đó, anh sẽ không quay lại đó cơ mà. Sao bây giờ lại vui vui vẻ vẻ danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh Đình Duy Tự thế kia.

Từ khi cô xuất viện anh chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm, chưa từng đến gặp cô một lần nào. Thái độ đó là sao chứ, chả lẽ thấy có lỗi với cô nên hết lần này đến lần khác liên tục né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Hon mười giờ đêm Đình Nam mới về đến nhà.

Cả căn phòng tối om mù mịt, Đình Nam chán nản cũng không thiết mở đèn lên, cứ thế đi vào phòng khách. Ánh đèn đường lấp lánh phản chiếu ngược vào trong nhà, khung cảnh tối tăm đối nghịch hoàn toàn với cảnh đêm long lanh ngoài kia.

Hạ Yên nghe tiếng động ngoài phòng khách, đoán là Đình Nam đã về nên mới chạy ra xem.

Xung quanh tối om, cô phải mò tìm công tắc mãi mới bật được đèn lên.

Trong tích tắc ánh sáng bao phủ khắp nơi khiến cả hai người đều phải nhú mắt lại.

Sau khi quen với ánh sáng, nhìn thấy Hạ Yên đứng ở cửa phòng ngủ, Đình Nam hơi sững sờ. Chỉ mới vài tuần không gặp mà anh đã ngỡ như rất rất lâu rồi.

Cả hai người đều im lặng nhìn nhau, không ai chủ động lên tiếng trước. Hạ Yên rất ghét điều này, bọn họ lớn lên bên nhau, không cần nói chuyện, chỉ cần nhìn vào thái độ của đối phương là đã hiểu hết. Thế nên đôi khi sự im lặng còn tàn nhẫn hơn tất cả mọi thứ, ít nhất là trong lúc này, cô chỉ ước anh nói một điều gì đó, còn đỡ hơn là xem cô không khí như bây giờ.

Ai đó nói trong tình yêu, kẻ yêu nhiều sẽ luôn là người chịu thiệt thòi. Hạ Yên chán ghét sự yếu đuối của bản thân, nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu được mà lên tiếng.

“Sao anh về muộn thế”.

Cùng lúc đó Đình Nam cũng cất tiếng:

“Khuya rồi, em mau đi ngủ đi”.

Cùng lên tiếng rồi lại cùng lặng im, chỉ có tiếng đồng hồ khẽ chạy từng giây từng giây nặng nề trong đêm yên tĩnh.

“Em nói chuyện với anh một lát được không”.

Hạ Yên rót một ly nước lạnh mang ra phòng khách, cô cần uống nước để khiến bản thân mình tỉnh táo.

Còn chưa kịp nâng ly nước lên miệng uống thì đã bị Đình Nam giật lấy.

“Đừng uống nước lạnh”.

Hạ Yên biết là anh quan tâm mình, nhưng tính cách ngang bướng lại trỗi dậy, cô một mực đưa ly nước lên miệng uống một hơi hết sạch.

Đình Nam nhìn Hạ Yên tự ý ngang ngược nhưng cũng không nói gì, anh dùng tay xoa xoa trán cho đỡ nhức đầu. Những chuyện mệt mỏi cả một ngày tích tụ lại khiến anh như muốn nổ tung.

“Anh quyết định quay trở lại Đình gia rồi sao?”

Giọng của cô vốn rất nhẹ, vang lên trong đêm yên tĩnh lại càng tỏ rõ sự mềm mại dịu dàng, nhưng Đình Nam hiểu đó chỉ là do bẩm sinh cô đã có giọng nói dễ nghe mà thôi. Bao nhiêu năm nay anh đã quá hiểu tính cách của cô, sự nhẹ nhàng đó chỉ là chút nể nang trước con bảo tố mà thôi.

“Sao anh không trả lời em”. Đình Nam không phủ định càng khiến cho Hạ Yên thấy trong lòng thêm bất an.

“Đó vốn là nhà của anh”.

Một câu nói chỉ có sáu từ, nhưng lại khiến cho bàn tay Hạ Yên từ từ nắm chặt, cô run run hỏi lại.

“Vậy anh xem Hạ gia là gì chứ, xem em là gì chứ?”

Nước mắt cô lăn dài trên má khiến Đình Nam hoảng sợ, anh vội giơ tay lên muốn lau nước mắt trên khuôn mặt cô theo thói quen, nhưng bàn tay vừa nâng lên lại từ từ hạ xuống.

“Anh xin lỗi”.

Ngay từ lúc biết Đình gia muốn nhận lại đứa con thất lạc từ nhỏ là Đình Nam thì trong lòng Hạ Yên đã luôn lo lắng về một ngày như thế này. Có chết cô cũng không thừa nhận là mình ích kỷ. Bao nhiêu năm nay anh sống ở Hạ gia, mọi người vẫn luôn coi anh như một thành viên trong gia đình, cô yêu thương anh, lo lắng cho anh nhiều như vậy, hà cớ gì một Đình gia xa lạ lại ở đâu chạy đến giành lấy anh từ tay của cô chứ.

Anh bây giờ có gia đình mới, có người thân mới, vậy ba cô và cô trở thành gì của anh đây. Gia đình cũ hay sao? Thật nực cười mà, nếu không có gia đình cô thì bây giờ anh vẫn là một đứa trẻ mồ côi không thân không thể, không được học hành tử tế, Đình gia sẽ cần một người con như vậy hay sao.

Càng nghĩ càng cảm thấy ảm ức, Hạ Yên không cam tâm, cô tức giận ném mạnh ly nước xuống nền nhà.

Ly thủy tinh vỡ choang thành từng mảnh nhỏ, Đình Nam cũng phải giật mình vì hành động này của cô.

Trái ngược với sự xúc động lúc này, hai mắt cô đỏ hoe nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào nữa.

“Anh là đồ khốn nạn”.

“Yên Yên, em bình tĩnh lại đi”.

Đình Nam sợ cô xúc động sẽ làm bản thân bị thương, anh giữ chặt hai tay cô lại, để mặc cô gầy dựa trong ngực mình.

Nếu như là lúc trước Hạ Yên sẽ thoải mái khóc lóc làm loạn trong vòng ôm ấm áp của anh, kể lẻ đủ mọi thứ bất mãn để giải tỏa cảm xúc, nhưng bây giờ thì khác. Hạ Yên có cảm giác bản thân bị phản bội một cách ghê gớm. Cô không còn khóc, không náo loạn, cứ như một khúc tượng gỗ để mặc anh ôm.

Chính Đình Nam cũng cảm thấy tình huống này có gì đó không đúng, nhưng thái độ lạnh nhạt này của cô khiến anh ước gì cô cứ như trước kia, làm ơn đừng tỏ ra mạnh mẽ như thế này. Anh không quen, và cũng không muốn cô buộc ép bản thân mình trước mặt anh như thế.

Hạ Yên để mặc anh ôm một lúc, đến lúc cô đã suy nghĩ đủ rồi mới dùng toàn lực muốn đẩy anh ra. Nhưng Đình Nam đã nhanh tay hơn cô, anh vội giữ chặt người cô, giọng nói khàn khàn cất lên có chút gấp gáp, lại như cầu khẩn.

“Đừng nói gì cả, anh xin em đó, Yên Yên. Ngoan, đi nghỉ trước đi, chúng ta sẽ nói chuyện sau có được không”.

Hạ Yên chăm chú nhìn về mặt của anh, cô thực sự muốn được như anh nói, cứ đi ngủ đi, khi tỉnh dậy có lẽ sẽ phát hiện ra mọi thứ chỉ là một giấc mơ thôi thì tốt biết mấy.

Người đàn ông cô yêu từ thuở thiếu thời, người chứng kiến từng bước trưởng thành của cô, người mà cô tin tưởng hơn cả chính bản thân mình. Người cô đã yêu và hiện tại cũng còn rất rất yêu anh.

“Chúng ta chia tay đi”.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Hôm nay là lễ mừng thọ của Lam Vân, các nhân vật nổi tiếng hai giới chính thương đều có mặt để chúc mừng. Hạ Lập Quân cũng không phải ngoại lệ. Mặc dù Hạ Vũ Thường đã ly hôn với Lam Hàm, nhưng quan hệ giữa hai nhà có nhiều mối liên hệ không thể nói cắt đứt là cắt đứt ngay được. Hạ Vũ Thường không tiện xuất hiện ở đây nên Hạ Yên phá lệ hộ tống ba mình tham gia bữa tiệc mừng thọ ngày hôm nay.

Đại sảnh được trang hoàng long lẫy khiến cho Hạ Yên cũng phải trầm trồ thán phục, Lam gia quả đúng là gia tộc hùng mạnh bao đời nay, một bữa tiệc mừng thọ cũng có thể khoa trương đến mức này.

Vì tham gia bữa tiệc cùng với ba mình nên Hạ Yên không dám tỏ vẻ mặt bất mãn hay coi thường gì cả, dù sao cô cũng phải giữ thể diện cho dòng họ. Ngay từ khi đặt chân đến đây cô đã tươi cười nhiều đến mức khóe miệng cũng sắp cứng đờ luôn rồi.

Khó khăn lắm mới đến được nơi Lam Vân đang ngồi tiếp khách, Hạ Yên liền cùng ba mình chào hỏi chủ nhân của buổi tiệc, nói vài lời chúc mừng khách sáo xong bèn âm thầm muốn rút lui khỏi đây. Xưa nay những trường hợp thế này đều là Hạ Vũ Thường ra mặt, đến khi bị bắt tham gia mấy buổi xã giao kiểu này Hạ Yên mới thấy chị gái mình đúng là không hề tầm thường chút nào. Đúng là cái gì cũng có kỹ năng riêng của nó mà.

Hạ Yên cầm lấy một ly rượu phục vụ đưa, đang tính đi vòng ra ban công ngắm cảnh thì một hình ảnh vô cùng chói mắt đập vào mắt cô.

Không chỉ mình Hạ Yên mà tất cả mọi người trong đại sảnh đều hướng mắt nhìn về hai người vừa mới xuất hiện ở bữa tiệc.

Cũng đúng cả thôi, trai xinh gái đẹp đi đến đâu chả nổi bật chứ.

Hạ Yên bóp mạnh ly rượu trong tay, nhìn chằm chằm Đinh Nam và cô gái xa lạ kia đang đi vào đại sảnh, miệng khẽ cười lạnh.

Cô đẩy cánh cửa đi ra ban công, mặc gió lạnh mùa đông từng von rít thổi, cô vẫn một mình lặng im nhìn ngắm bầu trời đêm.

Một cánh cửa như ngăn cách hoàn toàn hai thế giới, bên kia xa hoa hào nhoáng, ngoài này lại chỉ có mình cô với cái lạnh thấu xương. Người trong kia vui vui vẻ vẻ, mình cô đơn độc với thế giới của riêng mình.

Hạ Yên một mình chìm đắm với suy nghĩ mông lung, đột nhiên có người khoác áo lên vai cô.

“Vào trong đi, ba em đang tìm em đấy”.

Hạ Yên mơ mơ hồ hồ một lúc mới nhận ra người đến là Lam Hàm. Cô cời áo khoác trả lại cho anh ta.

“Cám ơn, em không lạnh”.

Lam Hàm thấy cô trả lại cũng không cố nài nỉ, một tay anh cầm áo khoác vắt lên tay còn lại, động tác vô cùng ưu nhã khiến cho Hạ Yên cũng thán thán phục. Hôm nay cô đúng là khác hẳn ngày thường, thế nên đã buột miệng hỏi một câu vô cùng ngu ngốc.

“Anh phải học bao lâu mới làm ra được loại hành động chuẩn mực thế kia”.

Lam Hàm hơi sững người, nhưng rất nhanh anh đã hiểu là Hạ Yên đang nói đến điều gì, hơi mỉm cười trả lời:

“Cũng không lâu lắm, từ từ sẽ thành thói quen thôi”.

Hạ Yên mỉm cười buồn bã, thói quen, đừng ai nhắc với cô về hai từ đó nữa. Không hiểu sao dạo này cô lại trở nên nhạy cảm như thế, còn có thể tâm sự mấy chuyện lung tung với Lam Hàm được nữa.

Như cảm nhận được sự khác thường của cô hôm nay, Lam Hàm không miễn cưỡng cô nữa, trước khi đi chỉ bỏ lại một câu nói:

“Mau vào trong đi, lần tránh cũng không được gì đâu”.

Hạ Yên đứng yên nhìn Lam Hàm mở cửa đi vào đại sảnh. Có thể hiện rõ ràng vậy sao, đến một người xa lạ như Lam Hàm cũng biết được là cô đang lẩn tránh. Hạ Yên ơi Hạ Yên, sao mày lại trở nên ngu muội thế này chứ, người ta đang tay trong tay với người khác, còn mày lại trốn ở đây gặm nhấm vết thương một mình. Đã vậy còn bị Lam Hàm nhìn thấy nữa chứ, mặt mũi mày chục năm nay xem như mất hết rồi.

Hôm nay là tiệc mừng thọ của Lam Vân, dựa vào mối quan hệ thân tình của hai gia đình suốt bao đời nay, Đình gia không thể nào vắng mặt.

Bà Từ Chi Mục đang mãi tiếp chuyện Mã Nhi. Từ ngày Mã Nhi đi Hồng Kông, bà đã không còn được gặp lại người bạn thân này nữa. Sau bao nhiêu năm, khó khăn lắm Mã Nhi mới quay trở lại Đại Lục, lại còn xuất hiện bên cạnh Đình Nghĩa Thư nữa, xem ra mối quan hệ của hai vợ chồng bọn họ đã trở nên hòa thuận rồi.

Hai người bạn thân gặp mặt có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hoàn cảnh không phù hợp nên chỉ có thể hỏi thăm qua loa tình huống của nhau suốt mấy chục năm qua. Mã Nhi hiểu tâm trạng của bạn mình, nên rất kiên nhẫn nói rõ mọi chuyện cho bạn nghe.

Hai người đang mãi mê tâm sự, Mã Nhi thấy Đình Nam đến bên kêu anh qua đây:

“Giới thiệu với cậu, con trai mình”.

“Mau chào gì Từ đi con, hồi còn bé con suốt ngày qua nhà gì ấy chơi đấy”.

Đình Nam nhìn bà Từ Chi Mục lễ phép chào hỏi vài câu. Anh từng gặp người phụ nữ này mấy lần rồi, chủ yếu có liên quan đến Hạ gia và Hạ Vũ Thường. Không ngờ khi gặp mặt lần này lại mang một thân phận khác.

Không chỉ Đình Nam, bà Từ Chi Mục cũng cảm thấy khá bất ngờ. Bà biết Đình gia mới nhận lại đứa cháu trai thất lạc mấy chục năm nay, nhưng không ngờ người đó lại là Đình Nam, người con nuôi bao nhiêu năm nay của Hạ gia.

Để tránh lúng túng, bà Từ Chi Mục bèn hỏi chuyện cô gái nhỏ đi cùng Đình Nam:

“Còn đây là ai, sao mẹ con không giới thiệu luôn cho gì được biết nào. Có phải là con dâu tương lai không?”.

Nhâm Danh nghe thấy có người hỏi đến mình thì mỉm cười bên lên, đứng chuẩn mực của cô dâu nhỏ mới về nhà chồng. Chỉ cần nhìn biểu hiện có chút ngượng ngùng đó thì ai cũng sẽ hiểu lầm. Đình Nam lười phải giải thích, tâm trí anh hôm nay không đặt ở nơi đây, còn Mã Nhi thì chỉ ước gì mọi người hiểu lầm như vậy nên khi nghe Từ Mục Chi hỏi vậy bèn nhanh nhẩu phủ nhận, nhưng lại chẳng khác gì thừa nhận.

“Nào đâu phải, bà đừng nói thế làm cô bé sợ, con bé này hay xấu hổ lắm”.

Đình Nam cười lạnh trong lòng, buổi tối hôm nay anh đã nhìn màn kịch này được diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần rồi, nhâm chán đến mức bản thân không thể chịu được nữa. Tay anh gạt phăng bàn tay cứ cố nắm lấy tay anh từ đầu buổi tiệc đến giờ, anh trừng mắt nhìn Nhậm Danh.

“Đúng vậy, gì Từ đừng hiểu lầm, kéo ảnh hưởng thanh danh của cô Nhậm thì cháu không đền được đâu”.

Nói xong lạnh lùng quay người đi luôn, bỏ mặc Nhậm Danh ngẩn ngơ rồi nghiêm lợi tức giận gần chết nhưng vẫn phải cố tỏ vẻ đoan trang thục nữ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

“Chúng ta chia tay đi”.

“Chúng ta chia tay đi”.

Giọng nói đó cứ ám ảnh Hạ Yên mãi khiến cô giật mình tỉnh giấc. Hạ Yên thần người nằm trên giường một lúc, cô với tay cầm lấy chiếc đồng hồ để bàn, mới có 6 giờ sáng. Bình thường giờ này còn lâu cô mới dậy, vậy mà hôm nay lại có thể giật mình tỉnh giấc.

Học kỳ đã sắp kết thúc, cô không cần phải đến trường nữa, chỉ cần ở nhà tự ôn tập là được rồi. Nhâm chán không có việc gì để làm, ngủ tiếp cũng không được, Hạ Yên quyết định làm một việc bình thường có mơ cô cũng không nghĩ mình lại làm nó.

Bầu trời thoáng đảng, không khí buổi sáng vô cùng trong lành khiến Hạ Yên tỉnh lòng không ít. Cô mặc quần áo thể thao, mang giày bata, toàn thân hừng hực khí thế tập thể dục buổi sáng, nhưng đôi mắt cú mèo vì thiếu ngủ đã bán đứng chủ nhân của nó.

Bình thường cô không quen rèn luyện, nên cũng chỉ chạy một đoạn ngắn rồi lại đi bộ, tập luyện trong tinh thần cũng tốt mà, Hạ Yên vừa lững thững đi bộ vừa an ủi bản thân mình thế.

“Mẹ ơi, sao mẹ cứ bắt con chạy, chẳng phải chị kia này giờ toàn đi bộ thôi sao”.

Một đứa bé trai thân mình ục ịch vừa khóc vừa chỉ Hạ Yên làm bằng chứng tố cáo mẹ mình bóc lột. Mẹ cậu bé liếc cũng không thèm liếc Hạ Yên một cái, tay xách lỗ tai kéo con trai mình tiếp tục chạy.

Hạ Yên tức, cô đi bộ là chuyện của cô, ảnh hưởng gì đến mẹ con nhà đó chứ. Ánh mắt cô uất hận nhìn theo bóng hai mẹ con khuất xa, trong đầu âm thầm chửi rủa.

Hạ Yên liếc hai người kia chán chê xong mới tàn tàn quay sang tiếp tục đi bộ, nhưng đường rộng là thế, cô lại nhìn thấy Đinh Nam đứng sau lưng mình từ khi nào mà cô không biết.

Hạ Yên một tay ôm tim, tức giận nói:

“Anh muốn hù tôi chết chắc”.

Đinh Nam không trực tiếp trả lời cô, chỉ cười đầy hàm ý.

Hạ Yên thề, nụ cười của anh mà không ám chỉ về vụ việc vừa nãy thì cô không làm người nữa. Cô đi bộ thì sao chứ, phạm pháp hả.

Hạ Yên quay người đi về nhà luôn, không thèm tiếp tục ở đây làm trò cười cho thiên hạ nữa.

Đinh Nam thấy cô muốn quay đi thì vội đưa tay ra ngăn cản:

“Hiếm khi em dấy gờ này, đi tập cùng luôn đi”.

Hạ Yên âm thầm đếm từ một đến mười trong đầu để bản thân mình không nổi điên lên với Đinh Nam. Hai người đã chia tay nhau từ tuần trước, sao con người này vẫn không biết tự trọng là gì thế nhỉ, huống chi hôm qua anh còn tay trong tay với cái con bé không biết từ đâu chui ra.

“Bỏ tay của anh ra”. Hạ Yên chán ghét nhìn tay anh đang giữ lấy tay mình.

“Có đi tập không”. Cô nói một đằng nhưng Đinh Nam lại hỏi một nẻo.

“Tôi nói anh bỏ tay ra cơ mà”. Cái con người này tự nhiên quên tiếng người hả.

“Đi tập”. Đinh Nam vẫn kiên trì.

Hai người cứ giằng co qua lại khiến cho không ít người đi ngang phải dừng lại nhìn. Hạ Yên từ trước đến nay đã quen bơ đi mà sống, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẵn sàng để trở thành đối tượng cho mọi người soi mói như thế này.

“Anh bị điên hả”. Hạ Yên tức giận gầm nhẹ lên, cô không dám hét to, vì sợ thu hút nhiều sự chú ý quá.

Đinh Nam vẫn giữ gương mặt bất biến, nói lại câu nói lúc nãy:

“Đi tập”.

Hạ Yên ngược mắt lên nhìn trời, ai nói cho cô biết sau khi chia tay có cặp đôi nào vẫn tiếp tục rủ nhau đi tập thể dục buổi sáng không. Nhưng sự thật chứng minh là có đó, bằng chứng là cô đây này.

Nhằm thể hiện sự chống đối, Hạ Yên đi chậm hơn rửa bồn, nhưng Đinh Nam vẫn thản nhiên như bình thường, chẳng hề cần nhằn lấy một câu.

Hạ Yên mặc kệ, tập chung thì tập chung, hai người đi trước đi sau cách nhau một khoảng, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bầu không khí xung quanh cả.

Tập xong rồi về nhà.

Từ hôm chia tay Đinh Nam, Hạ Yên đã chuyển hẳn ra ngoài ở. Ra ngoài mà cô nói đến ở đây chính là căn nhà đối diện với nhà Đinh Nam. Cô cũng muốn tìm căn hộ khác lắm, nhưng trong thời gian ngắn biết tìm nhà ở đâu bây giờ, huống chi đây là căn nhà hồi xưa cô mua vốn chưa từng được sử dụng, để không cũng lãng phí.

Hai người bước ra khỏi thang máy cùng một lúc. Ai mở cửa nhà người nấy, Hạ Yên nhanh chóng chui vào nhà trước, cô không muốn ở cùng với anh quá lâu. Hai người đã chia tay, là do cô chủ động nói trước, mặc dù anh không tỏ ý phản đối hay đồng tình nhưng vì danh dự Hạ Yên tuyệt đối phải giữ khoảng cách với anh.

Tắm rửa xong Hạ Yên mới cảm thấy thoải mái một chút, cô quyết định cầm sách vở ra học bài, sắp thi rồi, cô không muốn tiếp tục bị đánh rớt như học kỳ trước.

Chưa học được bao lâu thì Bùi Tử Nam gọi điện đến:

“Học kỳ này của em kết thúc rồi phải không, đi suối nước nóng chơi không?”.

Bây giờ là mùa đông, tắm suối nước nóng thì còn gì bằng. Hạ Yên trong lòng xao động nhưng vẫn còn chút chần chừ.

“Rủ cả cô bạn Tiểu Tiểu của em đi nữa”. Bùi Tử Nam lại tiếp tục dụ dỗ.

Hạ Yên trong lòng mềm nhũn, câu đồng ý đã sắp thốt thành lời rồi.

“Ồ đó có nhà hàng nổi tiếng, làm bánh ngon lắm”.

“Khi nào thì đi”. Hạ Yên không kiềm lòng được vội vàng hỏi luôn.

“Bây giờ anh qua đón em, em báo cho Tiểu Tiểu biết luôn đi”.

“OK, anh qua nhanh lên nhá”. Hạ Yên nghĩ đến chơi là vui vẻ, quảng chuyện học bài ra sau luôn rồi.

“Mà có cần hỏi ý kiến bạn em trước không?”

“Không cần đâu, nó chắc chắn đồng ý mà”.

Kết quả của câu khẳng định chắc nịch của Hạ Yên là Lăng Tiểu Tiểu nửa khóc nửa than thở với cô:

“Minh còn chưa học bài nữa này”.

Hạ Yên khinh bỉ nhìn bạn mình, đứa nào nghe đến đi chơi còn vui hơn cả cô mà giờ lại giờ trò than khóc này ra.

“Cậu có ở nhà cũng chả học được gì đâu, hai đứa mình mang sách đến đây vừa tắm suối nước nóng vừa học bài luôn”.

Lăng Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ một chút, thấy cũng có lý, nhưng trong lòng còn chưa an tâm lắm, đe dọa Hạ Yên:

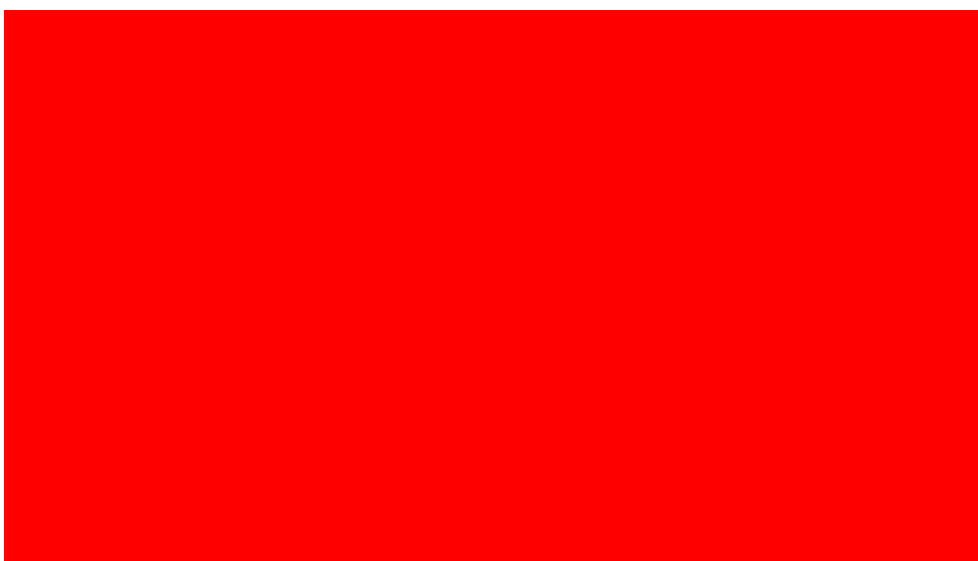
“Minh mà thi rớt là tại cậu đấy”.

Thế là hai cô nàng tung tăng thu dọn quần áo, ném hết sách vở vào valy. Tâm trạng căng thẳng trước kỳ thi biển mất không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Suối nước nóng này nằm trong khu du lịch ở phía Nam thành phố. Vì mới khai trương nên lượng du khách đến đây còn khá ít. Hạ Yên và Tiểu Tiểu vừa đặt chân đến đây đã mê tít, cảnh đẹp là đương nhiên, nhưng điều tuyệt vời nhất ở đây chính là bầu không khí trong lành mà ở thành phố khó có được.

Bùi Tử Nam nhìn hai cô nàng lăng xăng chạy mà chỉ biết lắc đầu cười, sao lúc đầu anh rủ còn tỏ vẻ chần chờ lưỡng lự, thế mà giờ như biến thành hai con người khác nhau. Đúng là con gái.

Phòng ốc ở đây thiết kế theo kiểu cổ, tất cả đều được làm từ gỗ, chạm trổ tinh tế khiến Hạ Yên cũng phải thán khen ngợi óc thẩm mỹ của chủ nhân nơi đây. Trong khi Bùi Tử Nam và Tiểu Tiểu chạy đi tắm nước nóng thì cô lại đi vòng vòng xung quanh để nhìn ngắm rõ mọi góc nhỏ của nơi này.

Giữa những khu nhà là một vườn cây nhỏ, vì chưa hoàn thiện hết thiết kế nên vẫn chưa lấp đèn ở những lối đi ít người tới. Hạ Yên hơi chùn bước, nhưng nghĩ chỉ có chừng trăm mét là đến khu nhà ở tiếp theo rồi nên cô tặc lưỡi bất chấp mà đi.

Cô vừa đi vừa lẩm nhẩm một bài hát quen thuộc, tìm đập thành thịch nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cứng cỏi. Chỉ có vài bước chân thôi mà, vài bước thôi.

Mất thấy ánh sáng đèn điện phía trước, lòng Hạ Yên khấp khởi mừng thầm. Cô hai bước rút làm một, cố đi nhanh một chút. Bỗng một bóng đen ở đầu lao tới, Hạ Yên thần hồn nát thần tính, không kịp nhìn xem đó là gì đã hét thất thanh.

“Maaaaaaaaa.....”

Lam Hàm bị tiếng la của Hạ Yên khiến cho không biết phải làm sao cho phải. Anh định để mặc cô âm ỉ một lúc rồi thôi, nhưng Hạ Yên có vẻ chẳng còn giữ nổi nhận thức nữa rồi, không còn cách nào khác anh mới đưa tay ra giữ chặt người cô lại.

“Hạ Yên, là anh, Lam Hàm đây”.

Hạ Yên sắp khóc đến nơi rồi, sao con ma đó đang đứng yên lại động tay động chân nữa chứ, nó còn biết nói tiếng người nữa thì phải. Cô phải làm sao bây giờ.

“Đừng... đừng lại gần tao”.

Hạ Yên vừa nói vừa cố giãy giụa ra khỏi vòng tay của con ma kia, gương mặt đã tái mét không còn một giọt máu.

Lam Hàm mới đầu còn bị bộ dạng hoảng hốt của cô dọa sợ, nhưng sau khi nhìn thấy một loạt các biểu cảm sinh động kia thì lại cảm thấy thú vị. Bình thường gặp anh thì hùng hổ lắm mà, trông vậy mà nhát thế sao.

“Hạ Yên”. Lam Hàm hét lên một tiếng.

Hạ Yên nghe thấy tiếng động lớn thì bỗng chốc im bất, từ từ mở mắt ra nhìn kỹ.

Sau khi nhắm mắt mở mắt vài lần, xác định rõ người kia không những không phải là ma mà còn đáng sợ hơn ma thì cô khóc không được mà cười cũng không xong. Tiêu rồi, lần này thì mặt mũi mất hết cả rồi còn đâu.

Hạ Yên vì sợ nên đứng hình rồi, không hề nhận thấy cô đang bị Lam Hàm ôm chặt vào lòng. Đến khi bình tĩnh lại thì vội vàng xoay người muốn thoát ra. Cô không quen thân mật với người lạ như thế, mặc dù Lam Hàm từng là anh rể cô, nhưng giờ thì không còn nữa rồi.

“Xin... xin lỗi anh”.

Lam Hàm thực sự bị vẻ mặt phong phú của cô làm cho tức cười muốn chết, nhưng anh vẫn cố giữ thể diện cho cô. Dù sao anh cũng là đàn ông, không so đo với cô làm gì.

“Hai người đang làm cái gì đấy”.

Một giọng nói lạnh còn hơn nước đá vang lên khiến cho cả Lam Hàm và Hạ Yên đều đồng loạt quay đầu nhìn.

Đình Nam gương mặt cứng nhắc nhìn chằm chằm Lam Hàm và Hạ Yên đang ôm nhau đấm đuối trước mắt anh.

Hạ Yên nhìn thấy Đình Nam thì chỉ biết cảm khái trái đất tròn, mới sáng nay cô còn quyết tâm thể hiện rõ thái độ của bạn gái cũ đối với anh thì giờ đã được diễm ngộ rồi. Cô đưa tay lên chào anh đầy ngưỡng ngùng:

“Hi”. Còn kèm thêm một cánh tay giơ lên vẫy vẫy, như vậy đủ tỏ ra bình thân rồi chứ nhỉ.

Lam Hàm nhìn thấy Đình Nam ở đây cũng có chút bất ngờ, anh lặng lẽ thu lại cánh tay đang ôm Hạ Yên của mình về. Nhưng hành động đó lọt vào mắt Đình Nam lại như Lam Hàm đang chột dạ. Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

“Thị trưởng Lam, xin hỏi anh đang làm gì thế hả”.

Lam Hàm vô cùng bình thản nhún vai trả lời:

“Đi dạo thôi”.

Đình Nam tức gần chết, trong lòng anh đã thầm hỏi tổ tông mấy chục đời của Lam Hàm rồi nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không có chuyện gì. Anh kéo người Hạ Yên về phía mình, lạnh lùng chào tạm biệt Lam Hàm.

“Tôi có chuyện muốn nói với Yên Yên, đi trước”.

Hạ Yên như con rối bị anh lôi đi, đến khúc rẽ vào tòa nhà ở, cô không nhận được nữa hắt mạnh tay Đình Nam ra.

“Anh bị gì thế hả”.

Đình Nam không tin được nhìn cô:

“Anh phải hỏi em mới đúng, sao em lại ở cùng với hắn hả”.

Hạ Yên không thể hiểu nổi lối tư duy của anh, không chịu thua kém mà cãi lại.

“Em ở cùng với ai thì liên quan gì đến anh chứ”. Cô cũng có quyền tự do cá nhân mà.

“Anh là bạn trai em đó, không thể hỏi mấy chuyện này sao”. Đình Nam nhú mày nhìn cô nói.

“Ha, bạn trai, anh vẫn đang ở thì quá khứ hả”.

Hạ Yên bản tính ngang bướng, càng những lúc bị người khác chất vấn thì cô càng tỏ ra khó chịu. Sau khi nói câu kia xong trong lòng cô đã âm thầm hối hận rồi, nhưng vì thể diện cô lại không chịu xuống nước.

Đình Nam vì câu nói kia của cô mà giận tím mặt. Anh khẽ lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách với cô.

“Em nói thật chứ”.

Hạ Yên vẫn tỏ ra cứng rắn. Cô không đủ can đảm để nói được lời chia tay một lần nữa, cũng không thể nào lên tiếng níu kéo được, chỉ đành chọn cách im lặng.

Cô là người ích kỷ, nếu không thể có được toàn bộ con người anh thì cô sẽ buông tay.

Ừ, sẽ buông tay, biết đâu xa cô anh lại còn tốt hơn bây giờ cả ngàn vạn lần ấy chứ. Dù sao thì Đình gia so với Hạ gia hoàn toàn là một đẳng cấp khác.

Sự im lặng từng giây từng phút khiến cho cả Hạ Yên và Đình Nam khó chịu. Hạ Yên không chịu lên tiếng trả lời, Đình Nam lại chọn cách mặc nhận im lặng là đồng ý.

Sự tức giận như con dao xoáy sâu vào tim anh, đau nhưng lại không hề rỉ máu.

“Được, sau này em đừng có mà hối hận”.

Hạ Yên nhìn bóng anh xoay người đi, lần này thì kết thúc thật rồi.

Cô vẫn nhớ mãi lời mẹ đã nói với cô lúc nhỏ. Tình yêu là ích kỷ, nếu con không ích kỷ thì con chưa từng yêu người đó. Sao anh không chịu hiểu cô ích kỷ như vậy là vì cô yêu anh chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Thư ký nhìn thấy Đinh Nam mặt mày hằm hằm mà run sợ. Cầm tài liệu trên tay mà không biết có nên báo cáo luôn hay không.

“Đinh tổng, tài liệu này...”

Đinh Nam liếc nhìn thư ký khiến cậu ta sợ quá, vội vàng bỏ lại tài liệu lên bàn rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Đinh Nam dùng tay xoa xoa trán. Cảm giác khó chịu lại ập đến. Cái cảm giác một mình chơ vơ giữa sa mạc, muốn thoát khỏi tình trạng này nhưng lại không biết phải đi về hướng nào mới phải.

Khi Hạ Yên bị thương nằm trong bệnh viện, anh đã từng vì không tìm được nguồn máu thích hợp với cô mà gần như phát điên dần theo từng ngày. Từ khi cô xuất viện, anh bước chân vào Đinh gia, cảm giác nặng nề đó lại càng mạnh mẽ hơn.

Tài liệu này anh đã nhờ thư ký của mình tìm hiểu từ rất lâu rồi. Chủ yếu là bệnh án của Hạ Yên và tình trạng cơ thể cô khi nhập viện. Ngày đó anh vừa lo vừa sợ cho sức khỏe của Hạ Yên nên không tìm hiểu kỹ càng nguyên nhân cô bị tai nạn giao thông. Nhưng sau này càng nghĩ anh càng cảm thấy kỳ lạ, vì sao Hạ Yên nhập viện cũng là lúc Hạ Vũ Thường thay đổi thái độ với em gái mình chứ.

Bình thường mối quan hệ của chị em họ vô cùng bình thường. Mặc dù Hạ Vũ Thường hơi lạnh nhạt nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra xem trọng em gái mình. Thế nhưng sau khi Hạ Yên nhập viện, Hạ Vũ Thường thân là chị gái nhưng lại tránh xa em mình nhưng tránh quý, có gặp mặt cũng không nói được một câu quan tâm cho ra hồn ra dáng.

Thậm chí Hạ Lập Quân cũng tỏ ra có chút e dè với chính con gái mình. Hành động kỳ lạ này khiến anh không thể không suy nghĩ. Đặc biệt là việc bỏ lơ con gái đang nguy kịch trong bệnh viện, đây hoàn toàn không phải là cách làm thường thấy của một người cha thương con cái như Hạ Lập Quân. Rốt cuộc là vì sao, anh đã bỏ qua chuyện gì chứ.

Mất rất nhiều công sức thư ký của anh mới tìm ra chút manh mối, nhưng đúng là ý trời mà, cậu ta lại đến báo cáo vào ngày anh và Hạ Yên chia tay nhau. Đinh Nam nhìn tập tài liệu trên bàn mà hết sức chán nản, nó giờ đây cũng đâu còn ý nghĩ gì nữa chứ. Hay nói đúng hơn thì anh có tư cách gì mà làm những việc đó cho cô nữa đâu.

Hạ Yên tựa nửa người vào bồn tắm, mắt nửa nhắm nửa mở, suy nghĩ đã chạy đi tận đâu đâu rồi. Hôm nay là sinh nhật Hạ Vũ Thường, ba cô mới gọi điện hỏi xem cô có về nhà không. Hạ Yên trả lời qua loa, nhưng rốt cuộc vẫn là không muốn trở về gặp mặt chị gái mình. Vì sao ư, lý do đâu chỉ có mình cô biết.

Nguyên nhân cô xảy ra tai nạn ngày hôm đó chắc chắn ba cô Hạ Lập Quân cũng biết, nếu không đã không ra sức bảo vệ Hạ Vũ Thường như vậy. Sau khi vết thương lành hẳn, cô vẫn cố tình ở nhà để dò hỏi ý tứ của chị gái mình, nhưng có lẽ Hạ Vũ Thường tu vi chưa đủ, mọi suy nghĩ dường như đã hiện hết lên trên mặt.

Cô không thể nào quên được câu nói của Hạ Vũ Thường nói với mình:

“Nếu mày không dụ dỗ chồng tao thì đã không có kết cục ngày hôm nay. Không phải tao độc ác, mà do mày tự chuốc lấy thôi. Xem như mày số tốt, đâm vào xe ở khoảng cách gần như vậy mà vẫn còn sống sờ sờ như thế này. Mày cứ chờ đó mà xem, ông trời có mắt, đôi khi còn sống chưa hẳn đã là hay đâu. Mày không biết được để cứu mày Đinh Nam đã phải làm gì đâu. Ha ha”.

Đúng vậy, còn sống chưa hẳn đã là may mắn, nhưng ít nhất cô sẽ vì bản thân mình mà tìm hiểu rõ mọi chuyện.

Cô đã sớm biết đến khu nghỉ dưỡng này, không đơn giản là do cảnh quan tươi đẹp, mà còn vì chủ nhân của nó nữa. Thử hỏi vì sao mà cả Đinh Nam và Lam Hàm đều có mặt ở đây ngày hôm nay chứ, còn không phải vì nhân vật bí ẩn đứng đằng sau khu nghỉ dưỡng này hay sao.

Cô có thời gian, không tin sẽ không đợi được đến lúc người đó chịu ra mặt.

“Yên Yên, sao cậu tắm lâu thế, ngủ ở trong đó chắc”.

Lăng Tiểu Tiểu không thấy Hạ Yên ra thì gõ cửa rầm rầm nhắc nhở.

Hạ Yên mở cửa phòng tắm, tức tối trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu đang cười nham nhở kia.

“Ai cho cậu tự tiện vào phòng mình”.

“Ai da, mình đến rủ cậu đi ăn thôi mà, nghe nói bánh ngọt ở đây vô cùng ngon”. Tiểu Tiểu cười hi hi làm lạnh.

Hạ Yên không có tâm trạng ăn uống. Con người cô khi ở một mình và khi có người ở bên cạnh như là hai người khác nhau hoàn toàn. Mỗi lúc này còn chìm trong u uất thì giờ đã trôi quang mây tạnh như không có chuyện gì. Tuy nhiên đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, Hạ Yên vẫn không quên được bản tính ích kỷ ẩn sâu trong máu cô từ bao năm nay.

“Đợi mình sấy tóc đã”.

Hạ Yên cầm máy sấy tóc cho khô 7 phần, cô không chải đầu mà chỉ dùng tay vuốt cho tóc vào nếp.

Tiểu Tiểu đợi một lát đã không nhìn được nữa, miệng la oai oài.

“Mau lên mau lên, không là hết đồ ăn ngon bây giờ”.

Dưới sự cưỡng bức của Tiểu Tiểu, Hạ Yên không chịu được cô nàng ỉ ôi nên cũng mau chóng đi đến nhà ăn. Bùi Tử Nam đã chạy đi theo tiếng gọi con tim với cô nàng xinh đẹp mới quen được ở khu nghỉ dưỡng, thế nên chỉ có Hạ Yên và Tiểu Tiểu đi với nhau.

“Nghe đồn chủ nhân nơi này là một người phụ nữ Hồng Kông đấy”.

Hạ Yên nghe thế chỉ mỉm cười, không bày tỏ ý kiến.

Hai cô gái chọn một bàn gần cửa sổ, phục vụ đưa menu lên. Hạ Yên nhìn một lượt danh sách các món ăn, cuối cùng chọn một phần mì Ý, tráng miệng là món bánh tiramisu socola mới ra của nhà hàng.

Bánh tiramisu, vừa ngọt ngào lại mềm mại, phù hợp với sở thích của mọi cô gái, nhưng ít ai biết được nó lại có một ý nghĩa sâu kín đằng sau: tượng trưng cho tình mẫu tử.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Món ăn nhanh chóng được mang lên, màu sắc đến hương vị đều khiến Hạ Yên rất vừa lòng. Chính cô cũng tò mò về chủ nhân bí mật của nơi này, nếu nói thậm mỹ sẽ miêu tả chính xác về tính cách của con người thì cô và chủ nhân nơi đây chắc giống nhau đến tám chín phần, mọi thứ đều vừa vặn, phù hợp hoàn hảo với sở thích của cô.

Mặc dù là buổi tối nhưng khách trong nhà hàng không đông lắm, Tiểu Tiểu mãi mê ăn, còn Hạ Yên lại bị thu hút bởi một bóng dáng khác.

Người phụ nữ trung niên, mặc váy trắng dài thướt tha, phong thái điềm nhiên mà thoải mái đang bước lại gần bàn của cô. Đó chẳng phải là bà Mã Nhi sao, nói đúng hơn thì đó chính là mẹ của Đình Nam.

“Hạ Yên, trùng hợp quá lại gặp cháu ở đây”.

Mã Nhi tự nhiên ngồi vào bàn của cô và Tiểu Tiểu, dáng vẻ hào phóng như nơi đây chính là do bà mở ra vậy.

Trái ngược với vẻ ung dung của bà Mã Nhi, Hạ Yên có cố gắng cách mấy cũng không thể nào cười cười nói nói với bà ấy được. Người phụ nữ này mấy hôm trước còn dẫn theo cô nàng nào đó tên là Nhậm Danh giới thiệu với mọi người trong tiệc tối ở Lam gia, cứ như cô ta là con dâu tương lai của Đình gia không bằng. Hạ Yên không muốn thừa nhận nhưng thực sự trong lòng cô khó chịu muốn chết. Giờ lại đối mặt với người phụ nữ này, cô chỉ cười khổ cho phận mình đen đủi.

“Cháu đi cùng với bạn”.

Mã Nhi nhìn trên bàn có để món bánh tiramisu của nhà hàng, khẽ mỉm cười với cô:

“Cháu cũng thích bánh ngọt sao. Lần trước ở Hồng Kông cô cũng định cho cháu nếm thử món bánh trứ danh ở đó, tiếc là chưa có dịp. Để hôm nay cô kêu đầu bếp làm lại cho cháu ăn nhé”.

Hạ Yên định từ chối nhưng đã bị Mã Nhi cản lại:

“Đừng ngại, cứ ăn thử đi, cháu nhất định sẽ thích nó”.

Nói xong còn quay sang hỏi Tiểu Tiểu:

“Cháu gái cũng ăn bánh ngọt luôn nhé. Cô mời hai đứa”.

Tiểu Tiểu này giờ đã rơi vào tình trạng đờ tạm thời rồi, nghe thấy Mã Nhi hỏi mình mới lúng túng gật gật đầu, nhưng lại vội vàng lắc đầu ngay:

“Cháu còn có việc, cháu đi trước đây ạ”. Nói xong chạy ngay không ngoái đầu lại.

Hạ Yên trong lòng thầm chửi rủa Tiểu Tiểu ngàn lần, rủ cô ra đây ăn rồi lại bỏ cô mà đi thế hả.

Bánh ngọt rất nhanh được mang lên, chỉ cần nhìn thôi Hạ Yên cũng biết món bánh này không thể không ngon được, mọi thứ được làm rất tỉ mỉ, đẹp đến từng chi tiết nhỏ.

“Từ nhỏ cô đã thích bánh ngọt, thích quá nên lớn lên mở tiệm bánh luôn”.

Hạ Yên cười xem như đáp lời, từ khi biết đây là mẹ Đình Nam, cô luôn có cảm giác vừa e dè, vừa sợ sệt khi gặp mặt bà ấy.

Mã Nhi vẫn tiếp tục chìm đắm trong câu chuyện của riêng mình.

“Yêu cầu với bánh ngọt của cô rất cao, mọi thứ phải hoàn hảo, nguyên liệu ngon, thợ làm bánh giỏi, nhiệt độ nướng bánh đúng tiêu chuẩn, trang trí không chỉ đẹp mà phải sáng tạo, có như vậy mỗi chiếc bánh làm ra mới là một tác phẩm nghệ thuật của thợ làm bánh được”.

“Cháu thì chỉ biết ăn bánh mà thôi, hương vị ngon là được, những yếu tố khác chỉ là dẹt găm trên hoa, cho dù đẹp đến mấy mà không ngon thì sao gọi là một chiếc bánh ngon đúng nghĩa được chứ. Với cháu chỉ cần cháu thích hương vị đó là được, những yếu tố khác một khi cháu thích thì đều tự khắc trở nên đẹp trong mắt cháu hết”. Mã Nhi nhìn Hạ Yên một cách chăm chú, bà rất thích cô gái này, không chỉ gương mặt đẹp, mà tính cách cũng rất hợp với bà.

“Cháu thích bánh của Lam Phưởng đúng không”.

Hạ Yên hơi ngạc nhiên nhìn Mã Nhi.

Như để giải đáp cho thắc mắc của cô, Mã Nhi từ từ giải thích:

“Đình Nam vẫn thường mua bánh của cửa hàng đó, cô suy đoán mà thôi. Mặc dù nó không ăn đồ ngọt, nhưng vẫn đều đặn mua bánh mỗi tuần, mua về cũng không ăn, cứ để trên bàn trà trong phòng khách, đến khi bánh không còn ăn được nữa thì lại vứt đi.”

“Cô có hỏi nó lý do vì sao, nó không nói gì hết, nhưng ngày hôm sau số bánh đó đã không còn xuất hiện trên bàn trà nữa. Cô nghĩ nó không còn mua bánh nữa rồi, nhưng gần đây lại phát hiện ra số bánh đó được nó mang luôn vào phòng ngủ”.

Hạ Yên nghe đến đây chỉ cảm thấy trái tim mình đau nhói. Lần nào cô nhờ anh mua bánh Đình Nam cũng than vãn không chịu đi mua, nhưng cuối tuần nào cô cũng có bánh để ăn. Phòng ngủ của Đình Nam luôn gọn gàng một cách khó chịu, vậy mà bây giờ lại chịu để đồ ăn ở trong phòng. Thế giới này đúng là sắp đảo lộn hết cả rồi.

“Hạ Yên, người mẹ nào cũng thương con, huống chi Đình Nam là cô mài miết tìm kiếm bao nhiêu năm mới tìm lại được, cô có thể không thương nó sao”.

Hạ Yên nghe đến đây thì cười lạnh nhạt:

“Cô thể hiện tình thương của cô, nên mới giới thiệu người khác cho anh ấy sao”.

Mã Nhi chỉ cười buồn và lắc đầu:

“Cô đã nói cô rất thích cháu chưa nhỉ”.

Hạ Yên nghe mà tức muốn chết, thích cô mà lại tìm vợ mới cho Đình Nam hay sao.

Về mặt Hạ Yên đã nói hết suy nghĩ trong đầu của mình, Mã Nhi rót cho cô một ly trà, không nhanh không chậm nói:

“Cháu có từng biết Nhậm Danh không”.

Hạ Yên cau mày khó hiểu, cô phải quen Nhậm Danh mới được hay sao.

“Cô nghe nói cô Nhậm học cùng trường đại học với cháu”.

Câu nói này như tia sáng mở đường suy nghĩ cho Hạ Yên. Cô từ từ nhớ lại gương mặt của Nhậm Danh hôm đó, không đặc biệt xuất sắc nhưng đường nét khuôn mặt hài hòa, lại thêm chút mong manh yếu đuối quả thực rất khiêu chiến tính cách che chở của đàn ông. Trong trường cô không biết nhiều người, nhưng xét mặt bằng chung nhan sắc của đại học thì người như Nhậm Danh quả thực cũng có chút nổi bật, nhất định sẽ được không ít người biết đến.

Hạ Yên vắt óc nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra đó là ai. Lần trước Tiểu Tiểu đã chỉ cho cô một lần về cô gái này, nhưng có vẻ nữ sinh không thích cô ta lắm, chủ yếu vì tính cách hơi thích làm trò, tỏ ra nũng nịu với con trai, lúc nào cũng mong manh cần che chở. Nhưng kiểu người như Nhậm Danh nếu không có gia thế hiển hách thì sao có thể được Đình gia đề mắt đến. Sao lúc trước Tiểu Tiểu không nói với cô là nhà Nhậm Danh rất giàu nhỉ.

Đợi Hạ Yên nghĩ xong, Mã Nhi mới tiếp tục nói tiếp:

“Có lẽ cháu không biết, nhưng Nhậm Danh có cùng nhóm máu hiếm với cháu đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Nhậm Danh, Nhậm Danh, cái tên này cứ quay cuồng trong đầu óc Hạ Yên cả đêm khiến cô không thể nào ngủ ngon được. Có lẽ chỉ là tình cờ thì sao, Nhậm Danh sắp là con dâu của Đình gia rồi nên bà Mã Nhi mới biết thông tin về nhóm máu của cô ấy thì sao.

Hạ Yên thức dậy sớm hơn mọi ngày, vì hai lý do.

Hôm qua trước khi cô đi ngủ đã nhận được điện thoại của ba mình. Chỉ hỏi thăm vài câu nhưng cô không sao từ chối được sự quan tâm của một người cha nên đã đồng ý cuối tuần này sẽ về thăm nhà.

Còn chuyện thứ hai chính là thông tin mà bà Mã Nhi nói với cô. Hạ Yên biết mình thuộc nhóm máu hiếm nên từ nhỏ đã vô cùng cẩn thận tránh làm mình bị thương. Cô sợ máu, sợ chạy xe một mình và còn sợ nhiều thứ khác. Càng lo sợ cô lại càng tạo cho mình vỏ bọc xù xì, khiến ai nhìn cô cũng e dè tránh xa, chỉ có một vài người bạn thân thiết mới khiến cô có đủ can đảm để sống thật với chính mình. Nhưng xem ra cô cần thay đổi cách suy nghĩ của bản thân rồi.

Hạ Yên rời khỏi khu suối nước nóng sớm hơn dự kiến. Cô chỉ để lại lời nhắn cho Tiểu Tiểu và Bùi Tử Nam rồi tự mình bắt xe quay lại thành phố.

Vì là ngày trong tuần nên giao thông rất tốt, chỉ hai tiếng sau cô đã có mặt ở biệt thự nhà mình. Lúc này mọi người trong nhà mới bắt đầu ăn sáng.

“Tiểu thư, chào mừng cô trở về”.

Quản gia nhìn thấy Hạ Yên thì nhanh chóng chạy đến chào hỏi.

“Ba tôi đâu rồi”.

Hạ Yên vừa hỏi vừa đưa hành lý cho người làm.

“Lão gia và đại tiểu thư đang dùng bữa sáng. Cô muốn dùng gì, chúng tôi sẽ lập tức chuẩn bị ngay”.

Hạ Yên sai bước đi vào nhà, cô không có tâm trạng ăn uống nên cũng lười trả lời.

Quản gia đã làm ở đây lâu năm, chỉ cần nhìn thái độ của cô chủ nhỏ là đã đoán được ý định của cô rồi. Ông không nhiều lời, im lặng dẫn cô vào nhà ăn.

Hạ Vũ Thường đang ngồi ăn sáng, nhìn thấy Hạ Yên bước vào thì nhú chặt mày lại, ánh mắt khó che dấu sự hốt hoảng.

“Ba, con mới về”.

Hạ Lập Quần thấy con gái đột ngột về thì không khỏi mừng rỡ.

“Sao về mà không báo trước một tiếng để ba kêu người chuẩn bị đồ ăn con thích”.

Hạ Yên kéo ghế ngồi xuống, ngay lập tức có người rót cho cô một ly cà phê.

Cô nhấp một ngụm cà phê thơm nồng, khẽ mỉm cười với ba mình.

“Ba cứ làm như con là khách vậy, mỗi lần về nhà là phải chuẩn bị tiếp đón”.

Hạ Lập Quần không vui trách con gái:

“Ăn với nói như thế đấy hả, ba ngày ngày chờ mong con về như vậy cũng không được sao”.

Hạ Vũ Thường nhìn hai cha con đang nhỏ to trò chuyện mà tức muốn sôi máu. Chỉ cần Hạ Yên về nhà thì cha không còn quan tâm đến cô nữa.

Hạ Yên nhìn về phía chị gái mình, khen một lời từ tận đáy lòng:

“Chị dạo này khí sắc tốt thật, cuộc sống xem ra cũng dễ chịu lắm đúng không”.

Một lời nói ra khiến không khí trong phòng ăn trở nên nặng nề hẳn.

Hạ Lập Quần khẽ mắng con gái:

“Yên Yên, sao con lại nói chị mình như thế”.

Hạ Yên ngoảnh mặt đi không đáp lời ông.

Hạ Vũ Thường buông dao nĩa xuống, cười một cách mỉa mai.

“Đương nhiên là sống tốt rồi, nếu mày không quay lại đây thì còn tốt hơn nữa kia”.

Người làm cha như Hạ Lập Quần nhìn cảnh hai đứa con gái mình nuôi lớn nay lại trở mặt với nhau, chị em trong nhà mà còn hơn cả kẻ thù thì vừa tức giận lại vừa tự trách bản thân. Ông không còn cách nào khác đuổi Hạ Vũ Thường ra chỗ khác.

“Vũ Thường, con mau lên phòng đi, ba có chuyện muốn nói với Yên Yên”.

Hạ Yên nhìn Hạ Vũ Thường tức giận về phòng thì trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì. Cô đã mệt mỏi lắm rồi, nên ngả bài thì phải ngả thôi.

“Ba, chuyện ba nói với con trong điện thoại là thật chứ”. Hạ Yên không vòng vo mà hỏi thẳng.

Hạ Lập Quần thở dài, những nếp nhăn trên mặt ông ngày càng nhiều theo tuổi tác, dạo gần đây vì chuyện của con gái mà mái đầu cũng bạc trắng.

“Yên Yên, con nhất định muốn như vậy sao”.

Hạ Yên nghe thấy thế thì cười hai tiếng, nhưng ai nhìn vào mắt cô sẽ thấy nét bi thương trong đó.

“Chuyện này là ba tự nói với con, sao lại thành con muốn rồi”.

“Chị gái con mặc dù đã lớn tuổi, nhưng mà nó chưa bao giờ suy nghĩ chín chắn cả. Ba không yên tâm để nó phải sống một mình ở nước ngoài”.

Hạ Yên nghe đến đây thì cũng đoán được vài phần. Cô thấy miệng đắng nghét, có lẽ do cà phê lúc này bỏ ít đường quá.

“Chuyện này là tự ba nói với con, giờ cũng chính ba lại không muốn như thế nữa. Ba, con không ép chị ấy ra nước ngoài, nhưng nếu ở trong nước thì tốt nhất là tránh mặt con ra. Con không dám đảm bảo là một ngày nào đó sẽ không phát điên lên mà làm gì chị ấy đâu”.

“Hạ Yên, đó dù sao cũng là chị gái con mà”. Hạ Lập Quần khó khăn nói.

“Đúng vậy, là chị gái. Ba có từng thấy chị gái nào suốt ngày đẩy em gái mình ra làm lá chắn, có chị gái nào luôn luôn nghi ngờ em gái mình, có chị gái nào vì suy nghĩ ích kỷ và con hờn ghen vô cớ mà đẩy em gái mình vào đầu xe đang lao tới chưa”.

“.....”

“Ba có thể thấy con ích kỷ, nhưng thực sự con chỉ là con người bình thường. Con cũng có tình cảm mà ba, ba có bao giờ tự hiểu cho suy nghĩ của con chưa. Bao nhiêu năm nay con còn chưa đủ tốt với chị ấy sao, chưa đủ quan tâm hay chưa đủ chia sẻ mà chị ấy lại quyết tâm dồn con vào đường cùng như thế”.

“Nó chỉ là trong con ghen tuông mà mù quáng thôi”. Hạ Lập Quần yếu ớt biện hộ thay cho Hạ Vũ Thường.

Hạ Yên thực sự là tan nát cõi lòng, cùng là con gái của ba, sao lại nổi phân biệt đối xử như thế.

“Nếu chị ấy chịu để con đẩy chị ấy vào xe đang lao đến thì con sẽ suy nghĩ lại”.

“Con...”

Hạ Yên nhìn thẳng vào mắt ba mình, giọng cô lạnh lùng không một chút cảm xúc.

“Sao, ba không nỡ để chị ấy phải chịu đau đớn đúng không. Vậy còn con thì sao. Từ nhỏ ba quan tâm chị ấy hơn, thương chị ấy hơn, mua nhiều đồ chơi cho chị ấy hơn, tất cả những thứ đó con đều có thể nhắm mắt làm ngơ. Vì con hiểu bàn tay ngón ngắn ngón dài, chị ấy không được xinh đẹp, lại hay đa sầu đa cảm nên ba quan tâm chị ấy nhiều hơn cũng chẳng sao cả. Nhưng nhiều khi con nghĩ nếu xấu xí một chút mà được ba thương như vậy thì con thà xấu xí còn hơn. Cho dù trong mắt mọi người con có tốt đẹp thế nào đi chăng nữa thì trong mắt của ba con vĩnh viễn, vĩnh viễn thua chị ấy có phải không ba”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Mưa lạnh lẽo, mình Hạ Yên bước đi lặng lẽ từng bước một.

Tay cô cầm dù, bóng dáng thướt tha, tiếng mưa tí tách rơi càng khiến cho khung cảnh đẹp như một bức tranh thủy mặc, ai đi đường mà lỡ nhìn thấy chắc hẳn cũng phải ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Từ biệt thự Hạ gia đi xuống núi khá xa, nhưng Hạ Yên dường như không chút để ý đến điều này, cứ đi từng bước một, trên người cũng không mang theo điện thoại, không có ví tiền, cây dù cô có là do quán gia đuổi theo có sống có chết nhét vào tay cô. Một người làm đơn thuần còn có thể quan tâm cô được như vậy cơ mà.

Hạ Yên vừa đi vừa hồi tưởng lại mọi chuyện từ nhỏ đến lớn. Nước mắt rơi mà cô cũng không thêm bận tâm, dù sao thì ở đây chỉ có một mình cô, đường núi vắng vẻ, giữ hình tượng để cho ai xem cơ chứ.

Để xem tối nay cô phải ăn gì nhỉ, ăn lẩu đi, lâu lắm rồi không ai dẫn cô đi ăn lẩu.

Đi ngang qua vũng nước, Hạ Yên thất thần nên giày bata bị ướt sũng, nước bẩn còn bắn lên cả váy cô đang mặc. Đúng là đang xui xẻo thì cả thế giới đều chống lại mình mà. Ngay đến ông trời cũng mưa, rồi một vũng nước cũng có thể tùy tiện ăn hiếp cô được.

Nếu như là trước kia Hạ Yên sẽ chạy về nhà kẻ khổ với ba, người làm mặc dù sợ cô nhưng cũng quan tâm chuẩn bị cho cô một bộ quần áo khô ráo khác, Đinh Nam sẽ vừa trách vừa thương dẫn cô đi ăn lẩu. Chóp mắt một cái mọi chuyện như đã cách xa cả mấy thế kỷ. Đinh Nam và cô chia tay, ba cũng vì chuyện của chị gái mà xa gần trách cô vô tâm ích kỷ. Hạ Yên nghĩ tức mà không có chỗ để giải tỏa. Cũng đúng thôi, cô luôn tỏ ra là người muốn trời được trời muốn đất được đất, bây giờ tỏ vẻ yếu ớt mỏng manh thì làm gì có ai tin chứ. Không lẽ cô tỏ ra ích kỷ thì có nghĩa là cô không có tình cảm sao. Đến con vật còn biết thương biết giận cơ mà.

Hạ Yên cứ đi trong mưa như thế, vừa đi vừa hờn trách cuộc đời, nhưng không để ý được có một người cũng lặng lẽ đi theo cô suốt cả chặng đường dài.

Cô còn có dù, anh lại không gì che chắn.

Nước mưa hắt lên chân cô ẩm ướt rất khó chịu, còn anh thì ướt nhẹp khắp người.

Cô khóc để giải tỏa tâm trạng, anh nhìn cô khóc mà lòng nặng nề như đeo đá tảng.

Cô đi trong vô định, hồi tưởng miên man về hiện tại lẫn quá khứ và tương lai, còn anh lại xem cô như tất cả hiện tại, quá khứ và tương lai của mình.

Hai con người cùng đi trong mưa, nhưng có người lại không biết được vì cô anh đã phải chịu đựng những gì.

Trời đã gần tối, mưa đã gần ngừng hẳn, chỉ còn lất phất như mưa bụi bay bay, thế nhưng Hạ Yên vẫn chưa đi hết con đường núi. Bình thường cô không hay vận động, chỉ có hôm nay lại kích động đi bộ một quãng đường dài. Hạ Yên hồi hận rồi, vì cố gì cô lại phải hành hạ bản thân mình như thế chứ. Chỉ là cãi nhau với gia đình thôi mà, trên đời này có ai mà chưa từng bắt hòa với ba mẹ đâu.

Tự lên tinh thần cho mình xong, Hạ Yên nhìn con đường hun hút trước mắt, định lấy điện thoại ra gọi người đến cứu. Cô nhìn hai tay trống không của mình, mất mấy phút mới nhớ ra là bản thân không tiền, không điện thoại. Đúng là khó khăn chồng chất khó khăn mà.

Cô bực bội ngồi nghỉ ở ven đường. Chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm xem chỗ ngồi có sạch sẽ hay không, giờ đây Hạ Yên bắt đầu cảm thấy sợ rồi.

Trời sẽ tối rất nhanh, mà cô còn một quãng đường xa nữa mới trở lại thành phố được, giờ quay trở lại biệt thự cũng là cả một hành trình. Trời tối, đường núi vắng vẻ, cô lại là con gái chân yếu tay mềm, phải làm sao bây giờ.

Hạ Yên hai mắt đảo đảo nhìn xung quanh, hy vọng có chiếc xe nào chạy qua đây cho cô xin quá giang.

Nhìn một hồi, xe đâu thì không thấy, nhưng cô thấy một người đang đi từ từ về phía mình. Bóng dáng ấy có chết cô cũng nhận ra được.

Đinh Nam nhìn Hạ Yên ngồi bệt trên vệ đường, biết rồi nhưng vẫn cố tình hỏi:

“Sao em lại ở đây thế này”.

Hạ Yên nhìn thấy Đinh Nam là kích động một cách vô cớ, cô nghiến răng ken két trả lời anh:

“Đi dạo”.

Đinh Nam nghe cô nói xong thì bật cười.

Hạ Yên ngượng quá hết lớn:

“Anh không được cười”.

Đinh Nam nhún vai tỏ vẻ xem thường, anh không đôi co với cô nữa, thản nhiên nói:

“Vậy em đi dạo tiếp đi, từ đây về thành phố chỉ còn hơn chục cây số nữa thôi”.

Hạ Yên cầm nín không nói được gì, anh nói vậy có nghĩa là anh đã biết chuyện cô đi bộ từ này đến giờ rồi sao. Cũng đúng, váy và giày cô đã ướt hết, tay còn cầm dù, bộ dạng thê thảm thế này nói là đi dạo thì ai mà tin chứ. Đinh Nam tất nhiên không ngốc rồi.

Hạ Yên vừa xấu hổ vừa tức giận, cô tự nhiên có động lực hơn hẳn, đứng dậy tiếp tục đi bộ về thành phố.

Hạ Yên bị tức giận che mắt nên không phát hiện ra Đinh Nam chẳng phải vẫn còn ở khu suối nước nóng sao, tự nhiên xuất hiện ở đây làm gì, hơn nữa cả người anh còn ướt nhẹp hơn cả cô nữa, chắc chắn cũng đi dưới mưa cả một buổi chiều rồi.

Hạ Yên đi được vài bước thì vừa mệt vừa đói, thực sự không thể đi được nữa. Đẳng nào thì cô và Đinh Nam cũng chẳng còn là gì của nhau nữa rồi, có bộ dạng tồi tệ nào của cô mà anh chưa thấy đâu, cần gì phải sợ anh chứ. Thế nên Hạ Yên ngồi luôn xuống lòng đường, ngay cả dù cũng vất sang một bên không thèm quản nữa.

Càng nghĩ càng tủi thân, nước mưa chảy dài trên mặt cô, hòa lẫn cả nước mắt.

Hạ Yên muốn đưa tay lên gạt nước mắt thì bỗng có một bàn tay lau lau khuôn mặt cô.

“Đừng khóc”.

Hạ Yên ngược mắt nhìn Đình Nam, nhìn khuôn mặt cô vừa yêu vừa hận. Hạ Yên là người thù dai, cô vẫn chưa quên uẩn khúc lúc cô bị tai nạn đầu. Nếu không có gì liên quan đến nhóm máu của cô thì bà Mã Nhi đã không chủ động nói về Nhậm Doanh với cô rồi.

Cô gạt tay anh ra khỏi mặt mình:

“Nhậm Doanh là ai”.

Đình Nam ngó người ra, sao tự nhiên Hạ Yên lại nhắc đến cô ta chứ.

Hạ Yên thấy anh im lặng, nghĩ anh vẫn muốn giấu mình. Cô triệt để tức giận rồi, quay ngoắt mặt qua hướng khác, không thèm nhìn anh nữa.

Đình Nam cười khỏ, anh dùng cả hai bàn tay ôm lấy mặt cô, xoay mặt cô đối diện mặt mình.

“Anh không thích cô ta”.

Hạ Yên trừng mắt nhìn anh, lạnh lùng nói:

“Nhưng cô ta sắp trở thành vợ của anh”.

Đình Nam cố nhịn cười, hắng giọng để giọng nói trở nên nghiêm túc nhất có thể.

“Em nghe ai nói lung tung đấy? Nhậm Doanh có cùng nhóm máu hiếm với em. Lúc em bị thương, anh nhờ cô ta hiến máu để cứu em thôi. Làm gì có chuyện anh cưới cô ta chứ”.

Hạ Yên nghe đến thế thì càng xù lông lên:

“À, ý anh là hai người lâu ngày sinh tình, tiếp xúc với cô ta một thời gian nên anh mới nhận ra đâu là định mệnh của đời mình chứ gì”.

Đình Nam nghiêm túc suy nghĩ, thành thực trả lời cô:

“Em nói cũng đúng”.

Cảm xúc của Hạ Yên lập tức tụt xuống mức âm, cho dù là lúc cô nói chia tay anh cũng không tồi tệ như khi nghe chính miệng anh xác nhận không còn yêu cô nữa. Đồ tồi, sao anh có thể nói thẳng ra như vậy chứ.

“Anh là đồ...”

Hạ Yên chưa kịp nói xong câu chửi thì đã bị Đình Nam chặn miệng lại. Nụ hôn của anh cuồng dã và thô bạo khác hẳn ngày thường. Hạ Yên còn tức giận nhiều lắm, cô dùng hai tay đánh đánh người anh, nhưng càng giãy giụa càng bị anh ôm chặt hơn, môi lưỡi cũng bị anh ra sức tàn phá bừa bãi.

Mãi đến khi Hạ Yên cảm giác lồng ngực hết đường khí mới được anh buông tha. Cô trợn mắt há mồm, vừa thở hổn hển vừa lườm anh.

Đình Nam nhìn đôi môi sưng đỏ của cô không nhịn được lại cúi xuống hôn tiếp.

“Nhờ cô ta mà anh mới nhận ra em chính là định mệnh của đời mình”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Lúc Hạ Yên tỉnh lại thì đã nửa đêm.

Cô vừa mệt vừa đói nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết, chỉ nhớ là Đình Nam đưa cô về nhà, cho cô ăn rồi ép buộc cô đi ngủ.

“Dậy rồi sao”.

Hạ Yên nhìn Đình Nam kẻ sát mặt mình mà ánh mắt nhìn ngang nhìn dọc, không dám đối diện với anh.

“Sao anh không đánh thức em dậy”.

Đình Nam biết cô đang ngại nên cố ý sát lại gần cô hơn.

“Sao anh phải đánh thức em dậy”.

Hơi thở của anh phả vào cổ Hạ Yên, khuôn mặt cô nhanh chóng đỏ ửng.

Cô hơi lúng túng, rất lâu rồi bọn họ không thân mật như vậy. Chỉ vừa mới làm lành đã ngủ cùng giường với nhau rồi, mặc dù là ngủ một cách trong sáng thì cô vẫn thấy quá nhanh rồi.

Hạ Yên muốn ngồi dậy, nhưng cố gắng mấy cũng không thoát được khỏi vòng tay anh. Cô khẽ mắng:

“Buông em ra, anh làm gì thế hả”.

Đình Nam chẳng mấy khi được ôm người đẹp trong lòng, mặt dày xem như không nghe thấy.

Hạ Yên đánh đánh tay anh. Anh định giả điếc hả.

Đình Nam càng ôm cô chặt hơn, dùng cả hai chân và hai tay để giữ chặt cô trong lòng mình.

Hạ Yên nghiêm mặt nhìn anh. Còn không mau buông cô ra hả.

Đình Nam hiên ngang nhìn cô, dường như chẳng bận tâm đến chút giận hờn vu vơ của cô bạn gái nhỏ. Cuối cùng cô cũng quay trở lại bên anh rồi, có lẽ thẳng ngui mới để cho cô đi vào lúc này.

“Ngủ cùng anh một lát nữa đi”.

Hạ Yên cảm thấy trái tim mình run nhẹ lên vì câu nói của anh. Đình Nam bình thường cũng đã đẹp trai lắm rồi, thế mà giờ này anh còn nói chuyện với cô bằng giọng điệu vừa trầm ấm vừa nũng nịu như trẻ con thế kia, trái tim bé nhỏ của cô phải làm sao đây.

Hạ Yên né tránh ánh mắt của anh, khẽ ho một tiếng.

“Anh mau buông em ra đi, nếu không...”

Còn chưa đợi cô nói hết câu, Đình Nam đã xoay người, giành lại thế chủ động, đè Hạ Yên ở dưới người mình.

Anh cười ma mị thách thức cô:

“Nếu không thì sao nào”

Hạ Yên bị Đình Nam dùng sắc dụ, á khẩu không biết nói gì hơn nữa.

“Em...em”

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mở rồi đóng, Đình Nam nhìn chăm chú vào từng cử động hai bờ môi của cô, anh đã cố kìm nén ham muốn của bản thân,

nhưng dường như Hạ Yên đang chủ động mời gọi anh. Nếu đã như vậy thì...

“Uhm.....”

Hạ Yên còn đang mơ màng thì đã bị Đình Nam đoạt lấy hơi thở của cô. Đến khi cô hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị anh công thành đoạt đất, bờ môi cũng bị anh chà xát đến mức sưng đỏ.

Cô vừa ngại vừa tức giận, hờn dỗi mắng yêu anh.

“Anh là cún đẩy hả”.

Đình Nam cười đầy mờ ám, mặc kệ cô đang hờn dỗi, việc anh cứ làm, đôi môi nóng bỏng hôn khắp mặt cô, kéo dài một đường xuống xương quai xanh quyến rũ đến mê người của cô.

Hạ Yên bị anh hôn thoải mái đến mức chẳng còn biết trời trăng mây gió gì nữa, tay cô vừa muốn đẩy anh ra lại vừa như muốn ôm chặt anh vào lòng.

Hai người đã từng thân mật với nhau rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên xa nhau lâu như vậy. Những lần trước chỉ cần Đình Nam đi công tác vài ngày ngắn ngủi cũng dễ cho bọn họ quần quýt lấy nhau không rời mỗi khi gặp lại. Lần này chia tay một thời gian dài như vậy, từ trong sâu thẳm cả hai đều khát khao hơi ấm của đối phương. Có một thứ đáng sợ gọi là thói quen, với Đình Nam thì Hạ Yên như liều thuốc phiện của anh vậy, không có cô là không thể chịu đựng được.

Bàn tay anh vuốt ve khắp cơ thể Hạ Yên, chạm lên bờ ngực căng tròn đầy sức sống của cô mà ra sức nhào nặn.

“Nơi này hình như lại to hơn nữa rồi”.

Hạ Yên đỏ mặt không thềm đáp lời anh. To cái đầu anh ấy.

Anh xấu xa khê cui xuống cắn nhẹ lên hai điểm đỏ rực trước ngực cô, Hạ Yên đau quá không thể làm ngơ được nữa, cô ngay lập tức trả thù. Chỉ mình anh biết dùng chiêu đó thôi sao.

Bàn tay mềm mại của cô lướt nhẹ khắp người anh, ngón út khê day day hai điểm nhạy cảm trước ngực của Đình Nam khiến anh không nhịn được mà khê rên lên một tiếng.

Hạ Yên cười đầy khiêu khích, tỏ rõ vị thế của người chiến thắng.

“Nhớ anh không”. Đình Nam đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hạ Yên ban đầu còn tưởng rằng anh hỏi bản thân mình có nhớ anh không, nhưng khi cô cảm nhận được điểm kỳ lạ của cơ thể mình thì không khỏi giật mình. Con người này thật quá xấu xa mà, sao anh dám như thế chứ.

Cậu bé của Đình Nam từ khi nào đã đứng ngay trước cô bé của cô, hơi nóng rực lửa như muốn bùng phát bất cứ lúc nào. Hạ Yên lúc này mới cảm thấy bản thân ngu muội, sao tự nhiên lại chủ động chọc anh làm gì cơ chứ.

Cô cười cười hối lỗi.

“Hôm nay em hơi mệt, em...”

Không đợi cô nói hết câu thì Đình Nam đã động thân dưới, mạnh mẽ xâm lược vào vùng cấm địa vốn chỉ thuộc về riêng anh.

“Ah...”. Hạ Yên đột ngột bị lấp đầy, cô thở dốc, vừa đau đớn lại vừa sung sướng. Cảm giác này thật là quá sướng mà.

Đình Nam cũng dừng lại một lúc, cảm giác cậu bé của mình được cô ôm chặt ấp áp, hơi ấm quen thuộc khiến anh phải cố kiềm nén để không buông vũ khí đầu hàng.

“Yên Yên, thả lỏng ra nào, em kẹp anh chặt quá”.

Hạ Yên nhìn rõ từng giọt mồ hôi trên trán anh, cô cũng khổ sở muốn chết. Không phải cô không muốn thả lỏng bản thân, nhưng bên trong cô không chịu nghe lời, cứ một mực siết chặt lấy vật to lớn của anh không buông.

“Em...”

Đình Nam nhìn vẻ mặt vừa đỏ ửng vừa ngượng ngùng của cô mà không khỏi thích thú.

“Sao vậy, nhớ anh đến mức không muốn rời như vậy sao”.

Đồ xấu xa, Hạ Yên thầm chửi rủa.

Người xấu xa nào đó càng không biết xấu hổ là gì, anh khê di chuyển va chạm lung tung ở bên trong cô, khi chạm đến nơi hơi gồ lên, vật to lớn của anh

xấu xa cố tình cọ đi cọ lại.

Hạ Yên bị anh kích thích đến mức muốn khóc rồi, cô không kiềm nén được mà bật lên từng tiếng rên khoái lạc.

“Ah... Đừng, đừng chạm vào nơi đó”.

Đình Nam vừa như nghe lại vừa như không nghe thấy, anh vẫn tiếp tục ra ra vào vào trong cơ thể cô, không biết vô tình hay cố ý mà lần nào cũng chạm vào điểm nhạy cảm nhất của cô.

Cơ thể Hạ Yên rất nhạy cảm, cô từ lâu đã bị Đình Nam nuôi dưỡng để trở nên quen với mọi thứ của anh. Hai tay cô bấu chặt lấy bờ lưng vững chãi của anh, chân vòng lên eo anh, cơ thể từng bước từng bước đều cử động theo mỗi lần anh ra ra vào vào, kích thích cũng vì thế mà ngày một dâng cao.

“Thích không”.

Đình Nam cử động ngày càng nhanh, hai tay vẫn không quên vuốt ve khắp cơ thể cô.

Hạ Yên không trả lời anh, ánh mắt mê man trong biển tình ái của cô đã nói lên tất cả, nhưng cô vẫn trái lương tâm nói dối.

“Anh mau lên đi, phiền chết đi được”.

Đình Nam lớn lên cùng với cô, chẳng lẽ chút tiểu xảo nhỏ này của cô mà anh không nhận ra sao.

“Vậy chúng ta mau đi nghỉ thôi”.

Miệng nói vậy nhưng tốc độ ra vào của anh còn nhanh hơn cả lúc trước.

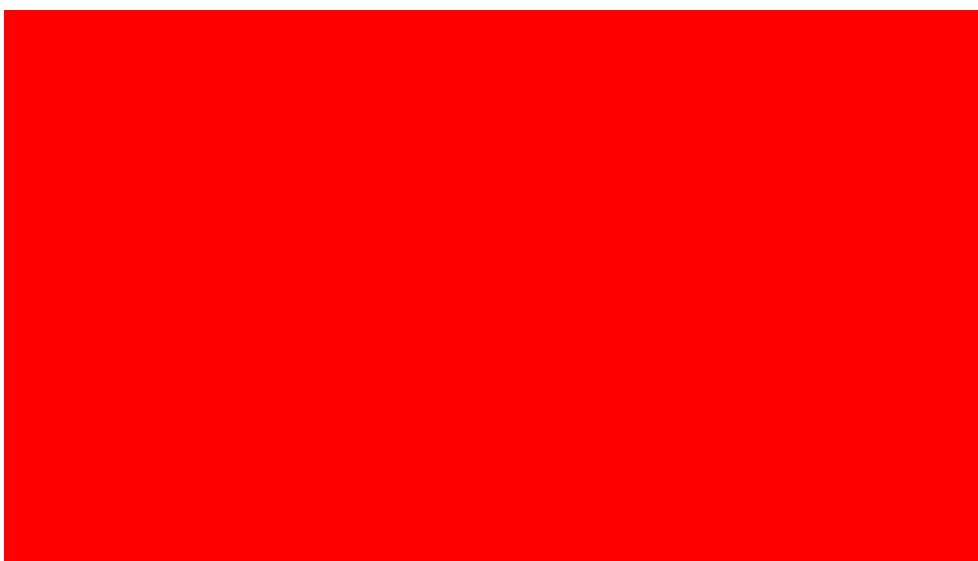
Hạ Yên há miệng thở dốc, nước của cô ra ngày càng nhiều khiến cho Đình Nam ra vào càng thuận lợi. Nơi cơ thể hai người giao nhau đã ướt nhẹp, nhiều cả nước xuống ga trải giường. Quần áo của cả hai vắt đầy trên sàn, ngay cả chăn cũng bị ném xuống đất, chỉ còn hai cơ thể trần trụi ôm trọn lấy nhau.

Ái tình nồng nàn như lửa, nhưng cũng cần có nước để kết nối cả hai. Nhịp điệu nguyên thủy nhưng lại không bao giờ là cũ đối với những đôi yêu nhau triền miên nồng đượm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Điện thoại reo điên cuồng khiến Hạ Yên không thể ngủ tiếp được, cô với tay lấy điện thoại, bắt máy trong tình trạng ngái ngủ:

“Alo”.

Đầu dây bên kia nghe giọng Hạ Yên khác lạ thì hơi giật mình, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

“Là ba đây”.

Ba từ đó thành công lời Hạ Yên khỏi giấc ngủ, cô ngồi bật dậy.

“Có chuyện gì không ba”.

Hạ Lập Quân ngập ngừng một chút mới nói.

“Yên, ba xin lỗi”.

Từ trước đến nay ông rất ít khi gọi cô là Yên, nếu không kêu thẳng tên Hạ Yên thì cũng là Yên Yên. Ông đột nhiên thay đổi xưng hô và nói lời xin lỗi cô như vậy khiến Hạ Yên không biết phải làm thế nào cho phải. Kêu cô tha thứ cho Hạ Vũ Thường thì cô làm không được, nhưng xét cho cùng thì mọi lỗi lầm đâu phải do Hạ Lập Quân mà ra. Nói đúng hơn thì ông cũng chỉ vì thương con gái quá nên mới trở nên như vậy. Giờ ông lại nói lời xin lỗi, bảo cô phải cư xử như thế nào đây.

Hạ Yên vẫn im lặng không chịu lên tiếng, Hạ Lập Quân tiếp tục nói.

“Ba sẽ đưa chị con ra nước ngoài. Bấy lâu nay là ba có lỗi với con, Yên, mong con tha lỗi cho người làm cha vô trách nhiệm như ba. Ba không có lời nào biện minh cho hành động của mình, con cũng đừng tha thứ cho ba, ba chỉ mong con sau này luôn vui vẻ và hạnh phúc là được rồi”.

Hạ Yên nghe mà nước mắt chảy dài, cô nấc nghẹn từng tiếng nhưng cố gắng để đầu dây bên kia không phát hiện ra.

Hạ Lập Quân cúp máy lúc nào cô cũng không để ý, cứ ngồi bần thần ở trên giường một lúc lâu, khi cô cảm thấy hơi khó thở, muốn đi lấy nước uống thì mới phát hiện ra Đinh Nam đã ở đây từ lúc nào.

Đinh Nam chẳng tỏ chút ngại ngùng nào của người nghe lén người khác nói chuyện điện thoại, anh đưa ly nước ấm cho Hạ Yên.

Hạ Yên định đưa tay ra cầm lấy, nhưng chợt nhớ ra mắt mình còn đỏ hoe vì vừa nãy mới khóc xong, cô vội quay đi, dùng hai tay dụi dụi mắt, miệng ấp úng:

“Bụi... bụi bay vào mắt em”.

“Ừ”. Đinh Nam tốt bụng không vạch trần lời nói dối của cô.

Thấy anh tin tưởng như vậy làm Hạ Yên hơi chột dạ. Cô uống một ngụm nước cho nhuận giọng, quan tâm hỏi anh:

“Anh không đi làm sao”.

Đinh Nam ngồi xuống giường cùng với cô, lắc đầu:

“Hôm nay không cần đi làm”.

Hạ Yên tròn mắt nhìn anh, lòng thầm than làm ông chủ sướng thật.

Đinh Nam nhéo hai má cô, như cười như không nói:

“Yên tâm đi, vẫn nuôi nôi em”.

Hạ Yên không thêm đôi co với anh nữa, hôm nay cô muốn đi mua sắm với Tiểu Tiểu.

Đinh Nam thấy cô chuẩn bị ra ngoài bèn hỏi:

“Có chuyện quan trọng sao”.

Hạ Yên vừa lấy túi xách vừa trả lời anh:

“Không, đi chơi với Tiểu Tiểu thôi”.

Đinh Nam tỏ vẻ không quan tâm, nhưng cô vừa định bước ra cửa đã bị bàn tay của ai đó ôm quay trở lại.

“Hôm nay đi với anh đi”.

Hạ Yên cứ như vậy mơ mơ màng màng bị anh dẫn đi. Đến lúc cô đứng trước căn biệt thự của Đinh gia mới tự thấy mình ngu, sao lại bị anh lôi đến đây một cách dễ dàng như thế chứ.

Đinh Nam nhìn mặt Hạ Yên muốn khóc đến nơi rồi mới nắm chặt tay cô an ủi.

“Giờ em chạy còn kịp không”. Hạ Yên run run hỏi.

Đinh Nam thấp thoáng thấy bóng dáng cha anh và một vài người lớn trong nhà đang đi về hướng này thì cũng tỏ vẻ hơi căng thẳng trả lời cô:

“Anh e là không kịp rồi, hay em nấp ra phía sau anh đi”.

Hạ Yên nhéo thật mạnh vào eo anh, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Anh đi chết đi”. Mặc dù cô nhỏ hơn Đình Nam, nhưng anh cũng làm sao mà che được người cô chứ. Sao những lúc thế này đầu óc anh không thông minh như mọi ngày gì hết.

Mẫn Nhu nhìn thấy Đình Nam và Hạ Yên thì cười cười nhìn hai người.

Hạ Yên thực sự không có kinh nghiệm trong chuyện này, cô nắm chặt tay Đình Nam, cười mà như khóc chào hỏi mọi người.

“Cháu là Hạ Yên, chào ông nội Đình, chào chú Đình, chào dì Mẫn ạ”.

Đình Nam nhin cười muốn nội thương, nhìn đáng vẻ rụt rè của cô khác hẳn thường ngày mà anh chỉ muốn gia nhập binh đoàn ăn hiếp cô thôi.

Đình Duy Tự thân là chủ Đình gia, ông cũng từng gặp Hạ Yên vài lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp với thân phận này. Khóe miệng ông hơi run run, nhưng vẫn cố tỏ vẻ uy phong của trưởng bối.

“Đứng đây hết làm gì, mau mau vào nhà thôi”.

Đoàn người thế là lại rùng rần kéo nhau vào phòng khách.

Người giúp việc nhanh chóng mang trà lên, Hạ Yên nhấp một ngụm trà, quả thật là trà ngon, tinh thần vì thế cũng thả lỏng không ít.

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi”.

Hạ Yên không ngờ câu đầu tiên Đình Duy Tự hỏi mình là câu này. Cô hơi không hiểu hàm ý của ông nội này lắm, nhưng vẫn lễ phép trả lời.

“Cháu hai mươi tuổi rồi ạ”.

Cô vừa nói xong thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Đình Nam.

Hạ Yên thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Đình Nam thì lấy một tay xoa xoa mũi, quay mặt đi xem như không thấy hàm ý trắng trợn trong mắt mọi người khi nhìn mình.

Mẫn Nhu thấy bầu không khí nhật nhèo quá sợ Hạ Yên căng thẳng bèn cười với cô.

“Đừng sợ, ông nội chỉ là quan tâm cháu thôi”.

“Dạ”. Hạ Yên chỉ biết tỏ ra ngoan ngoãn nhất có thể.

“Có muốn ra vườn đi dạo với cô một lát không”.

Hạ Yên thầm tính toán, cuối cùng vẫn đi ra vườn với bà Mẫn Nhu, ở trong phòng này áp lực quá cao, có hại cho trái tim nhỏ bé của cô.

Hạ Yên và bà Mẫn Nhu vừa đi ra ngoài, trong phòng khách ba người đàn ông lập tức nhìn nhau đầy căng thẳng.

“Nó còn quá nhỏ, ta không chấp nhận”. Đình Duy Tự là người đầu tiên lên tiếng phản đối.

“Ba cũng thấy Yên Yên còn quá nhỏ, con trai à, con ra tay mà không thấy ngại sao”.

Đình Nam cười lạnh nhìn hai người đàn ông đứng đầu Đình gia. Anh khẽ nhấp một ngụm trà, nhìn thẳng vào mắt Đình Duy Tự mà nói:

“Đừng quên điều kiện để tôi quay trở về Đình gia là gì. Hai người muốn trở mặt sao”.

Đình Duy Tự nghe thấy thế thì giận tím mặt:

“Cái đồ con cháu bất hiếu”.

Đình Nam xem như không nghe thấy, mắt vẫn nhìn Đình Nghĩa Thư.

Mặc dù xa cách bao nhiêu năm, nhưng Đình Nghĩa Thư vẫn rất hiểu con trai mình, nó là đứa đã xác định chuyện gì thì có chết cũng không thay đổi, bề ngoài thì có vẻ hoài ái hiền lành, nhưng thực chất là thủ đoạn có thừa, chẳng qua là lười không thêm khoe mẽ thôi. Ông thở dài một hơi.

“Ta và ông nội con cũng đâu phải là không thích Hạ Yên, ta từng nói chuyện với con bé vài lần, cũng rất thích tính cách thẳng thắn của nó. Nhưng Yên Yên còn quá nhỏ, sao gánh vác nổi trọng trách con cháu của Đình gia chứ”.

Đình Nam nghe ba mình mở miệng ra là Yên Yên mà ngửa mắt, gọi thân mật như thế mà còn không chịu chấp nhận cô là con dâu của mình sao.

“Cười về con sẽ từ dạy cô ấy, không phiền ông nội và ba phải nhọc lòng”.

Đình Duy Tự nghe thấy vậy liền chất vấn anh:

“Nếu nó học mãi mà không được thì sao”. Quy tắc làm dâu của Đình gia xưa nay rất nhiều, ông không tin con bé trẻ con đó học được.

“À...”. Đình Nam có vẻ như chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Anh im lặng một chút lại nói tiếp. “Nếu Yên nhi không thể làm dâu Đình gia, vậy thì cháu sẽ về làm rể Hạ gia thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Hạ Yên nhìn sắc mặt Đình Nam không được tốt nên cô cũng im lặng theo anh lên xe.

Cho dù chưa từng ra mắt phụ huynh bao giờ thì cô cũng cảm nhận được lần ra mắt này của mình có vấn đề. Chẳng phải nên cùng nhau ăn bữa cơm, hỏi thăm gia đình, công việc này nọ hay sao.

Nói thật thì Hạ Yên cũng có chút tủi thân, Đình Nam có cầu hôn cô cũng chưa chắc chịu cưới đâu, làm gì mà cả ông nội và ba anh đều tỏ vẻ chán ghét cô thế chứ.

Đình Nam tâm trạng cũng chẳng khá hơn Hạ Yên là mấy, anh biết những người kia sẽ không dễ gì chấp nhận hai người đến với nhau, nhưng anh muốn cho Hạ Yên một danh phận, quan trọng hơn là để không ai nhòm ngó cô gái của anh nữa.

Anh lái xe đến một cửa hàng trang sức, lúc Hạ Yên còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xuống xe.

“Anh...”

Đình Nam nghe Hạ Yên gọi mới hơi khựng lại, anh xoay người ôm cô vào lòng.

“Ngoan, đi theo anh”.

Nhân viên cửa hàng thấy hai vị khách làm ra hành động thân mật như vậy đều biết ý quay đầu đi hướng khác.

Một lúc sau mới có người ra tiếp đón hai vị khách mới đến.

“Xin chào hai anh chị. Hai anh chị cần mua gì ạ”.

Hạ Yên nhìn Đình Nam, anh dẫn cô đến đây thì anh trả lời đi.

Đình Nam nhìn Hạ Yên cười cười, môi mông khẽ nói ra một từ:

“Nhẫn”.

Nữ nhân viên kia nhìn Đinh Nam cười mà thất thần, đầu óc không được linh hoạt như mọi khi, ngại ngần hỏi lại:

“Xin lỗi, anh vừa nói gì ạ”.

“Nhẫn, tôi muốn mua nhẫn”. Ừ, chuyện quan trọng phải nói nhiều lần, chắc cô ta hiểu rồi chứ nhỉ.

Không chỉ nữ nhân viên kia mà có thể nói toàn bộ nhân viên trong cửa hàng lúc này đều nhìn Hạ Yên ngưỡng mộ. Xem người ta kia, có bạn trai đẹp như thế, lại còn chuẩn bị mua nhẫn kết hôn nữa.

Hạ Yên nghe Đinh Nam nói vậy thì giả vờ ôm eo anh, nhưng thực chất là dùng lực thật mạnh nhéo anh một cái. Cô dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy mà chất vấn anh.

“Anh làm cái gì thế hả”.

Đinh Nam cầm chặt tay cô, trả lời như không hiểu hàm ý trong lời nói của cô.

“Mua nhẫn, anh nói với nhân viên cửa hàng mà em không nghe rõ hả”.

Hạ Yên tức đến nghiêng răng nghiêng lợi mà vì ngại nơi công cộng nên không dám hét lên với Đinh Nam.

“Anh mua thì tự mình đeo đi”.

“Anh cũng không nói là mua nhẫn gì mà”. Đinh Nam kẻ sát tai cô, xấu xa nói.

Hành động này của hai người lọt vào mắt tất cả nhân viên ở đây đều toát ra sự ngọt ngào chỉ những đôi sắp kết hôn mới có. Chỉ có người trong cuộc mới biết nội dung thật sự chẳng có chút lãng mạn nào.

Trên mặt bàn bày đủ loại nhẫn mới ra, đủ loại chất liệu, kích cỡ khiến Hạ Yên lóa mắt. Cô vốn không thiếu trang sức, Đinh Nam cũng tặng cô rất nhiều quà tặng rồi, nhưng đúng là chưa bao giờ tặng nhẫn cả. Hôm nay anh dẫn cô đến đây, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

“Không vừa ý cái nào sao”.

Đinh Nam thấy cô nhìn chăm chú một lúc mà vẫn không đưa ra được quyết định bèn giới thiệu một vài kiểu cho cô.

Nhân viên nhanh chóng giúp Hạ Yên thử, tay cô thon dài lại trắng nõn, nói thẳng ra là đeo cái gì cũng đẹp.

“Anh thấy cái nào được hơn”.

Đinh Nam xoa xoa cằm suy nghĩ, mãi lúc sau mới nói:

“Đều đẹp cả, mua hết được không”.

Hạ Yên: “.....”

Nhân viên cửa hàng: “....”

Cuối cùng Hạ Yên cũng biết là không thể mong đợi gì ở Đinh Nam, cô lưỡng lự mãi mới chọn một chiếc nhẫn bạch kim, kiểu dáng vô cùng đơn giản, không hoa văn cũng chẳng có gắn kim cương.

Đinh Nam chiều theo ý cô nên cũng không hỏi gì nhiều. Nhưng khi về đến nhà, anh không nhận được cầm tay cô lên, nhìn chăm chú.

“Sao vậy, anh muốn đòi lại sao”.

Đinh Nam bị suy nghĩ trẻ con của cô làm cho bật cười:

“Anh đã bao giờ đòi lại bất cứ thứ gì anh cho em chưa”.

Hạ Yên lém lỉnh đáp:

“Biết đâu được”.

Đinh Nam gõ nhẹ lên trán cô một cái xem như trừng phạt tội xàm ngôn của cô.

“Sao em lại chọn chiếc nhẫn này”.

Hạ Yên im lặng quay đi, bỏ mặc Đình Nam đứng ngơ ra ở phòng khách.

Lúc anh nghĩ cô không thèm trả lời mình thì Hạ Yên quay lại.

“Em muốn khắc chữ cái đầu tên của em và anh lên đây. Nhấn kiểu dáng đơn giản mới làm được”.

Đình Nam cũng bị cô làm cho trái tim ngọt lịm như mật ngọt rồi. Anh lại cầm tay cô lên ngắm lần thứ $n + 1$ trong ngày.

“Đeo vào rồi thì không được tháo ra đâu đấy”.

Hạ Yên nhón chân lên ôm lấy vai Đình Nam. Cô vốn thấp hơn anh rất nhiều nên động tác này có chút khó khăn.

Đình Nam rất phối hợp hơi cúi người xuống để cô ôm anh được dễ dàng.

“Chỉ cần anh không tháo nó ra thì em cũng sẽ đeo nó suốt đời”.

Đúng vậy, là suốt đời, mặc dù hai người đều còn rất trẻ, tương lai phía trước ai biết được chữ ngờ, nhưng khoảng khắc này đây cả hai đều tự hứa với lòng sẽ trân trọng mối quan hệ này mãi mãi về sau.

Đình Nam cúi xuống hôn Hạ Yên, nụ hôn nhẹ nhàng như nụ hôn đầu tiên hai người trao cho nhau. Ngày đó Hạ Yên còn học cấp ba, Đình Nam vừa mới vào công ty thực tập, hai người trốn ở chân cầu thang lên lút ôm nhau, rồi từ ôm biến thành hôn lúc nào không biết. Chính Hạ Yên cũng không còn nhớ hương vị lúc đó như thế nào, chỉ biết rằng trái tim cô đập loạn nhịp, hơi thở cũng dường như không còn là cả mình nữa. Bây giờ cô cũng như vậy, đánh mất bản thân mình trong dịu dàng mà anh tạo ra. Ngọt ngào, thơm thơm, lại thêm chút dư vị mê đến khó tả.

Mãi đến khi Hạ Yên không thở nổi nữa Đình Nam mới lưu luyến buông cô ra.

“Không phải suốt đời”. Giọng anh có chút khàn khàn.

“Hả”. Hạ Yên ngơ người ra không hiểu, anh đang nói gì thế hả.

Đình Nam nhìn về ngơ ngác của cô thì cũng hiểu cô bé này lại mù mờ nữa rồi.

“Đeo nhẫn. ... kiếp này, rồi kiếp sau, kiếp sau nữa cũng không được tháo ra”.

Hạ Yên bị vẻ thâm tình bất ngờ của anh làm cho dờ khóc dờ cười. Cô cũng cảm động muốn chết, nhưng lời nói ra thì lại hoàn toàn khác.

“Cái này. ... em làm sao mà quyết định được. Biết đâu kiếp sau có anh đẹp trai nào đó theo đuổi em thì sao”.

Đình Nam nhìn Hạ Yên cười nham hiểm:

“Yên tâm, anh không để chuyện đó xảy ra đâu”.

Cho dù là kiếp này, kiếp sau hay bao nhiêu đời kiếp đi nữa, anh sẽ vẫn luôn là người tìm thấy cô đầu tiên. Anh tin là như vậy, trên đời này bất cứ chuyện gì chỉ cần dụng tâm đủ lớn thì nhất định sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Một học kỳ mới lại bắt đầu, Hạ Yên chán nản cấp sách đến trường.

Nhìn khung cảnh ngôi trường sau kỳ nghỉ đông chẳng khác gì mấy, vẫn con đường, ghé đá, vẫn những gương mặt bạn học thân thuộc. Nhưng chẳng hiểu sao những thứ đó chẳng thể nào khơi gợi chút tình cảm mong manh nào của Hạ Yên cả. Có lẽ cô hơi vô cảm với những thứ như thế này, bạn bè học chung một thời gian, khi ra trường thì có ai còn nhớ ai đâu chứ. Bạn bè cấp 3 hay bạn bè đại học rồi cũng sẽ như nhau cả thôi. Còn gặp thì còn cười cười già lả, hết gặp thì chỉ mong đừng bao giờ gặp lại nữa cho xong.

Tiết đầu tiên của cô là môn Kinh tế vĩ mô, hầu hết các bạn học của khoa cô đều chọn lớp này, nên cũng chẳng xa lạ gì nhau. Hạ Yên vừa bước vào lớp thì Tiểu Tiểu đã vẫy cô.

Vì Tiểu Tiểu ở trong ký túc xá nên lúc nào cũng đi sớm dành chỗ cho cả hai. Hạ Yên vừa để quyển sách lên mặt bàn thì Tiểu Tiểu đã như một cái súng máy liên thanh, nói không ngừng nghỉ.

“Yên Yên, cậu biết gì không. Học kỳ này lớp chúng ta có bạn mới đấy. Cậu đoán thử xem đó là ai. Mau đoán xem nào”.

Hạ Yên kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu.

“Lớp học phần, có bạn mới vào học cũng là chuyện bình thường thôi, cậu làm gì mà ngạc nhiên thế”.

Tiểu Tiểu lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, bạn này không cùng khoa với chúng ta”.

Hạ Yên vội lật lại thời khóa biểu, xem thử giáo viên dạy môn này là ai. Giáo sư Trình, cô nhớ không lầm thì thầy Trình đã ngoài 50 tuổi, mặt mũi tuy hiền lành dễ gần nhưng cũng còn cách xa tiêu chuẩn soái ca bây giờ. Huống chi tuổi tác đó... Chả lẽ bây giờ ngay cả một giáo sư sắp về hưu cũng được sinh viên khoa khác yêu mến đến học ké sao.

Không hổ là bạn bè bao nhiêu năm, Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt ngơ ra của Hạ Yên là đã đoán được cô bạn mình đang nghĩ gì, liền lập tức giải thích.

“Bạn học mới của chúng ta là hotgirl khoa Văn học. Là Nhậm Doanh mà hôm trước mình có chỉ cho cậu thấy rồi đấy”.

Hạ Yên nghe thấy tên Nhậm Doanh thì đầu óc quay cuồng. Cô ngẩng mặt lên nhìn trời. Trái đất này tròn như vậy từ khi nào thế. Lúc không liên quan thì chả bao giờ gặp mặt nhau. Giờ muốn tránh mặt thì cô ta lại là bạn học cùng lớp với mình. Vận số này của cô đúng là may mắn quá rồi đấy.

“Nam sinh lớp mình thấy cô ta bước vào lớp mà cứ dán mắt vào cô ta không rời. Xem ra sắp có chuyện hay để xem rồi. Học kỳ này không lo nhàm chán nữa đâu”.

Tiểu Tiểu vẫn cứ luyên thuyên không ngừng nghỉ, còn tâm trí Hạ Yên đã bay đến bàn đầu tiên của lớp học, nơi Nhậm Doanh ngồi. Cô ta đứng về con ngoan trò giỏi, từ nãy đến giờ vẫn chăm chú đọc sách, mặc cho mọi người đều ồn ào bàn tán về mình.

Cũng may thầy giáo bước vào lớp, ổn định tình hình trật tự, mọi người lại nhanh chóng chú ý vào bài giảng. Tiết học rất nhanh đã kết thúc. Như thói quen mọi ngày, Hạ Yên thu dọn sách vở, chỉ mong mau chóng rời khỏi lớp, tránh thị phi và cũng tránh luôn cả Nhậm Doanh kia nữa.

Nhậm Doanh cũng đang thu dọn sách vở, đột nhiên cô ta tỏ ra hoảng hốt, dốc ngược cặp sách lại, tìm kiếm một thứ gì đó. Người đẹp làm gì cũng dễ bị chú ý, huống chi cả đám con trai trong lớp đều đang tìm cách lấy lòng cô ta. Cậu bạn ngồi cùng bàn nãy giờ không dám bắt chuyện, giờ mới quan tâm hỏi:

“Cậu tìm cái gì thế, bị mất gì sao”.

Nhậm Doanh ngước mặt lên, hai mắt đỏ hoe từ lúc nào, đúng là ai nhìn cũng thấy thương.

Hạ Yên cũng bị ồn ào đó thu hút, hai tay thu dọn sách vở của cô bỗng dừng lại, hai mắt hứng thú theo dõi một màn kia.

Tiểu Tiểu cũng cùng suy nghĩ như Hạ Yên, huyých huyých vai bạn mình, khẽ thì thầm:

“Xem ra hotgirl tung tuyệt chiêu rồi kìa”.

Mấy bạn nam khác trong lớp cũng xúm lại quan tâm Nhậm Doanh. Mỗi người một câu, ồn ào không tả nổi.

Nhậm Doanh vừa khóc vừa gạt nước mắt, nức nẹn nói:

“Vĩ tiền của mình... không hiểu sao bị mất rồi”.

“Có khi nào sáng nay cậu quên mang theo không”. Cậu bạn đứng gần Nhậm Doanh nhất lên tiếng.

“Không thể nào, sáng nay mình vẫn thấy nó trong cặp mà, không hiểu sao giờ lại không thấy nữa”.

Lời vừa nói ra mọi ánh mắt đều hướng về cậu bạn ngồi cùng bàn với Nhậm Doanh. Cậu chàng kia vội lên tiếng thanh minh:

“Mình không có, thật mà”.

Nhậm Doanh thấy vậy cũng vội khoát tay, giải thích liên hồi:

“Không phải cây ấy đâu, mình cũng không biết nữa, có lẽ mình làm rơi ở đâu đó rồi. Mình không biết. Mình không có ý nghi ngờ ai cả đâu”.

Hạ Yên nghe mà phải cố nhịn cười. Diễn kịch như vậy cũng tội cô ta quá. Có ví tiền không lo giữ, giờ tỏ vẻ đáng thương cho ai xem. Không những vậy còn khiến mọi người trong lớp nghi ngờ lẫn nhau nữa. Mọi người học chung bao nhiêu năm, có bao giờ mất cắp gì đâu. Cô ta vừa đi học buổi đầu tiên đã la làng la xóm bị mất ví tiền. Chuyện này đồn ra ngoài, chả phải sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng khoa Kinh tế hay sao.

Mấy bạn nữ khác trong lớp cũng nhịn không nổi đáng về làm trò của cô ta, lập tức có người lên tiếng.

“Rốt cuộc là cậu quên mang theo, làm rơi trên đường hay là bị ai lấy mất. Đồ đạc của mình mà cũng không quản lý được thì còn trách ai nữa”.

Nhậm Doanh nghe xong nước mắt tuôn như mưa, gục mặt xuống bàn không dám ngẩng mặt lên nữa.

Mấy bạn nam thấy vậy, tính thương hương tiếc ngọc nổi lên, vội vàng nói đỡ.

“Người ta đã bị mất tiền rồi cậu còn nói như vậy nữa. Mình tin Nhậm Doanh không nói dối, chúng ta học cùng lớp thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ”.

Lời vừa dứt thì bạn học nữ khác đã không nhịn được tiếp lời.

“Giúp đỡ kiểu gì, hay cậu định kêu bọn tôi quyên góp tiền cho cô ta. Mà cũng trùng hợp thật, giờ là đầu học kỳ, chắc cô Nhậm đây sắp nói là tiền học phí đều để trong chiếc ví bị mất kia, rồi kêu cả lớp góp tiền cho cô ấy nhỉ”.

Lời này nói ra cũng có chút quá đáng, nhưng vì thái độ ỏng ẹo của Nhậm Doanh khiến nữ sinh trong lớp không vừa mắt nên bây giờ cũng chả ai lên tiếng bênh vực.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Bầu không khí trong lớp thoáng chốc đông cứng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nhậm Doanh. Cô nàng vẫn khốc đến hoa lê đài vũ, khiến cho các bạn học nam trái tim đều tan chảy.

Hạ Yên cảm thấy trò hay cũng đã hết, nháy mắt với Tiểu Tiểu xem như tạm biệt, rồi lạnh lùng cầm sách vở đi về.

Như mọi khi thì chỉ cần hết giờ học thì cả lớp như ong vỡ tổ, mạnh ai người đấy chạy thật nhanh ra khỏi lớp. Nhưng hôm nay vì chuyện Nhậm Doanh bị mất tiền mà cả lớp ai cũng không nhớ đến việc phải đi về. Nhìn thấy Hạ Yên cầm cặp đi ngang, tất cả mới giật mình, sao lại phải ở lại đây làm gì chứ.

Tuy nhiên một cô bạn hơi thân với Nhậm Doanh lúc này chọt lên tiếng:

“Mọi người không ai được rời khỏi đây hết”.

Hạ Yên tất nhiên biết lời này chủ yếu nhắm đến mình, cô hơi dừng bước chân, hỏi ngược lại cô bạn mà cô không biết tên kia:

“Tại sao tôi lại không được rời khỏi đây chứ. Tiết học đã kết thúc, chẳng lẽ trường mới ra điều luật cấm sinh viên ra về sau buổi học sao”.

Lời cô nói ra mười phần trào phúng, khiến các bạn học trong lớp cười ầm lên.

Mặt cô bạn kia hơi đỏ lên, nhưng vẫn cố cãi lại:

“Mọi người đều là bạn học, mặc dù hôm nay tôi và Nhậm Doanh mới tham gia học chung với khoa Kinh tế, nhưng để xảy ra chuyện này mọi người cũng nên chịu trách nhiệm chứ”.

Hạ Yên không nhịn được phải bật cười.

“Đồ đạc của ai người nấy giữ, cô Nhậm đây cũng đâu phải trẻ con lên ba tuổi, mất đồ hết khóc rồi lại tìm người đồ trách nhiệm”.

Một bạn học nữ khác cũng lên tiếng:

“Cái gì mà bắt chúng tôi phải chịu trách nhiệm, nói như vậy cô Nhậm đây thân thể vàng ngọc, tốt nhất là ở nhà luôn đi cho an toàn, đang yên đang lành chạy đến khoa Kinh tế chúng tôi gây loạn cái gì”.

Nhậm Doanh nghe vậy thì càng khóc lớn hơn, vừa khóc vừa nói:

“Cậu...cậu quá đáng. Mình bị mất tiền học phí...cậu không bị mất thì làm sao mà hiểu được tâm trạng của mình”.

Hạ Yên đã không ưa cô ta từ chuyện của Đinh Nam rồi, nay cô ta lại còn diễn trò yếu điệu trước mặt cô. Bình thường Hạ Yên tuy chán ghét nhưng cũng chẳng mấy khi xen vào những chuyện như vậy, nhưng hôm nay cô quyết làm tới cùng.

“Vậy cô Nhậm đây muốn như thế nào. Cô cứ khóc lóc mãi như vậy, người ngoài nhìn vào lại tưởng cả khoa Kinh tế ăn hiếp một cô gái bé nhỏ khoa khác thì không hay lắm đâu.”

Lời nói ra cả lớp như thở phào một hơi, rốt cuộc cũng đến lúc Nhậm Doanh nói ra điều mình muốn rồi, cứ dây dưa mãi họ xem thôi cũng mệt mỏi.

Nhậm Doanh còn đang ngập ngừng thì người bạn có vẻ thân của cô ta lên tiếng trước:

“A Doanh bị mất đồ trong lớp mấy người, thì mọi người phải có trách nhiệm đền cho cậu ấy”.

À, thì ra là muốn tiền.

Ngay cả mấy cậu bạn lúc này bên vực Nhậm Doanh thì giờ cũng ngẩng mặt lên trời hỏi công lý nơi đâu.

Tất cả đều đã là sinh viên, chuyện đến nước này thì đã rõ mười mươi, ai cũng nhìn về Nhậm Doanh với ánh mắt khinh bỉ. Người thì cũng đẹp mà sao...

“Thì ra là muốn tiền, nếu vậy cứ nói từ sớm có phải hơn không, dây dưa mãi làm gì”.

Nhậm Doanh cảm thấy bị sỉ nhục, căm hận nhìn Hạ Yên, giọng điệu sắc bén khác hẳn vẻ nhu nhược lúc nãy:

“Phải đó, tôi muốn tiền thì sao nào. Là người ai mà không ham muốn tiền tài. Tôi thích vật chất như vậy đó, nhưng ít ra cũng thanh cao hơn một số người, cướp người yêu của người khác mà còn huênh hoang”.

Hạ Yên tức giận đến mức chỉ muốn lao đến tát vào mặt cô ta vài cái cho hả dạ, cánh tay cô vừa đưa lên đã bị Tiểu Tiểu cản lại.

Tiểu Tiểu không biết mối thâm thù của Hạ Yên và Nhậm Doanh, nhưng dựa theo tình hình này, chỉ cần Hạ Yên ra tay đánh ả kia thì sau này nhất định khó sống nổi trong trường này đâu.

“Cậu bình tĩnh đi, đừng mắc lừa cô ta”.

Hạ Yên biết Tiểu Tiểu lo lắng điều gì, nhưng mối hận này cô không nuốt trôi được.

“Nhậm Doanh, cô đang nói ai vậy. Cô không cướp người yêu của người ta đã là tích đức lắm rồi, ai dám cướp đồ trong tay cô chứ”.

Trong lúc bạn học xung quanh vẫn còn ngỡ ngàng không hiểu mục đích chính của Nhậm mỹ nữ là gì, kiếm tiền tiêu xài, hay đến để vạch mặt Hạ Yên, thì Hạ Yên đã đi trước một bước tiến lại gần Nhậm Doanh. Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Nhậm Doanh.

“Sao im lặng vậy, nói gì đi chứ, lúc này cô tỏ ra đường đường chính chính lắm mà”.

Nhậm Doanh thấp hơn Hạ Yên nên khi Hạ Yên tiến lại gần khiến cô ta vô thức lùi lại.

Người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ là Hạ Yên đang áp đảo cô ta. Dù sao thì Hạ Yên vốn nổi tiếng lạnh lùng kiêu căng, xưa giờ có ai dám chọc tức cô đâu.

Cô bạn thân của Nhậm Doanh cũng bị khí thế kia làm cho hoảng sợ, không dám lên tiếng tiếp tục bênh vực bạn mình nữa.

Hạ Yên chỉ cười lạnh nhìn hai bạn họ, trong nháy mắt sắc mặt cô thay đổi, hai mắt rung rung ngấn lệ, cô run run lấy trong túi ra vài tờ tiền, nhét vào tay Nhậm Doanh.

“Coi như tôi bồi thường cho cô vậy, bạn trai tôi có làm ra hành động gì không phải khiến cô hiểu lầm thì tôi thay mặt anh ấy xin lỗi cô. Cô đừng tiếp tục dây dưa với anh ấy nữa, anh ấy đã nói thật với tôi mọi chuyện rồi. Chỉ vì thấy cô gặp chuyện khó khăn nên anh ấy mới ra tay giúp đỡ, ai ngờ lại khiến cô hiểu lầm thành ra như vậy. Tôi biết anh ấy đẹp trai, lại giàu có, là đối tượng mà cô luôn muốn tìm kiếm, nhưng chúng tôi yêu nhau đã nhiều năm rồi, cô đừng làm chuyện thất đức xen vào giữa chúng tôi có được không”.

Nhậm Doanh bị màn kịch Hạ Yên tự biên tự diễn dọa cho ngẩn người. Cô ta lắp bắp muốn giải thích.

“Cô nói vậy...mọi người đừng tin Hạ Yên, cô ta nói dối”.

Tiểu là bạn học xung quanh vì việc Nhậm Doanh muốn cả lớp đền tiền cho cô ta mà sớm mất lòng tin vào người đẹp Nhậm. Huống chi Hạ Yên gương mặt chân thật đến đáng thương, ai nhìn vào cũng xót xa.

Hạ Yên cầm lấy hai tay Nhậm Doanh, lời nói cầu xin tội nghiệp:

“Xin cô, xin cô làm ơn đừng bám lấy chúng tôi nữa”.

Nhậm Doanh cảm thấy tức mà không thể thanh minh, vì nói ra cũng đâu ai tin cô.

Cảm xúc dần mất khống chế, cô chán ghét bàn tay Hạ Yên đang đặt lên cánh tay mình, dùng lực muốn đẩy Hạ Yên ra, ai ngờ Hạ Yên chỉ chờ có vậy bèn cố ý ngã nhào về phía sau. Xem như cô lẩn xả một lần này để làm Nhậm Doanh mất mặt triệt để vậy.

Nhậm Doanh, Tiểu Tiểu và tất cả bạn học trong lớp đều không ngờ đến màn này, đến khi mọi người bừng tỉnh, muốn đến đỡ Hạ Yên dậy thì thấy cô ấy đã được một soái ca vô cùng đẹp trai ôm vào lòng.

Hạ Yên cũng không ngờ đến tình huống này, cô đã sẵn sàng chịu đau một chút rồi, ai ngờ Đinh Nam lại xuất hiện đúng lúc đỡ lấy cô như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Sao anh lại ở đây”.

Hạ Yên với Đinh Nam ra khỏi cổng trường cô mới dám hỏi anh câu đó.

Đinh Nam lườm cô, mở cửa xe, đẩy cô vào ghế ngồi.

Hạ Yên hoang mang khó hiểu, anh lại dờ chừng gì thế kia, không phải là thấy cô dạy dỗ người cũ của anh có chút xiu mà cũng khó chịu đấy chứ.

Đinh Nam liếc qua là cũng biết được trong đầu Hạ Yên đang suy nghĩ gì, anh chán nản giải thích:

“Đừng nghĩ linh tinh. Hôm qua em kêu anh đến trường đón em, anh đợi mãi không thấy em ra, gọi điện thì không được nên mới đi vào xem sao”.

Xe chạy một đường gần về đến nhà, Hạ Yên chợt nhớ ra điều gì đó, vặn hỏi anh:

“Sao hồi xưa anh lại biết Nhậm Doanh?”. Với vòng quan hệ của Đinh Nam thì sao có thể đụng mặt cô ta được chứ.

Đinh Nam nhìn vẻ mặt đa nghi của Hạ Yên mà buồn cười, anh tắt xe, đưa tay nhéo má cô. Giọng nói như cười như không:

“Ghen sao?”

“Ai mà thèm, chẳng qua em tò mò thôi”. Hạ Yên chối bay chối biến, cô còn lâu mới thừa nhận bản thân mình thực ra rất để ý điều này.

“Nhậm Doanh có cùng nhóm máu với em, lúc em nằm viện, nhờ có cô ấy hiến máu nên mới có thể bình an vô sự”. Anh đưa mắt nhìn cô, hơi suy tư nhưng cuối cùng vẫn thản nhiên nói.

Hạ Yên trăm ngàn lần suy đoán cũng không thể ngờ được nguyên nhân chính là như vậy.

Cô lắp bắp hỏi lại:

“Anh không lừa em đấy chứ”. Trên đời này làm sao lại có chuyện trùng hợp đến thế.

Đinh Nam biết cô đang nghĩ điều gì. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nhẹ nhàng nói:

“Yên, cho dù vì bất cứ lý do gì đi chăng nữa, cũng đừng làm khó Nhậm Doanh. Anh hay bất cứ ai khác đều có thể làm điều đó, nhưng riêng em thì không được. Dù sao thì cô ấy cũng đã hiến máu để cứu em”.

Lời anh nói làm Hạ Yên trầm mặc. Cô uất ức mà không nói được lời nào. Không ai nói thì làm sao cô biết được là Nhậm Doanh kia lại cứu sống mình chứ.

“Sao anh không nói sớm cho em biết”. Nếu biết trước có phải hôm nay cô đã không hành động như vậy không.

Đinh Nam dắt cô vào nhà, anh không trả lời câu hỏi của cô.

Anh không bệnh Nhậm Doanh, cũng không muốn nói sự thật này cho Hạ Yên biết. Nhưng với tính cách của Hạ Yên, nếu cô làm gì đó Nhậm Doanh rồi sau đó phát hiện ra đó là người đã cứu mình, thì có lẽ Hạ Yên từ mặt anh cũng nên. Bảo anh phải làm sao chứ.

“Nhậm Doanh không phải tự nhiên lại đứng ra cứu em, chúng ta giúp cô ấy đạt được điều cô ấy muốn. Em hiểu ý anh chứ”.

Hạ Yên ngồi thờ người trên sofa, cô hiểu ý của Đinh Nam, nhưng một khi đã biết đó là người từng cứu mình thì cô khó tránh khỏi tự vấn bản thân.

“Chuyện em nhập viện... anh kể cho em nghe được không”. Hạ Yên lấy hết can đảm hỏi.

Đinh Nam thờ dãi trong lòng, anh biết ngày này sớm muộn gì cũng đến. Trên đời này có chuyện gì mãi mãi là bí mật chứ. Huống chi Hạ Yên đâu phải là người yên phận chịu để mọi người che mắt mình.

Lúc Hạ Yên nhập viện, tình hình rất nguy cấp. Vết thương của cô khá nặng, lại là nhóm máu hiếm, cả Hạ Lập Quân và Hạ Vũ Thường đều không cùng nhóm máu với cô nên việc tìm người cho máu quả là khó như lên trời. Anh đã nhờ rất nhiều mối qua hệ, thăm dò gần xa nhưng cũng không tìm ai có nhóm máu tương thích với Hạ Yên. Đó là quãng thời gian căng thẳng nhất đối với anh.

Ban ngày anh đi làm, tối lại vào bệnh viện thăm cô, nhìn người con gái mình thương nằm trên giường bệnh, gương mặt nhợt nhạt, cơ thể dần suy yếu mà anh không thể làm gì được. Từ trước đến nay Đinh Nam luôn tin vào bản thân mình, trên đời này chỉ cần anh muốn thì sẽ không sợ bất cứ điều gì hết, nhưng lần này thì khác. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh hiểu thế nào là sự vô thường của định mệnh.

Vào đúng lúc anh tuyệt vọng nhất thì người của Đinh gia liên lạc với anh. Họ nói họ tìm được người có cùng nhóm máu với Hạ Yên. Đinh Nam mừng như tìm thấy phao cứu sinh. Anh đồng ý mọi điều kiện mà ba và ông nội anh đưa ra để có thể cứu được Hạ Yên. Mặc dù sau đó anh trăm ngàn lần hối hận nhưng chỉ cần nhìn thấy cô còn sống thì cũng là quá đủ rồi.

Nhờ Nhậm Doanh hiến máu, cuộc phẫu thuật của Hạ Yên vô cùng thành công. Ngày cô xuất viện cũng là ngày anh bước chân vào Đình gia. Cả căn nhà to lớn như xa lạ, anh đã từng gặp mọi người ở đây, nhưng là trong một cương vị khác. Hôm nay chớp mắt, tất cả đều biến thành người thân của anh.

Đình Nam kiên trì ở lại Đình gia vài ngày, cũng cố gắng gặp Nhậm Doanh vài lần. Mặc dù anh chán ghét cô gái này, nhưng lại không thể phủ nhận sự thật là cô đã cứu sống người con gái anh yêu.

Cuộc sống như chưa bao giờ bế tắc đến thế, anh không dám thường xuyên đến thăm Hạ Yên, chỉ lặng lẽ theo dõi cuộc sống của cô từ phía xa, nhìn cô một mình vượt qua áp lực tâm lý, nhìn cô nói lời chia tay mà không thể nào làm gì khác được.

Đôi khi anh chán ghét chính mình, luôn muốn yêu thương cô thật tốt, nhưng có những điều chính anh cũng phải bất lực. Anh dần dần hiểu rõ vì sao mọi người đều ra sức tranh giành quyền lực đến như vậy, đôi khi không phải vì chính bản thân họ, mà là vì những người mà họ yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.